

list

Knjižnica Velenje
Titov trg 05

3320 Velenje

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

stran 6:

Komentar volitev

stran 22:

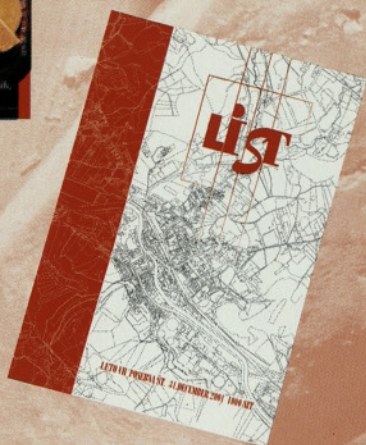
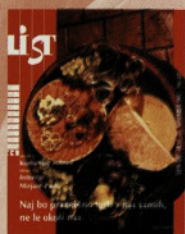
Intervju

Mirjam Povh

**Naj bo praznično tudi v nas samih,
ne le okoli nas.**

LETO VIII ŠT.11 28. NOVEMBER 2002 200 SIT

Jožica Andrejč



Vse bralce lista obveščamo, da je najlažje in najceneje, če se na mesečnik list naročijo tako, da izpolnijo spodnjo naročilnico in jo pošljejo na naslov:

LIST,
Trg svobode 12,
3325 Šoštanj.

Naročiti se je mogoče tudi telefonsko na št.:

03 / 898 43 39
ali na fax:
03 / 898 43 33.

Naročilo lahko pošljete na e-naslov:

list@sostanj.si
ali:

list.stil@siol.net,
prav tako pa lahko LIST naročite preko domače strani Občine Šoštanj:
www.sostanj.si.

Vse bralce obveščamo, da je v prosti prodaji še vedno mogoče kupiti LIST št. 12 (almanah) na vseh prodajnih mestih, kjer prodajajo naš časopis. To brošuro pa lahko dobite tudi na uredništvu LIST-a, kjer lahko za ceno 2000 SIT kupite tudi literarni almanah Hotenja 14.



NAROČILNICA

NEPREKLICNO NAROČAM MESEČNIK LIST OBČINE ŠOŠTANJ

IME

PRIIMEK

NASLOV

LETNA NAROČNINA ZNAŠA 2000 SIT.

LIST

Glasilo Občine Šoštanj

Prva številka LISTA je izšla 13. aprila 1995. Svet Občine Šoštanj je za redno izhajanje časopisa dne 6. 2. 1996 sprejel Odlok o ustanovitvi javnega glasila Občine Šoštanj. Člen 2: Javno glasilo Občine Šoštanj se imenuje LIST in izhaja v slovenskem jeziku.

Izdaja

Občina Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanjo Milan Kopušar



Fotografija na naslovnici:
BAST

Odgovorni urednik
Peter Rezman

Uredniški odbor

Jožica Andrejč
Danilo Čebul
Marjana Celofiga
Brane Guzej
Milojka Komprej
Peter Rezman
Andrej Starič

Lektoriranje

Jožica Andrejč
(Za razpise in objave odgovarja naročnik.)

Priprava redakcije
Milojka Komprej

Oglasno trženje

Vp Studio
telefon: 031/347 391
Taja Pejovnik
e-pošta: vpstudio@email.si

Oblikovanje in grafična priprava
Vinko Pejovnik ml.
e-pošta: vinko@eurograf.si

Tisk

Eurograf d.o.o.
Stantetova 17, 3320 Velenje
www.eurograf.si
e-pošta: info@eurograf.si

Naslov uredništva

Trg Svobode 12, p.p. 4, 3325 Šoštanj
telefon: 03/89 84 339
e-pošta: list@sostanj.si

Uradne ure

vsak torek od 10.00 do 12.00
vodja priprave redakcije Milojka Komprej
vsak petek od 18.00 do 20.00
odgovorni urednik Peter Rezman

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 12 (december 2002), pošljejo ali dostavijo najkasneje do 15. decembra 2002.



Izziv je izzval... ..več o njem prihodnjič.

Foto: Zdravko Kočever

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Fotografija meseca	4
Uvodnik	5
Naša občina	6
<i>Komentar volitev</i>	
Utrinki iz življenja Cerkve	11
Dogodki in ljudje	12
Intervju	22
<i>Mirjam Povh</i>	
Kultura / Literatura	26
<i>Matevžkov Miklavž</i>	27
Naše korenine	28
<i>Moji spomini na življenje v Šoštanju med obema vojnama</i>	
Spomini	31
Jože Miklavc	32
<i>Levo od vzhodnega bloka</i>	
Kmetijstvo	33
Šport	34
Po svetu	40
<i>Kairo</i>	40
<i>Langtang</i>	42
Svetloba	44
NAGRADNA KRIŽANKA	45
Neodgovorno klikanje. . .	46



Ljubezen na prvi dotik.

Foto: Tjaša Rehar

Izteka se pomemben in zelo pester mesec november, saj se je 11. 11. mošt spremenil v vino, kar za nas, Slovence sploh ni nepomembno dejstvo. Le dan pred tem dogodkom pa smo na volitvah odločili, kdo bo naslednja štiri leta vodil in usmerjal aktivnosti v naši občini. Še dobro, da vse pomembne odločitve niso padle v Martinovem mesecu, in to ravno med Martinovo soboto in godom sv. Martina. Saj so bile kot že po tradiciji tedaj naše misli drugje, pri vinu.



Mesec december se bo že s prvim dnem začel zelo razgibano, saj bomo končno izvedeli, kdo bo na čelu naše države. Kdove, kateri predsedniški kandidat bi bil boljši: ali vsem dobro znana trdna in odločna ter od sile resna moška oseba ali nova zvezda na našem političnem nebu, ki lahko prinese svežih idej za reševanje akutnih problemov v naši družbi. Morda ne bi bilo slabo, če bi na predsedniški stolček lahko sedla kar oba. Tudi v družini je navadno bolj uspešna obojestranska vzgoja kot le trda očetova roka ali nežna materina tolažba.

Sicer pa bomo ob številnih dogodkih in praznovanjih v "veselem decembru" kaj hitro pozabili na volitve. Že lep čas nas okrašeni trgovski centri vabijo in opozarjajo, da bomo morali seči malo globlje v žep, saj je pred nami mesec vsakovrstnih obdarovanj. Že 6. 12. nas bo obiskal sv. Miklavž, zato bo treba s pismi in željami kar pohiteti. Ne pozabite nastaviti tudi peharja, da bo imel Miklavž kam dati suhega sadja in kakšno sladkarijo. Ali pa morda pričakujete kaj drugega?! Da ne boste presenečeni nad šibo, ki jo bo priložil!

Če boste nad Miklavževim darilom razočarani ali pa boste vi koga razočarali s preskromnim darilom, nič hudega. Napako boste lahko v tem mesecu še nekajkrat popravili. Najprej za božič, ko boste po lepi angleški navadi pred kamin obesili Božičkovo nogavico in celo noč prisluškovali, kdaj bo zarožljalo po dimniku. Ali morda sledite še stari tradiciji? Tedaj boste na božično jutro najprej pogledali pod božično drevo, ali se je kdo spomnil na vas. Pustite se presenetiti, vendar vedite, da ni najboljše darilo vedno v največjem paketu.

Če boste tudi tokrat razočarani, pa to le omenite svojim najbližjim, da bodo vsaj za novo leto izpolnili vaše želje. Ruski dedek Mraz še vedno kdaj pa kdaj zaide tudi v naše kraje. S sivo kučmo in belo brado ga boste z lahkoto spoznali. Če bo pozabil na vas doma, pa bo prav gotovo obiskal najmlajše po vrtcih in šolah. Pripraviti mu je treba le lep program, zapeti kakšno pesmico, pa se vedno kaj najde v njegovem košu.

Za najlepše in najvrednejše darilo pa ne bo treba odšteti veliko denarja. Če hočemo, da se bomo od starega leta kar najlepše poslovili in novo začeli srečni in zadovoljni, se je dobro najprej zazreti vase in odstraniti kramo, ki se je nakopičila v tem letu. Naj bo praznično tudi v nas samih, ne le okoli nas. Prižgimo lučke prijateljstva, strpnosti, medsebojnega razumevanja in pripravljenosti, da pomagamo, odpuščamo... Nobeno darilo ne bo lepše kot mi sami, če bomo izžarevali dobro voljo in ljubezen. ■

Pristranski komentar (volitev)

Ali lahko oseba ki kandidira, napiše nepristranski komentar o pravkar minulih volitvah? Rečete: "Ne more!" In prav imate. Pa ne zaradi volitev, temveč zato, ker so vsi komentarji vedno pristranski. Zato so komentarji.

Vseeno pišem in si bom s tem dobil še nekaj negativnih pik pri...

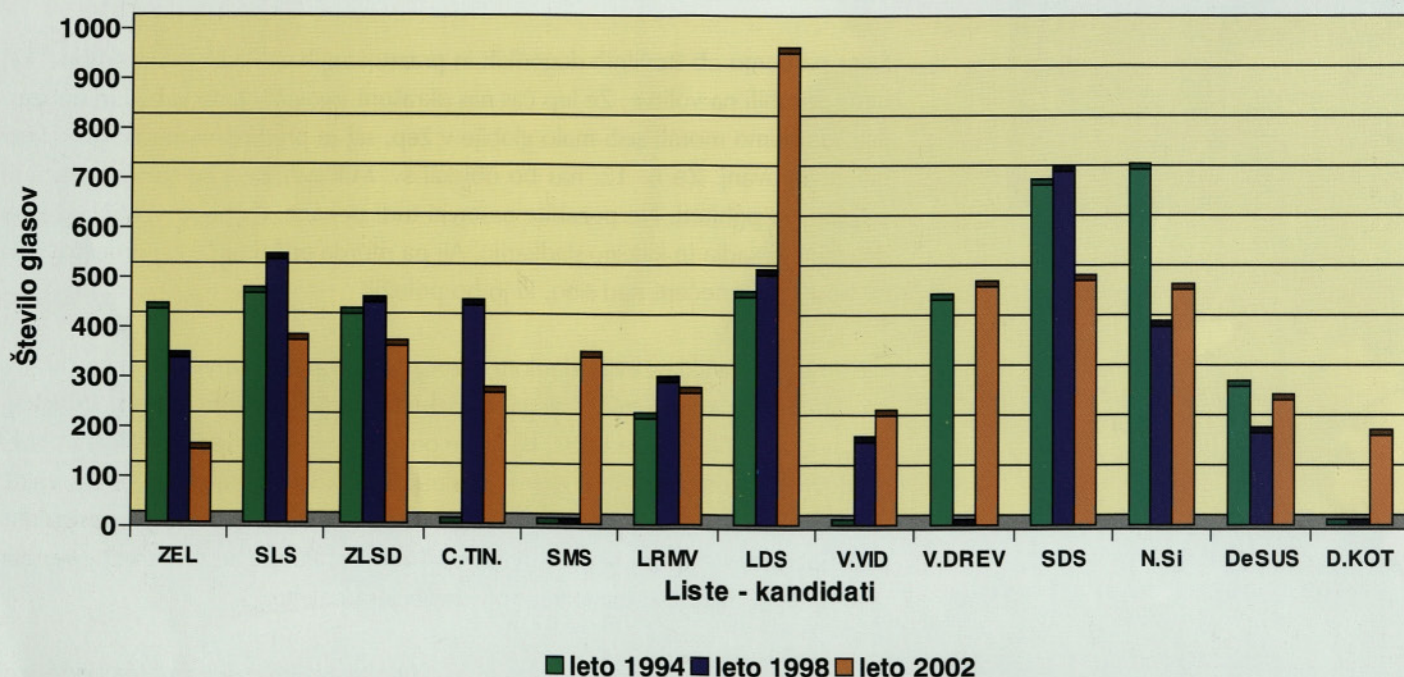
Pri kom? Pri tistih, ki berejo moje pisanje? Navadno ne. Pri tistih, ki se z menoj ne strinjajo? Morda. Ti imajo vedno možnost opo-

bistveno pripomogli, da je Kopušar nabrisal svoje protikandida-
te že v prvem krogu s solidnimi 55-timi odstotki.

In če je to res, ali si bo tudi Delo pripisalo zasluge za Drnovškovo
zmago na predsedniških volitvah (če bo ta zmagal), ker pravilo-
ma vsak dan objavi vsaj eno njegovo fotografijo (je pač predsed-
nik vlade, ti šment ti...) in tako v mesecu dni ta neodvisni časopis
objavi dvakrat več premierovih fotografij, kot mi odvisneži
(od župana) županovih... Ja - veliki so oglasi Mobitela na velikih
straneh Dela.

Volitve župana v Šoštanj su ponovno dokazale, kako težko je
menjati župana, če le-ta še enkrat kandidira in ob tem nima
kakšnega posebnega masla na glavi. Ne želim zmanjšati
političnega uspeha Milana Kopušarja, ki ga s tem komentarjem

Primerjava 1994; 1998; 2002



"Primerjava volilnih izidov za svet občine Šoštanj v letih 1994, 1998 in 2002 za liste oziroma kandidate, ki so se volitev udeležili leta 2002.

V grafu se pojavlja pod oznako C. TIN. Kandidatka Cvetka Tinauer, ki je leta 1998 nastopila z listo, katere nosilec je bila, leta 2002 pa je nastopila samostojno. Podobno velja pri oznaki V. DREV, ki je bil leta 1994 nosilec "Liste za razvoj podeželja." V.VID je Vladimir Videmšek, LRMV je Lista za razvoj mesta in vasi, ki jo vodi Marjan Vrtačnik (Cigler), D.KOT pa kandidat Drago Kotnik. ZEL, SLS, ZLSD, SMS, LDS, SDS, N.Si, DeSUS, so kratice oziroma okrajšave političnih strank."

rekati! Največ negativnih pik si bom pa ponovno pridobil pri
tistih, ki ne berejo ne Lista in še manj tisto, kar napišem, in vse-
no vedno natančno vedo, kaj sem pravzaprav hotel povedati
med vrsticami. Ti vedno največ vedo in tudi povedo. In ustvar-
jajo javno mnenje. Tako je to in zato jaz na javno mnenje stavim
zelo redko in še takrat, ko drugače ne gre (na primer na volit-
vah), jih dobim po nosu?

Par dni pred volitvami nas je v časopisu Delo napičil, v Šaleški
dolini priljubljeni dopisnik Brane Piano, češ kako da List neoku-
sno pomaga aktualnemu županu v predvolilni kampanji, saj je
samo tri dni pred volitvami objavil kar 12 slik Milana Kopušarja.
Ne bomo razglabljali zdaj o tem kakšne fotke in zakaj so bile
objavljene - pustimo to - po mnenju dopisnika Dela iz Celja smo

niti ne morem, tudi če bi hotel. Rad bi le opozoril, da ta teza
zanesljivo drži, še posebej če so protikandidati tako nespretni,
kot so v Šoštanju. V predvolilni kampanji je bilo namreč očitno,
da nobeden od treh Kopušarjevih protikandidatov ni znal nago-
voriti "njegovih" volivcev. Še več. Na desnici sta ponovno dva
kandidata uprizorila javnomnenjsko anketo svoje priljubljenosti
znotraj korpusa volivcev, ki bi naj bili lojalni "slovenski pomla-
di", če ta izraz še sploh ima kakšno vsebino. Razen lastne pro-
mocije kakšnih večjih uspehov nista zabeležila, saj tudi Drago
Koren ne sme biti jezen na Vojko Krnežo, ker mu tudi "njegovih"
10 odstotkov ne bi pomagalo v drugi krog s favoritom
Kopušarjem. Vse to smo nekateri napovedovali že zgodaj spom-
ladi leta 2002, nekateri pa tega niso hoteli verjeti niti dan po

volitvah in so tudi za to s prstom žugali Listu - češ, poglejte trobilo županovo - to ga je ustoličilo.

Precej več presenečenj so vzbudili izidi volitev za člane v Svet Občine. Malo je bilo namreč junakov, ki bi se upali napovedati, da bodo naslednja štiri leta svetniške stole gulili vsi štirje "neodvisni" kandidati. To so mag. Cvetka Tinauer, Vladimir Videmšek, Viki Drev in Drago Kotnik. In njim lahko mirno postavimo ob bok še Marjana Vrtačnika, ki se vedno obda z listo pomočnikov in ti so mu že v tretje odprli vrata v sejno sobo Sveta Občine Šoštanj. Takšen razplet postavlja pod vprašaj smiselnost vztrajanja na proporcionalnem volilnem sistemu v občini, kot je naša. Očitno je, da ne kandidati ne volivci občinskega sveta ne razumejo kot najvišjega organa občine, ki usmerja celotno občino, ampak eni in drugi vidijo svetnike zgolj kot posameznike, katerih osnovna naloga je asfaltiranje cest.

Na drugi strani je še vedno množica tistih volivcev, ki so strankarsko opredeljeni in lokalne volitve vidijo zgolj kot prestižno tekmo za odstotki. In v tej tekmi imamo letos kot vedno in povsod zmagovalce in poražence. Nesporni zmagovalec je gotovo Liberalna demokracija Slovenije, saj so izidi osupnili celo LDS-ovce same. Da o nasprotnikih ne govorimo. Pridobljenih 20% glasov in pet od 20 svetniških mest je absolutni rekord, ki ga nikoli ni dosegla niti Socialdemokratska stranka Slovenije, ki velja za najbolje organizirano stranko z največ članstva v naši občini. In ravno SDS je v primerjavi z volitvami leta 1994 in 1998 izgubila največ vpliva. Ne bomo jim posipali soli na gotovo še svežo rano in iskali vzroke za tako hud padec. Recimo raje, da je narava slovenskega volivca pač takšna, da ljubi zmagovalce. In ljudje so radi na njihovi strani, to pa je v tem mandatu očitno LDS-ova stran in ljudje radi verjamejo v zgodbo o uspehu ... tudi če od nje nimajo nič.

Druge stranke v primerjavi s prejšnjimi leti resda beležijo manjše padce, v glavnem pa pridno ograjujejo svojo volilno bazo in si zagotavljajo več ali manj drobtin z oblastne mize. Pravega vpliva, če smo iskreni, razen redkih posameznikov v občinskem svetu itak nikoli niso znale vzpostaviti. Mnogim svetnikom se je namreč tistega dne v mesecu, ko je bila seja sveta, preveč mudilo h kosilu, da bi mogli resno vplivati na razvoj občine, pa je morda treba tudi v tem iskati razlog za padec števila glasov.

Vsekakor pa se moramo ustaviti tudi ob fiasku zelenih, česar bi se pisec teh vrstic najraje izognil, pa se ne sme in bi bilo za nje-

govo "politično zgodovino" veliko koristneje, če sploh ne bi vstopil v volilno tekmo. Iz primerjalnega grafa je lepo razviden uspeh LDS in neuspeh Zelenih. Ti dve stranki sta imeli leta 1994 približno enako izhodišče. Po osmih letih pa LDS na 20, zeleni pa na pičle 4 odstotke! To kaže na premik odnosa mase ljudi do vrednot, ki so nam (ali pa ne) na voljo. Večina očitno od življenja še vedno pričakuje kvantiteto dobrin, ne pa tudi njihovo vsebinsko kvaliteto. A to je silno jalova tolažba za "zeleni", ki še vedno mislimo, da smo na "pravi poti", a očitno zaradi slabe organiziranosti ne uspemo (več) ljudem dopovedati, ... kaj že? ■

Peter Rezman

Zadnja seja

Svet Občine Šoštanj, ki je bil izvoljen leta 1998, je imel 23. 10. 2002 30. redno in hkrati zadnjo sejo v svojem mandatu. Kljub tej posebnosti je bila seja karseda delovna, čeprav ni manjkalo nekaj predvolilnih iskric, saj so na tej seji sodelovali vsi štirje županski kandidati, ki so se pomerili 10. 11. 2002.

Pustimo tokrat za spremembo vsebine njihovega dela in pogledimo, kdo so bili politiki, ki so minula štiri leta tvorili najvišji organ Občine Šoštanj. Na fotografiji od leve proti desni stojijo: Drago Koren, Konrad Nahtigal, Vojko Krneža, Branko Valič, Marko Kompan, Milan Kopušar (ni svetnik), Matjaž Cesar, Štefan Szabo, Boris Gomboc, Vlado Videmšek, Maks Jelenko, Marjan Vrtačnik, David Ravnjak. Sedijo: Anton Skornšek, Viktor Potočnik, Danilo Čebul, Erna Obšteter in Anton Koren. Na sliki manjkajo mag. Cvetka Tinauer, Marijan Jakob in Franc Rogelšek. Kot zanimivost povejmo, da bo deset "starih" svetnikov delalo v tem organu še naslednja štiri leta. ■

pr



Ob rezultatu volitev za župana.

Foto: Zdravko Kočevar

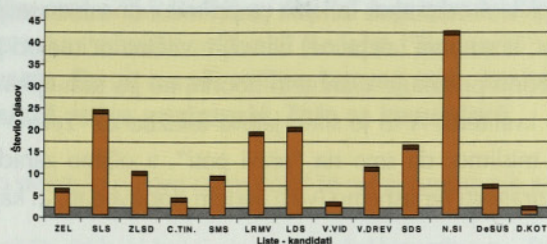


Svetniki na zadnji seji.

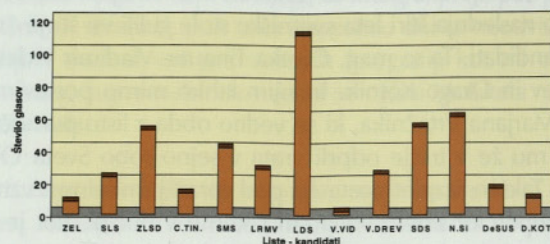
Foto: Peter Rezman

VOLITVE ČLANOV SVETA KRAJEVNE SKUPNOSTI

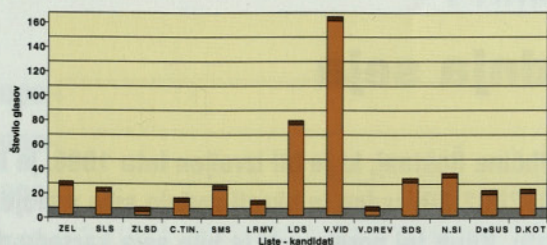
Volišče BELE VODE



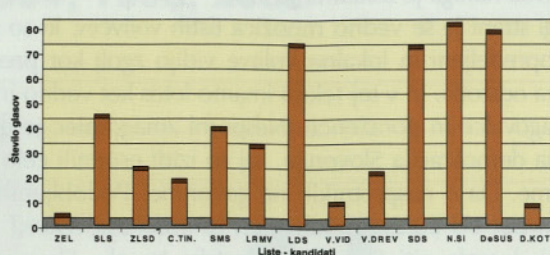
Volišče FLORJAN



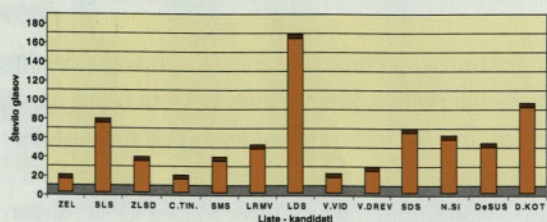
Volišče GABERKE



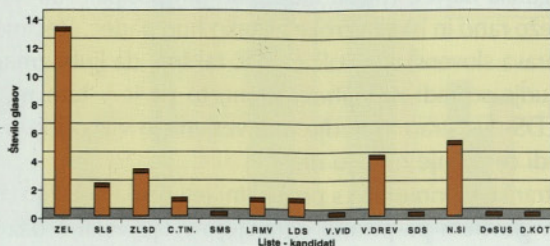
Volišče LOKOVICA



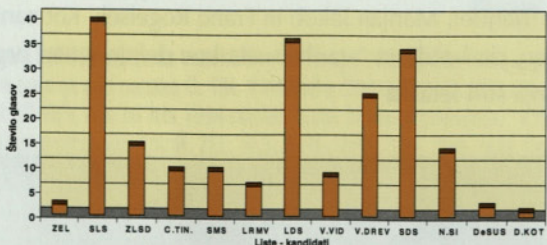
Volišča RAVNE



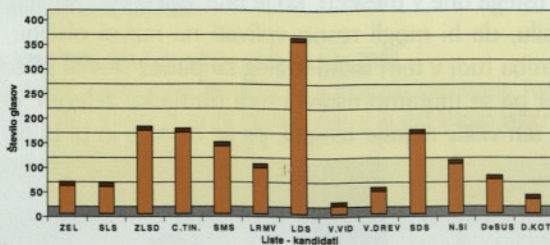
Volišče ŠENTVID



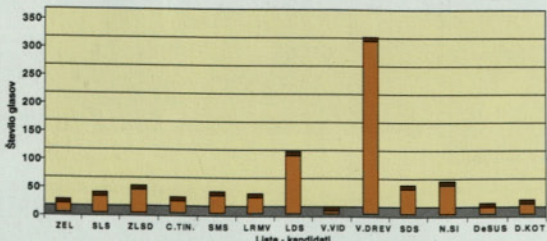
Volišče SKORNO



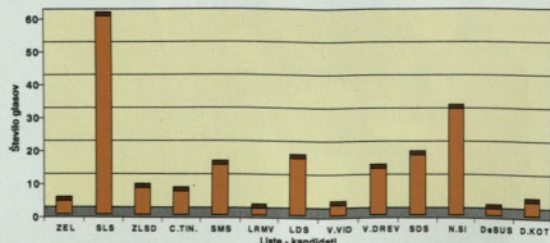
Volišče ŠOŠTANJ



Volišča TOPOLŠICA

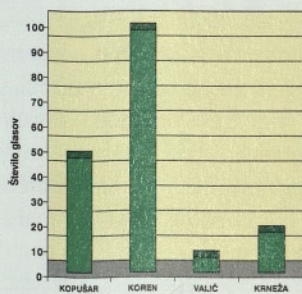


Volišče ZAVODNJE

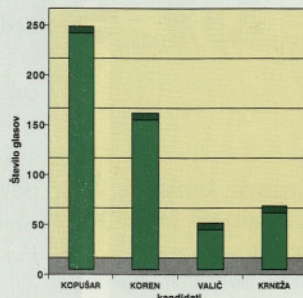


VOLITVE ZA ŽUPANA

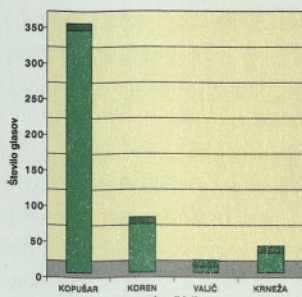
Volišče BELE VODE



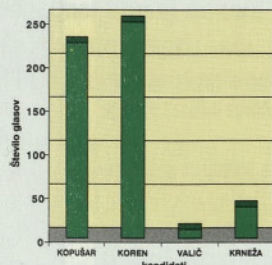
Volišče FLORJAN



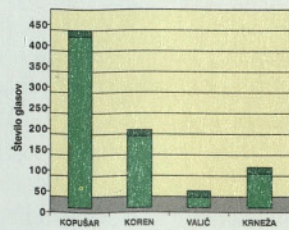
Volišče GABERKE



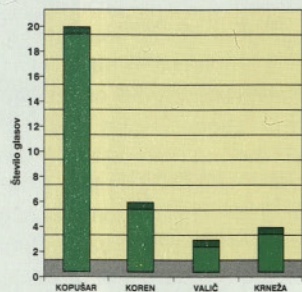
Volišče LOKOVICA



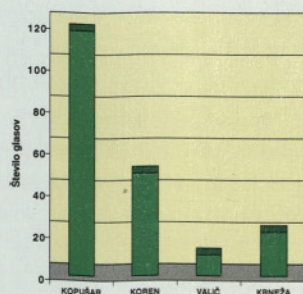
Volišča RAVNE



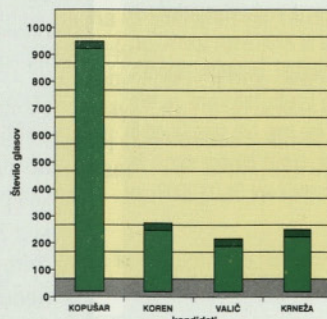
Volišče ŠENTVID



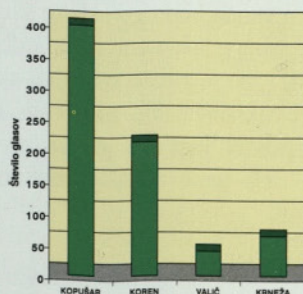
Volišče SKORNO



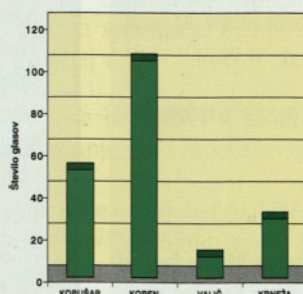
Volišče ŠOŠTANJ



Volišča TOPOLŠICA



Volišče ZAVODNJE



PRIREDITVE V MESECU DECEMBRU

Petek 29. december ob 16.00 uri

v Kulturnem domu Šoštanj

Svečana akademija ob 100 letnici Turistično lepševalnega društva Šoštanj

Nedelja 1. december ob 16.00 uri

dvig adventnih venčkov na Trgu b. Mravljak

Četrtek 5. december ob 18.00 uri

Prihod sv. Miklavža v Šoštanj - Trg b. Mravljak

Petek, 6. december ob 18.30 uri

"Smešni ni greh"

Parada skečev v izvedbi KUD Ravne
VSTOPNINE NII

Četrtek 12. december popoldan

Otroški BAZAR na Trgu b. Mravljak

Četrtek 19. december 2002 ob 18.00 uri.

Tradicionalni Božično - novoletni koncert pihalnega orkestra ZARJA v športni dvorani Šoštanj. Poleg Zarje sodelujejo Mladinski pihalni orkester glasbene šole. Šoštanjski Combo band, Mažoretna skupina PO Zarja, Dušanka Simonovič in Edvin Fliser. Vstopnice bodo v pred prodaji, o prodajnih mestih pa boste obveščeni s plakatom.

Sobota 28. december ob 22.00 uri

Kulturni dom Zavodnje

Kulturno društvo Ivan Napotnik Zavodnje prireja kulturno prireditev : "Ob pričakovanju novega leta".

DOGAJANJE V MESTNI GALERIJ

1. decembra - ob 16.00 uri

Adventne priprave na božični večer - začetek "jaslic"

6. decembra - ob 16.00 uri

Oživitev jaslic

otroci sejejo žito in poženejo v tok vodo

13. decembra - ob 16.00 uri

Oživitev jaslic - otroci pripravljajo prostor postavitev jasli

18. decembra - ob 16.00 uri

Delavnice ZPM Velenje - Lutkovna igrice

19. decembra - ob 16.00 uri

Postavitev plastik v prostor - prepevanje pesmi

TER OGLED RAZSTAVE JASLIC SKOZI CEL DECEMBER V ČASU OBRATOVALNIH UR

OBČINA ŠOŠTANJ



Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, telefon: (03) 89 84 300, fax: (03) 89 84 333

Na podlagi 10. člena Zakona o športu (Ur. l. RS, št. 22/98), 7. točke Nacionalnega programa športa v Republiki Sloveniji (Ur. l. RS, št. 24/00, 32/00), Pravilnika za sofinanciranje športa v Občini Šoštanj (Ur. l. Občine Šoštanj, št. 04/02) in Letnega programa športa Občine Šoštanj za leto 2003 (Ur. l. Občine Šoštanj, št. 07/02) Občina Šoštanj objavlja

JAVNI RAZPIS ZA SOFINANCIRANJE ŠPORTA V OBČINI ŠOŠTANJ ZA LETO 2003

- I. Za sofinanciranje športnih programov iz občinskega proračuna lahko kandidirajo naslednji izvajalci športnih programov:
- športna društva, ki opravljajo športno dejavnost na področju Občine Šoštanj,
 - zveze športnih društev, ki jih ustanovijo športna društva in imajo sedeže na območju Občine Šoštanj,
 - zavodi za področja vzgoje in izobraževanja s sedežem v Občini Šoštanj,
 - zavodi, gospodarske družbe, zasebniki in druge organizacije, ki so na podlagi zakonskih predpisov registrirani za opravljanje dejavnosti na področju športa, s sedežem v Občini Šoštanj.

V skladu s sprejetim letnim programom športa Občine Šoštanj za leto 2003 so predvidena sredstva za šport v občinskem proračunu za leto 2003 naslednja:

Postavka	Namen	Predlog 03 (v 1.000 SIT)
8.	ŠPORT	
8.01.	Vsebine po nacionalnem programu športa v RS	16.650
8.01.01	Športna vzgoja otrok, mladine in študentov	3.800
8.01.02	Športna rekreacija	1.300
8.01.03	Kakovostni šport	9.500
8.01.04	Vrhunski šport	0
8.01.05	Šport invalidov	50
8.01.06	Izobraževanje, usposabljanje in spopolnjevanje strok. kadrov	600
8.01.07	Znanstvenoraziskovalna dejavnost	0
8.01.08	Založniška dejavnost	0
8.01.09	Spremljanje pripravljenosti športnikov in svetovanje treninga	0
8.01.10	Velike medn., državne, medobč. in obč. športne prireditve	400
8.01.11	Informacijski sistem na področju športa	0
8.01.12	Delovanje društev in športnih zvez	1.000

Zato se s tem razpisom razpisujejo naslednje vsebine:

1. Športna vzgoja otrok, mladine in študentov,
2. Športna rekreacija,
3. Kakovostni šport,
4. Šport invalidov,
5. Izobraževanje, usposabljanje in spopolnjevanje strokovnih

kadrov,

6. Velike mednarodne, državne, medobčinske in občinske športne prireditve,
7. Delovanje društev in športnih zvez.

II. Pogoji, ki jih morajo izpolnjevati prijavitelji za javni razpis, so da

1. imajo sedež v Občini Šoštanj,
2. so registrirani v skladu z zakonom,
3. imajo zagotovljene materialne, prostorske, kadrovske in organizacijske pogoje za realizacijo načrtovanih športnih aktivnosti,
4. imajo urejeno evidenco o registriranih tekmovalcih (velja samo za izvajalce kakovostnega in vrhunškega športa), o članstvu ter plačani članarini (velja za športna društva in športne zveze) in ostalo dokumentacijo, kot to določa zakon o društvih,
5. redno dostavljajo občini programe dejavnosti s področja športa, podatke o članstvu, poročila o realizaciji programov in doseženih rezultatih, kopijo zaključnega računa ter druge zahtevane podatke,
6. izpolnjujejo ostale pogoje v skladu s kriteriji za sofinanciranje programov.

III. Izbrane programe bomo sofinancirali na podlagi Pravilnika za sofinanciranje športa v Občini Šoštanj.

IV. Rok za predložitev prijav in način predložitve:

Rok za prijavo programov je do 10. 1. 2003 do 12. ure. Prijave pošljite v zaprti kuverti na naslov: Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, s pripisom "javni razpis – Sofinanciranje športa v Občini Šoštanj za leto 2003".

Enotne obrazce za prijavo in ostalo razpisno dokumentacijo dobite pri Nini Rehar, Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj in na spletnih straneh Občine Šoštanj: <http://www.sostanj.si>.

Prijava mora biti dana na obrazcih naročnika. Obrazci morajo biti v celoti izpolnjeni; ne pozabite na obvezne priloge! K obrazcem za prijavo priložite poročilo o evidenci registriranih tekmovalcev (izvajalci kakovostnega in vrhunškega športa) oz. poročilo o evidenci članstva in plačani članarini (športna društva, športne zveze), poročilo o izvedbi programa za leto 2002, kopijo potrdila o registraciji (ne sme biti starejše od 6 mesecev), kopijo najemne pogodbe, kopijo bilance stanja za leto 2002 (lahko naknadno, a ne kasneje kot 31.03.2003) in druge zahtevane priloge.

Kontaktna oseba je Nina Rehar, tel. št. 03 / 8984310, e-naslov: nina.rehar@sostanj.si.

Odpiranje prijav bo izvedla Komisija za šport, ki jo imenuje župan Občine Šoštanj, na naslovu Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj.

V. Z izbranimi izvajalci bomo sklenili pogodbe o sofinanciranju športnih programov.

Številka: 650-01-0007/2002-24

Datum: Šoštanj, 25. 11. 2002

Župan Občine Šoštanj
Milan Kopušar, ekon.

ŽUPNIJSKA OBVESTILA ZA MESEC DECEMBER

- nedelja 1. decembra:

s 1. decembrom začenjamo adventni čas. Skozi ta sveti čas se bomo zazirali v adventne vence, ki nas bodo s svojo krožno obliko vabili k medsebojni povezanosti. Sveče na adventnem vencu pa nam bodo govorile, da moramo biti luč drug drugemu. Zato bomo na 1. adventno nedeljo blagoslovljali adventne vence. Blagoslov bo vključen v mašno daritev.

- nedelja 8. decembra:

2. adventna nedelja je letos združena s praznikom Brezmadežnega spočetja Device Marije. Marija je vzornica krščanskega življenja. Ob njej, ki je rodila Odrašenika sveta, bomo dopolnili naše adventno pričakovanje Gospodovega prihoda. Saj so že naši davni predniki sestavili reklo: Po Mariji k Jezusu.

- nedelja 15. decembra:

v soboto 14. decembra bo na Dunaj prispela BETLEHEMSKA LUČ, ki jo bodo slovenski skavtje pripeljali v Slovenijo. Tako bo 3. adventna nedelja v znamenju betlehemske luči. V naši župnijski cerkvi jo bomo sprejeli popoldne ob 16. uri pri srečanju Vera in luč. V mestni cerkvi pa bo sprejem betlehemske luči pri večerni maši ob 18. uri. Ta luč se imenuje luč miru, ker prihaja iz Betlehema, kjer je na sveti večer odmevala angelska pesem: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji." Ko bomo v dneh pred božičem skušali ob BETLEHEMSKI LUČI podoživljati svetonočni mir, bomo ob njej tudi povzdigovali prošnjo k Bogu za mir v sveti deželi, kjer zadnje čase rovavi sovraštvo in kosi smrt.

- nedelja 22. decembra:

zadnja, 4. adventna nedelja, nas bo že usmerjala k Svetemu večeru. Na adventnem vencu bodo gorele vse štiri sveče. S svojimi plameni nas bodo vpraševale, kako je z našo svetlobo, ali smo skozi zakramentalno združenje z Jezusom postali luč? Še je čas, da odložimo dela teme in se oklenemo luči.

Jože Pribožič, dekan

Advent je tu

*"Ti veš, da rod človeški v pregrehi se
gubi, dobrotno nam odpusti, ker Ti ljubezen si.
V adventnem hrepenenju te čakamo Gospod,
Odprimo se življenju, da k nam boš našel pot."*

Irma Močnik

V življenju vsi čakamo. Vsi nekaj pričakujemo. Majhni otroci komaj čakajo, da bodo šli v šolo; odrasčajoči čakajo, da jih bodo odrasli jemali bolj resno; zakonci komaj čakajo otroke, sad ljubezni... Bolj kot pričakovanje stvari, reči, pa je za nas pomembno pričakovanje ljudi, ki jih imamo radi.

Tudi advent je po svoji vsebini pričakovanje - čakanje prihoda našega Odrešenika. Danes pa se nam dostikrat dogaja, da sploh ne razumemo več, kaj se dogaja okoli nas. Zakaj vse to? Zakaj venček, zakaj sveče, zakaj vijolična barva?

Priprava na praznik Kristusovega rojstva in hkrati pričakovanje Njegovega drugega prihoda v slavi morata v nas buditi zavest grešnosti. Pri tem nam pomaga tudi vijolična barva (to je barva mašnih oblačil v adventnem času), ki simbolično kliče k poboljšanju ali spreobrnjenju. Simbolično vrednost ima tudi venček in na njem štiri svečke, ki predstavljajo adventni čas in štiri nedelje v njem. Ko prižigamo drugo za drugo, naj bi bili vedno bolj pripravljeni na Gospoda, ki prihaja v naša srca kot božični mir, Gospoda, ki mu gremo tudi sami naproti. Advent (lat. adventus pomeni prihod) kljub veselju, ki ga vzbuja, daje predvsem možnost prostovoljne pokore, poglobljene molitve in premišljevanja v zbranosti. Glede na dvojni značaj adventa razlikujemo v adventnem času dva dela. V prvem, od prve adventne nedelje do 16. decembra, je v ospredju pričakovanje drugega Kristusovega prihoda. Vera v ta veličastni prihod osmišlja človekovo zgodovino, saj je prav to dopolnitev življenja vseh nas. Vedno moramo biti pripravljeni na ta čas... in ga hkrati vedno pričakovati v veselju, v upanju na odrešenje.

V drugem delu adventa, od 17. do 24. decembra, pa je v bogoslužju dosti bolj poudarjena neposredna priprava na praznovanje Gospodovega rojstva. V tem delu se dosti bolj čuti veselje in čuječe pričakovanje, ki pomeni osebno povezanost s prihajajočim Kristusom.

Pričakovanje je napeto hrepenenje po tistem, kar poznamo. In prav to je naloga adventnega časa. Da bi spoznali Tistega, ki je sredi med nami. Včasih so prav v ta namen jutro za jutrom prihajali v cerkve k mašam "zornicam", kar tudi nas danes opominja, naj se pri bogoslužju "oglasimo" tudi ob delavnikih. Le takšno srečevanje z Gospodom nam bo pomagalo h globljemu spoznanju Kristusove skrivnosti. Božična devetdnevica še posebej vabi h goreči molitvi, branju in premišljevanju božje besede.

Kristus, ki se ga v adventu spominjamo, je bil vedno v središču pričakovanja. Vse želje, obljube in pričakovanje stare zaveze so bile usmerjene vanj.

Prišel je ob polnosti časov v središče zgodovine v Betlehemu, kjer se je Beseda učlovečila in se naselila med nami. Veselimo se, saj bo prišel spet - v slavi ob koncu časov.

Bog je ljubezen in Bog je k nam poslal svojega Sina, Odrešenika.

Veselimo se in bodimo veseli pričakovalci Njegovega drugega prihoda!

Potrudimo se v letošnjem adventu prepustiti veselju, radosti in sreči, ki jo bo na božični dan s seboj prinesel Jezus. Prižigajmo svečke v upanju, prižigajmo jih v miru.

Prižigajmo jih z občutkom, ki ga ne moremo razumeti, ampak ga lahko samo občutimo. ■

Mojca Krajnc

Adventni svetnik

Adventni čas je čas prihoda Odrešenika med nas; čas, ki nas vabi, da postanemo še boljši prijatelji Boga in drug drugega. Res je, da je Kristus enkrat že prišel na svet ob rojstvu v Betlehemu. Drugič bo prišel v svojem veličastvu ob koncu časov. Prvega prihoda se spominjamo, na drugi prihod se pripravljamo. Pripravljamo se tako, da radi odpiramo svoja srca Kristusu, da more vsak čas priti k nam s svojo milostjo, posebno po svetih zakramentih. Vendar pa moramo svoja srca odpreti tudi svojim bližnjim. Kako lahko to storimo? Preprosto: preko vsakdanjih drobnih pozornosti! Obiščemo kakšnega bolnika, prisluhnemo prijatelju, obdarimo soseda z nasmejanim obrazom, odpustimo bratu ali sestri, pomagamo staršem, se pridno učimo in še in še bi lahko naštevali. Zgled za to lahko najdemo pri Sv. Nikolaju ali Miklavžu. Pregovor pravi: "Kjer je sebičnost, tam je tema in žalost, kjer pa je dobrota, tam je luč in veselje. Poslanstvo dobrote je lepo in dobro izpolnjeval prav Sv. Miklavž, ki je eden najbolj priljubljenih svetnikov tako na Vzhodu, kot na Zahodu. Živel je v 4. stoletju in je bil škof v Miri v Mali Aziji. Poleg tega, da je bil skupaj z drugimi škofi v Niceji na vesoljnem cerkvenem zboru, kjer so obsodili takratne Arijeve zmotne nauke, je znan tudi po svoji dobroti in pomoči bližnjim. Po izročilu je trem revnim dekletom pomagal z denarjem, da so se mogle pošteno omožiti. Mnogim je čudežno pomagal v tiski.

Tudi mi smo povabljeni, da po njegovem zgledu širimo ljubezen in dobrotljivost med svojimi bližnjimi. Njegov god naj nas spodbuja k pristni krščanski ljubezni do bližnjega, o kateri apostol Janez tako lepo pravi: "Bog je ljubezen in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog ostane v njem."

Miklavževanje, ki je povezano z obdarovanjem, nas kliče k dobrotelnosti. Adventni kristjan je podoben Sv. Miklavžu, rad pomaga drugim. ■

Janko Babič, kaplan

Advent je kakor pomlad.

*Bog prihaja kot majhno dete,
ki tako zelo potrebuje svojo mater...*

*Če zares želimo,
da nas Bog napolni,
moramo s ponižnostjo izprazniti sami sebe
vsega tistega, kar je v nas sebično.*

Mati Terezija

Aktivna Univerza starejših občank in občanov

Univerza za 3. življenjsko obdobje iz Velenja (deluje na območju občin Šmartno ob Paki, Šoštanj in MO Velenje, vključuje pa tudi druge izven tega področja), ki že vrsto let prednjači v številnih aktivnostih, pestrosti krožkov ter številu udeležencev, je letošnje šolsko leto takorekoč že pričela.

Izdali so poljuden koledar šolskih aktivnosti, urnik krožkov ter skupnih dejavnosti v obliki brošurice, za pravi začetek pa je poskrbel Andragoški center Slovenije, ki je velenjski Univerzi za 3. življenjsko obdobje 14. oktobra v Ljubljani podelil posebno priznanje za izjemne učne, promocijske in strokovne dosežke na področju učenja odraslih za leto 2002 .

Prvo prireditve pa so izvedli v torek, 15. oktobra, v Šoštanju, ko so v tamkajšnji Mestni galeriji pripravili razstavo del likovnega krožka, klekljarske delavnice, različna ročna dela, keramične plastike, vezene idr. Kot je povedala Anica Satler, namestnica predsednice U3ŽO Velenje, ki je razstavo tudi odprla, je to prispevek v Tednu vseživljenjskega učenja, predstavljena dela pa del izdelkov šestih različnih krožkov. Dva krožka lokacijsko delujeta v Občini Šoštanj, vodi pa ju mentorica Marija Kuzman, vključene pa so članice izključno iz Šoštanja in okolice, obiskovalke pa pletejo, kvačkajo in vezejo. Zato so tudi na razstavi prikazale svoje izdelke. Ob odprtju razstave, ki bo na ogled vse do novembra, sta ob igranju na citre Ivana Kneza zapeli

ljudske pesmi Slavka Kavtičnik in Marija Špeglič.

Vodstvo Univerze za 3. življenjsko obdobje pa vabi vse starejše in upokojene občanke in občane, da se jim pridružijo v šolskem letu 2002/2003 v številnih interesnih, ustvarjalnih in zabavnih krožkih, stik z njimi pa lahko najdete v Šoštanju s sedanjimi članicami ter Marijo Kuzman ter na sedežu U3ŽO v Velenju, na Efenkovi cesti. ■

Jože Miklavc

Delo KO RK Zavodnje v poletnih in jesenskih mesecih

V nedeljo 20. oktobra je krajevna organizacija Rdečega križa s sodelovanjem KS Zavodnje pripravila srečanje starejših krajanov.

Prireditve, ki je potekala v dvorani kulturnega doma v Zavodnjah se je udeležilo kar lepo število krajanov, ki so stari od 70 let dalje. Najprej je vse prisotne nagovorila predsednica KO RK. Pozdravil in zaželel zdravja jim je tudi predsednik KS Tone Potočnik. Prisrčen kulturni program sta pripravila ga. Anica Meža in g. Ivan Knez. Ob poslušanju lepih pesmi, citer in harmonike in seveda ob dobri žlahtni kapljici je bilo na srečanju zares veselo.

22. junija 2002 pa je KO RK Zavodnje skupaj z KUD Zavodnje organiziralo izlet na Gorenjsko. Najprej smo se ustavili v Vrbi pod Karavankami v rojstni hiši našega največjega pesnika Franceta Prešerna. Pogledali smo si tudi cerkvico Sv. Marka. Od tu smo se napotili v Radovljico k ogledu Čebelarškega muzeja Slovenije. Pot nas je dalje vodila na Bled in Bohinjsko Belo. Po ogledu vsega tega smo pohiteli v Bohinj. Na ta dan, bila je vroča junijska sobota nas je Bohinj pričakal v vsej svoji lepoti. Ob Bohinjskem jezeru je bilo veliko kopalcev in ostalih turistov, mi smo se pa s turistično ladjico popeljali po jezeru. Ro je bilo za vsakega izmed nas prelepo doživetje. Za konec smo se pa povzpeli še k Slapu Savica. Domov smo se vrnili z lepimi vtisi in polni novih moči za naprej.

KO RK Zavodnje je konec avgusta organizirala že drugo krvodajalsko akcijo v tem letu. Odvzem krvi je bil v bolnici Slovenj Gradec.

To bi bilo zaenkrat na kratko o našem delu v KO RK Zavodnje. ■

Tončka Topolšek

Državno tekmovanje iz logike

V soboto, 16. novembra 2002, je v Ljubljani na Fakulteti za elektrotehniko in računalništvo potekalo že 17. državno tekmovanje iz logike. Letos se je tekmovanja udeležilo preko 330 osnovnošolcev, 300 srednješolcev in nekaj več kot 100 študentov iz vse Slovenije.

Osnovnošolci so tekmovali v kategorijah: 5. razred, 6. razred, 7. razred in 8. razred.

Osnovno šolo Karla Destovnika Kajuha Šoštanj sta zastopali dve učenki, ki sta že na področnem tekmovanju osvojili srebrno priznanje iz logike in dosegli dovolj točk za uvrstitev na državno tekmovanje. Ti učenki sta petošolka Petra Plantak in šestšolka Neža Delopst.

Tekmovanje je potekalo 90 minut in je od posameznika zahtevalo izjemno zbranost, saj so bili problemi vse prej kot lahki. Toda številne



1. Aktivna Univerza starejših občank in občanov. / Foto: Jože Miklavc

2. Delo KO RK Zavodnje v poletnih in jesenskih mesecih. / Foto: Tončka Topolšek

naloge, ki sta jih reševali v pripravljalnem obdobju, so se pokazale kot dobra osnova za reševanje danih nalog. V močni konkurenci sta osvojili zlato priznanje iz logike.

Za izjemen uspeh jima iskreno čestitamo in seveda v prihodnje želimo še veliko uspeha pri reševanju logičnih nalog. ■

Mentorica Irena Rotovnik Aplinc

Express-uspeh

Verjetno že veste, da so bili zmagovalci oktobrske oddaje ORION ravno fantje Slovenskega expressa, skupina, ki smo jo predstavili v deveti številki LISTA.

V naše uredništvo so prinesli še tople zmagovite občutke in zahvalo vsem tistim, ki so glasovali zanje in prispevali k zmagi. Hvala torej vsem tistim, ki ste dvigovali zanje telefonsko slušalko, ter priporočilo, da vajo ponovite 28. decembra na finalni prireditvi. ČESTITAMO jim tudi mi za zmago, ki gotovo ni bila naključna temveč zaslužena. ■

Igor iz Andraža

Andraž je tipična slovenska vas. Ima gasilsko društvo, cerkev, vaško gostilno in še bi lahko naštevali. Dobro, da ne bom dolgočasil bralcev, ki bi rekli: "To že vemo."

Ampak zakaj Igor? Igor zato, ker je zbiratelj zgodovine. In ko sem se odpravil k njemu, me je zanimalo prav vse. Našel sem njegov dom in vedel sem, da sem na pravi poti. Ko sva se pogovarjala, sem imel občutek, da sem našel zgodovino. Namreč njegov oče Ferdinand je zbiratelj različnih stvari. Začel je z zbiranjem škatlic od vžigalic, potem je nadaljeval s pozabljenimi domačimi orodji. Zelo zanimiva je zbirka starega denarja in kovancev. Sedaj, v sodobnem času pa ga veseli zbiranje starih radiev. Ta družinska tradicija pa se je prenesla na sina. Sicer od začetka bolj skromno, ampak s časom je zadeva postala resna. Igorja predvsem zanima staro orožje. In če ga danes obiščete, vam ima kaj pokazati.

Če začnemo zares zgodovinsko, moramo v srednji vek. Ima razne puščice, kovane žblje, pa še kakšna najdena sablja bi se dala videti. Zelo ponosen pa je na bronast prstan. O vsaki stvari zna kaj povedati, na primer, koliko je stara in kakšen naj bi bil izvor.

Če se sprehodimo naprej, se znajdemo v vojnah. Igor pravi, da je to zanj najzanimivejši del zbirke. Zanimive so čelade iz I. svetovne vojne, sam pravi, da izvirajo iz Francije in da so tipa Adrian. Potem je iz nemške vojske več tipov čelad: nemška policijska vojaška, nemška gasilska med vojno. Tu sta še dve zavezniški čeladi, angleška tankovska in od ameriških marincev. Zbirka se nadaljuje z raznimi, kot sam pravi, hilznami, to so tulci nabojev. Potem ima zbirko okvirjev metkov od ruskih, italijanskih, angleških in nemških pušk. Zanimiva je zbirka ročnih bomb, recimo nemška štilerka, ki je zelo lepo ohranjena. Svoje mesto med ročnimi bombami imata še dva primerka partizanskih bomb, ki imajo ime biokovka in so jih med vojno izdelovali sami. Potem imajo v tej vitrini mesto tudi razni noži bajoneti najrazličnejših vrst. Ko sem jih na hitro preštel, se mi je številka ustavila pri 30. Vsak bajonet pa ima Igorjevo zgodbo in zgodovino. Če smo začeli pri čeladah ali pri glavi, pa še končajmo pri njej. Vidimo lahko še rusko šapko, mogoče pa je videti tudi vzhodno nemško po vojni. Če se ozremo po stenah, se zgodovina



1. Državno tekmovanje iz logike / "Zlati" Petra in Neža. Foto: Arhiv

2. Express-uspeh / Foto: Arhiv

3. Igor iz Andraža / Zbiratelj... Foto: Igor Rezman

4. ...in njegova zbirka. Foto: Igor Rezman

nadaljuje. V prvi stenski vitrini, ima namreč tri stenske vitrine, smo spet v srednjem veku pri puščicah. Lepa je zbirka gumbov z vojaških oblek, našitkov in značk, ki so jih vojaki nosili na kapah. V vitrini številka ena je najbolj ponosen na rusko odlikovanje; sam pravi, da je najlepše in seveda redko. V vitrini številka dve so pištole in puške, med njimi lepo ohranjen belgijski revolver, partizanska puška, angleška padalska. Častno mesto v tej vitrini ima pištola, ki se ji reče sprednjača. Izvirala naj bi iz časov, ko so osvobajali divji zahod. Tako mi je Igor povedal, ko je brskal po literaturi.

Sedaj smo pri najbolj zanimivi vitrini št. 3. Ta je za Igorja najboljša. V njej so ohranjena nemška odlikovanja iz II. svetovne vojne in to s papirji, ki povedo, kdo in zakaj jih je dobil. Častno mesto ima arbeitbuch ali delovna knjiga. Takšne knjige bi se gotovo spomnila kakšna stara mama.

Ko sem ga vprašal, od kot ima vse te podatke, mi je povedal, da večino iz knjig. Tudi teh ima manjšo zbirko. Pokazal mi je svojo najbolj dragoceno knjigo. Ne boste verjeli, ampak res jo ima. Njen naslov je Mein Kampf ali Moj boj. Kdo je pisec te knjige, se mi zdi, da vam ni potrebno pisati ali pač, njen avtor je Adolf Hitler. Ob vseh teh podatkih, ki mi jih je podal, sem ga vprašal, kaj mu je res najbolj všeč. Mirno mi je rekel, da tisto, kar sam najde in razišče. Ko sva zaključevala, sem ga vprašal, kaj je mislil s tem. Presenetil me je, ker ima v načrtu izdelati pravo nemško uniformo. Seveda, če ne bo že kar original. Z vsemi originalnimi znaki, čini, pa še s kakšnim odlikovanjem. Obljubil mi je, da mi jo bo pokazal, ko jo bo imel. Kakršno koli pač že, originalno ali narejeno. Ob vsem tem je pogovor nanesel tudi na prošnjo. Rekel mi je, če ima kdo kakšno starino in bi jo včasih najraje vrgel stran, naj jo prinese k njemu. Saj jo lahko na koncu tudi sam vrže stran.

Če koga zanima, naj ga obišče in si ogleda vse te starine. Res so zanimive. O vsaki stvari vam ima kaj povedati, od delovanja, kdo jo je uporabljal in seveda, kdaj jo je uporabljal. Pa kakšno svojo zgodbo vam lahko pove. Recimo, kako je razstrelil štor od češnje. Pa še en velik hobi ima. To je modelarstvo. Sestavlja makete letal in tankov. Ampak to je že druga zgodba.

Zanimiv je tale Igor iz Andraža. Vseskozi sem vam opisoval le njegovo zbirko. O avtorju pa veste le to, da je iz Andraža in da mu je ime Igor. Lepo bi bilo, če bi vedeli njegov priimek. Verdev Igor. Zdaj veste skoraj vse. Če hočete več, ga obiščite. In skupaj boste šli skozi zgodovino. Tako kot sem šel jaz.

Čisto na koncu, ko sem odhajal, sem ga vprašal, zakaj sploh zbira vse to. Rekel mi je: „Da bi razumel in ohranil zgodovino za poznejše rodove. In seveda, vsak človek ima svoj hobi in veselje, eni pač zbira-jo različne kamenine ...“ ■

Igor Rezman

Janko Stakne

Idej ne zmanjka

Izletniška kmetija Vržišnik

Konec meseca avgusta so nas veliki plakati vabili na otvoritev izletniške kmetije pri Vržišniku v Lomu nad Topolšico. Zapis na tablah je vabil k obisku in uživanju ob bogati ponudbi domačih dobrot.

Izletniška kmetija je od takrat tudi uradno odprta in vas dnevno pričakuje s ponudbo kmečkih jedi, ki jih odlično pripravlja gospodin-ja Štefka Stakne. Pri njih lahko po predhodnem naročilu na številko 58 92 176 uživate v večjih skupinah do sedemdeset ljudi, posamezniki, ki bi se sprehodili sem iz različnih smeri: Topolšice, Šentvida, Belih Vod itn., pa se bodo lahko tudi ob nepričakovanem obisku podkrepi-li.

Gospodar domačije Janko Stakne pa tudi sicer ni od včeraj. Spomnite se ga lahko, ko je v preteklih desetih letih kar nekajkrat organiziral kresovanje, na katerem so sodelovali odlični pevci in skupine. Za tisti čas je bilo to pravzaprav zelo atraktivno, saj si na Lomu težko predstavljamo Simono Weis, Brendija in Koradota, Slake ter podobne zvezde. Da mu duha in energije ni zmanjkalo, vemo tudi po tem, ker je bil med pobudniki pravkar zaključenega projekta Mlinske ceste, v katerem so sodelovale občine Šoštanj, Črna in avstrijska Železna Kapla in katerega del je bil financiran iz mednarodnega programa Phare. Janko Stakne ima ideje za nadaljevanje tega in želi, da bi se projekt razvijal še naprej, saj zaupa v strokovno ekipo, ki je na tem projektu delala do sedaj.

Seveda pa ne vidi razvoja turizma pri nas samo v projektu Mlinska cesta. Pobudo daje tudi za projekt Furmanskih cest in ker je to spet velika zadeva, vidi možnost razvoja tudi pri TZ za razvoj slovenskega podeželja, ki jo želi ustanoviti. Interes zanjo so izkazale celjska in koroška regija in tudi Avstrija. Vloga za ustanovitev že leži pri Upravi enoti Velenje.

Idej pa še ni konec. Problem klavnic in zakola je kmetom še predobro znan. Zato tudi vedo, da je najbližje mesto, kamor vozijo živino v zakol, Celje. Janko Stakne je v letošnjem maju zbral podpise za peti-cijo, ki jo je izročil v roke ministru Franciju Butu, ko je imel le-ta okro-glo mizo na to temo v Šentjanžu pri Dravogradu. Janko Stakne vidi možnost izgradnje klavnice na našem območju, točneje v Lajšah, in pri tej ideji ga je podprl tudi župan občine Milan Kopušar. Od takrat, ko je vložil peticijo, je g. Stakne že kontaktiral z Ministrstvom za kme-tijstvo s podsekretarko Janjo Kokolj in gospodom Mihaelom Aličem ter še nekaterimi drugimi, ki so obljubili finančno pomoč. Izgradnja klav-nice pa bi se lahko financirala tudi iz evropskega programa. Gospod Stakne je že v fazi pridobivanja dokumentacije. ■

Milojka Komprej

“Mašine” so rohnele

Srečanje motoristov

Sobota, 28. septembra, je lepo postregla srečanju motoristov, ki ga je v našem Šoštanju organiziral Vili Pečovnik s svojimi 18 mušketirji, pardon, veterani.

Entuziaste Moto kluba veterani Šoštanj smo že srečali na različnih koncih in dejavnostih, zato je bilo tudi pričakovati, da bomo videli veliko motorjev pa tudi drugih vozil, ki se ponašajo z visokimi letnica-mi izdelave. Dogajanje pred Kajuhovim domom, kjer se je ob 9. uri začel zbor udeležencev srečanja, pa je skoraj preseglo pričakovanja. Viliju, ki je cel teden hodil okoli ves v skrbeh in namršen zaradi orga-nizacijskih poti in zaradi dežja in mraza, se je v soboto čelo kar razte-gnilo in če ne bi imel tako goste brade, bi se videlo, da se smeji do ušes. Kaj se ne bi, saj se je na srečanje poleg velikega števila ljubitel-

jev motornih konjičkov, kar preko sto jih je bilo, s hroščem pripeljala tudi redovnica, članica Moto kluba Maribor, in ga smelo postavila zraven drugih železnih zverin.

V prijateljskem vzdušju so primerjali svoje konjičke in opremo in ugotovili, da je vsak stroj zakon zase. Med najboljše glede na opremo in motorje so sodili "Tigri", najstarejši motor vozi Martin Škubic, najstarejši avtomobil na srečanju je bil Fiat Topolino, med staroste pa je sodila redovnica s svojimi 86 leti. Pa še najstarejšega udeleženca, ki se je pripeljal iz Maribora, so nagradili. Vseh imen nam organizator ni javil, dejstvo pa je, da je imel vsak voznik na sebi ali pa na motorju nekaj tako unikatnega, da bi bilo treba pohvaliti.

Po dobri malici v Gostišču Kajuh za katero je nekaj malega primaknila tudi občina, in gasilski sliko, so se odpeljali proti Šmartnemu ob Paki, kjer so spet obtežili želodce, da jih med vožnjo ne bi odpihnilo z motorja. Župan Občine Šmartno ob Paki jih je v družbi gospoda Piliha pospremil na pot proti Savinjski dolini, preko Žalca do gostišča Cizej, kjer je "Boh spet roko ven dal". Tam sta jih pričakala predsednik KS Ponikva in župnik, ki je tudi opravil blagoslov. Po dodatnem tekočem in gostem blagoslovu pa so se ustavili še v Škalah pri Velenju in se tam pridružili Turističnemu društvu Škale, ki je spet poskrbelo za vzdrževanje obtežitve voznikov. Najbrž ni treba poudariti, da je vožnja vseskozi potekala počasi in v skupini in da je tudi spremstvo policistov na motorjih pripomoglo k opaženosti. Zaključek vožnje je bil kakopak v Šoštanju, od koder so se nato razkropili na vse konce. Člani Moto kluba veterani so pripravili panoramsko vožnjo prav z namenom uživanja v počasni in strpni vožnji. Sodelovali so tudi predstavniki prometne policije, tako da je bilo tudi s strani varnosti in reda dobro poskrbljeno. Dobro sodelovanje s policisti se je v preteklosti že pokazalo v obliki preventivnega in spretnostnega preizkusa, ki je bil sredi junija v Lajšah. Tudi v bodoče želijo pripravljati podobne vožnje in akcije, ki bi delovale tudi vzgojno. Konec oktobra pa se petnajst klubov odpravlja na krvodajalsko akcijo v Celje.

Če vas kdaj skupine motoristov, ki jih srečujete na naših cestah, spominjajo na znameniti film Easy rider oziroma Goli v sedlu, potem vedite, da se za zaprtimi čeladami skrivajo tudi prijazni obrazi. ■

Milojka Komprej

Obiskovalci sejma pa so prav tako lahko prvič videli novo čebelarstvo uniformo. Obleka je nastajala v rokah mojstrov več let. Prvič pa smo jo lahko videli na mednarodni čebelarstvo prodajni razstavi marca 2002 v Celju.

Zakonca Čanč pa sta se v teh dneh vrnila iz Semiča, kjer sta sodelovala na mednarodnem ocenjevanju medu. Tekmovanje je organiziralo Čebelarstvo društvo Semič. Na tem tekmovanju sta prejela diplomo in zlato priznanje za gozdni med, diplomo in srebrno priznanje za cvetlični med ter diplomo in bronasto priznanje za kostanjev med.

Priznanja so podeljevali predsednik društva g. Stane Plut, profesorica z biotehniške fakultete dr. Anamarija Plestenjak in minister za kmetijstvo in gozdarstvo g. Franci But. ■

M.Č.



Med je kakor zdravje

Družinsko čebelarstvo ČANČ iz Šoštanja je na Šmihelovem sejmu predstavilo kolektivno blagovno znamko "SLOVENSKI MED KONTROLIRANE KAKOVOSTI". Za to znamko so se slovenski čebelarji, združeni v čebelarstvo zvezo Slovenije, odločili, da bi tako zaščitili in ohranili sloves dobrega slovenskega medu.

Zato čebelarji priporočajo, naj kupci medu in ostalih čebeljih pridelkov kupujejo le od domačih čebelarjev. S tem ko kupec kupi med pri znanem čebelarju, je tudi seznanjen, kje je bil med pridelan. Teh podatkov pa kupec pri medu neznanega izvora ne more dobiti. Z nakupom "SLOVENSKEGA MEDU KONTROLIRANE KAKOVOSTI" znanega pridelovalca oz. čebelarja boste pomagali vzdrževati tudi slovenski ekosistem.

1. 2. "Mašine so rohnele" / Foto: Arhiv

3. Med je kakor zdravje / Zakonca Čanč. Foto: Erna Čanč

Občina Šoštanj povezuje krajanje

Dne 2.11. 2002, smo v KS Skorno Florjan proslavili lep dogodek. Občina Šoštanj je namreč financirala 200 m dolgo asfaltno prevleko na lokalni cesti, ki povezuje KS Skorno Florjan, Metleče in Topolšico. Otvoritev se je udeležilo veliko krajanov, posebno še tistih, ki so na to cesto prometno povezani.

Na začetku je vse prisotne pozdravil predsednik KS Skorno Florjan dr. Valter Pirtovšek, ki je poudaril pomen prometni povezav, ter poudaril, da ceste povezujejo krajanje tako v prometnem, kot v prijateljskem pomenu. Prisotnim je povedal kaj je KS Skorno Florjan v dosedanjem mandatu naredila na področju infrastrukture. Župan občine Šoštanj gospod Milan Kopušar je opisal delo občine, posebno še za naš kraj in na koncu še razveseli krajanje z obljubo, da bo občina za nadaljnjo rekonstrukcijo doma KS Skorno Florjan v letu 2003 namenila več sredstev kot v letu 2002.

Da bi se po tej cesti varno vozili in, da bi bilo čim manj nesreč, je v ta namen cesto blagoslovil še gospod dekan Jože Pribožič. Na koncu uradnega dela otvoritve ceste pa so se krajanje sprehodili po novi asfaltni prevleki, vendar ne čisto do konca, kajti na sredi poti je množico pohodnikov zaustavil "puščank", ki je krajanom ponudil domače dobrote, od katerih se je ena imenovala odojek, katerega pa so krajanje lahko ob prijetnih zvokih domačih viž zalili še z dobro kapljico. ■

T.P.



Oglarjenje na Pristavi

Turistično društvo Pristava se je odločilo, da popestri monotono dogajanje v Šaleški dolini s staro obrtjo kuhanja oglja ali postavitve kope. Kopa je bila postavljena nedaleč od Šoštanja v Pristavi.

Kuhanje oglja je bilo skozi zgodovino zelo zanimivo in donosno, kar za danes ne moremo trditi. "Oglja se veselijo samo še tisti, ki ljubijo žar," mi je trdil oglarski mojster Rudi.

Možakar pa je poskrbel za vse tiste, ki jih je zanimala zgodovina oglarjenja. Za postavitev kope so porabili kar 16 kubičnih metrov listnatih debel. Vse skupaj pa so kuhali kar tri tedne. Neverjetno, ampak resnično. Poskrbeli pa so tudi za bogato gostinsko ponudbo in glasbeno podporo. Vsi tisti, ki letos niso uspeli pogledati kope, bodo lahko to storili prihodnje leto. Krajanje so mi povedali, da bo vsa stvar tradicionalna, z leti še bogatejša.

Turistično društvo Pristava si je s prireditvijo prislužilo lovorike in pohvale. Dokazali so, da z voljo in nesebičnostjo lahko narediš turistično zanimivost. Marsikatero društvo bi se lahko iz tega kaj naučilo. Dovolj je samo malo volje, da se kaj premakne. Upam pa, da se bo kmalu kaj premaknilo. Bojim se namreč, da se bo dolina utopila v monotonosti. Le tako naprej, TURISTIČNO DRUŠTVO PRISTAVA. ■

Dejan Tonkli

Poveselili so se...

V začetku novembra so se starejši krajanje Raven zbrali ob veselem dogodku. Krajevni odbor Rdečega križa Ravne je kot vsako leto doslej tudi tokrat poskrbel, da so se v prijetnem vzdušju zbrali tisti, ki jim je jesen življenja našela 70 let in več. Kar 73 od 105 vabljenih se jih je udeležilo priljubljenega srečanja.

Kot že večkrat so tudi tokrat za to uporabili domačo "oštarijo" Kotnikovih in otroci podružnične šole Ravne z učiteljico Danijelo Olup ter mladi harmonikaši so poskrbeli, da uvod v srečanje ni minil čisto brez kulturne besede. Starejše krajanje je pozdravil tudi župan Občine Šoštanj Milan Kopušar ter drugi gostje: predsednik Društva upokojencev g. Leopold Kušar, predsednica KS Erna Obšteter in sekretarka OO RK Darinka Herman. Uvodoma pa jih je pozdravil predsednik KO RK Jože Jančič, ki je tudi poskrbel, da sta bila najstarejša udeleženca srečanja Marjeta Kotnik in Ivan Ferk skromno obdarovana. V sproščenem pogovoru in ob dobri pijači in jedači je popoldan hitro minil in zadnji gostje so se poslovili že kar v noč.

Organizatorjem je ostala še naloga, da na domu obiščejo tiste, ki se druženja niso mogli udeležiti.

M.K.

Delo KO RK Ravne

V Ravnah je v oktobru potekala krvodajalska akcija, ki jo dvakrat letno za potrebe bolnice Maribor organizira KO Ravne s pomočjo OZ RK Velenje. Pomladanski del je bil uspešen, zato so bili tudi v jesenskem delu pričakovani rezultati. Kri je darovalo kar 140 krvodajalcev. Krvodajalska akcija je bila kot vedno v gostišču Kotnik v Ravnah, ►

poverjeniki pa so poskrbeli, da je potekala akcija nadvse spontano. V pogovoru s predsednikom KO RK Ravne Jožetom Jančičem smo izvedeli še eno zanimivost. 5. 12. bo ob 15.30 v Domu krajanov v Ravnah predstavitev aparata za merjenje holesterola, trombocitov ter sladkorja in krvnega tlaka. Na predstavitvi bo izvedenih tudi nekaj meritev.

Aparat je v lasti KO RK Ravne. Nabavili so ga s pomočjo donatorjev in z lastnimi sredstvi. Nakup pomeni pomemben korak pri skrbi za preventivno zdravje krajanov. ■

M.K.

Sobotno potepanje po Zasavju in Dolenjski

Mesec oktober je znan po zelo nepredvidljivem vremenu. Kljub temu smo si mladinci ta mesec izbrali za izlet, da bi z njim na družaben in koristen način zaključili aktivnosti tega leta. Namen vsakoletnih izletov je na eni strani druženje, na drugi strani pa spoznavanje naravnih in kulturnih znamenitosti Slovenije. Letos smo si za cilj izleta izbrali Zasavje in Dolenjsko, kamor smo se odpravili v soboto, 19. oktobra.

Kljub temu da je bil predviden odhod avtobusa iz Gaberka že ob pol sedmih zjutraj, se je zbiranje mladincev zavleklo. Nekateri posamezniki so se namreč zelo težko prebudili. Petkov večer se je pri nekaterih potegnil do zgodnjih jutranjih ur in noč je bila zanje prekratka. Zato smo nekatere morali skoraj zvleči iz toplih postelj. Vreme je kazalo bolj kisel obraz, a verjeli smo, da se bo na jugu države nebo zjasnilo.

Že navsezgodaj se je na avtobusu oglasila domača pesem, saj sta Vili in Igor imela s sabo harmoniki. Pot nas je najprej vodila do Celja in nato ob reki Savinji do Zidanega Mostu. Od tam naprej pa nas je spremljala narasla reka Sava. Prva postaja je bila Brestanica, natančneje grad Rajhenburg. Dostop do njega je za avtobuse zelo otežkočen zaradi strme, ozke in ovinkaste poti. Na žalost smo imeli malo časa za ogled tega v zgodovini zelo pomembnega gradu, zato smo se skozi razstavne prostore zelo hitro pomikali. Poleg razstave o slovenskih izgnancih – ta grad je bil v času druge svetovne vojne zadnja postaja slovenskih izgancev pred odhodom v tujino – je tu še razstava o delovanju Trapistov, menihov, ki so nekaj časa živeli v gradu, pa o koncentracijskih taboriščih, ...

Za podroben ogled vsega bi potrebovali kar nekaj ur. Mi pa smo že hiteli proti vojašnici v Cerkljah. Še prej je moral šofer premagati ozko in z mokrim listjem pokrito strmo pot navzdol. Zadnji ovinek je bil tako oster, da si je šofer na koncu za svoje manevriranje zaslužil bučen aplavz. V vojašnico so nas spustili z dovoljenjem Ministrstva za obrambo. Večina vojakov je bila doma na prostem vikendu, le redki so zasedali stražarska mesta. Ogledali smo si razstavo o začetkih te vojašnice in o vojni v Sloveniji leta 1991. Poleg tega pa je bila na ogled še zasebna zbirka vojaških oblačil, odlikovanj ter opreme znanih armad s celega sveta. Seveda nas je zanimalo tudi samo letališče, zato so nas peljali tudi tja. Nekateri so se navdušili nad vožnjo z legendarnim terenskim vozilom "pinzgauer", kar jim je dežurni poveljnik vojašnice tudi omogočil. Ostali smo se peljali z avtobusom, kar je bila verjetno boljša odločitev. Na "pinza" se je namreč natlačilo preveč mladincev, tako da so bili naloženi kot sardine v konzervi, pa še voda je kapljala po njih

s stropa. Za tri mladince je na "pinzu" zmanjkalo prostora, avtobus pa je že odpeljal, zato so se na letališče odpravili peš. Seveda pa je vsako gibanje civilnih oseb znotraj vojašnice strogo prepovedano. Med tem sprehodom jih je zalotil pilot helikopterja in jih po vojaško "nagovoril". Ko je končal svoj nagovor, jih je s svojim kombijem rahlo prestrašene pripeljal do hangarja, kjer smo si iz določene razdalje lahko ogledali dve bojni letali pilatus PC-9. Od blizu je to letalo kar precej večje, kot smo si ga mi zamišljali. Ta pilot nam je potem tudi malo razložil o svojem delu in odgovarjal na vprašanja, ki smo mu jih zastavili. Večina mladincev še ni bila v vojski, zato jim je bil ogled zelo zanimiv. Zaradi spremembe naborniške vojske v profesionalno pa verjetno večina fantov ne bo več izkusila služenja vojaškega roka. Glede na našo razigranost se nas bodo v vojašnici Cerklje še dolgo spominjali.



1. Poveselili so se... / Marjeta Kotnik ne kaže svojih let. Foto: Milojka Komprej
2. Ob dobri pijači in jedachi je popoldan hitro minil. Foto: Jože Jančič
3. Sobotno potepanje po Zasavju in Dolenjski / Foto: MDG



1.



2.



3.



4.

Pot nas je nato vodila do Kostanjevice na Krki, točneje v kraško jamo Kostanjeviška jama. Segreli smo se pri hoji po številnih stopnicah ter ozkih prehodih, pri tem pa smo lahko občudovali različne oblike kapnikov. Vmes nam je večkrat kdo ponagajal z ugašanjem luči in občutili smo tisto pravo temo. Zunaj pa so se oblaki rahlo razgrnili in prikazalo se je sonce.

Nazadnje smo se odpeljali v bližino Sevnice, kjer se ob bizeljsko-sremiški vinski turistični cesti nahaja turistična kmetija z vinsko kletjo Klenovšek-Grobelnik.

Pot do turistične kmetije je bila zelo razgibana in nikakor ji ni bilo konca. Ko smo končno le prispeli do kmetije, je bila družina že zelo razigrana. Muzikanta sta veselo zaigrala, nato pa smo se v spremstvu hostese podali v vinsko klet. Tam smo med strokovno vodeno degustacijo pokusili mošt treh vrst vin. Pokušino smo zaključili s z venčkom narodnih pesmi. Pesem se je nato raztezala še celotno pot nazaj na Štajersko. Naša zadnja postaja je bila gostišče Hren v Vinski Gori, kjer smo si privoščili še večerjo in zabavni večer.

Zdenka Mazej, Aleksander Grudnik

Srečanje starejših krajanov v Lokovici

V nedeljo, 13. 10. popoldne, so se v Lokovici srečali starejši občani. Gre že za 21. srečanje te vrste, ki ga prireja krajevna organizacija Rdečega križa z razširjeno pomočjo krajevne skupnosti. Na srečanje vabijo starejše občane nad 60 let, kar je nekoliko nizka meja, pa vendar je taka navada že vrsto let. Po izkušnjah pa nič ne škodi.

Od 150 vabljenih krajanov se jih je odzvalo čez devetdeset in dvorana doma krajanov je bila prijetno zapolnjena z veselo družbo. K veselju so pripomogli nastopajoči v kratkem kulturnem programu in pa Lokoviški fantje, ki se radi odzovejo ob takih priložnostih in naredijo veselje in ples.

Program je povezovala Diana Ramšak, zbrane pa so nagovorili tudi organizatorji in gostje. Jelka Kušar kot predsednica KO RK Lokovica, Darinka Herman, sekretarka OZ RK Velenje, ter tudi župan Občine Šoštanj Milan Kopušar, ki se je rad odzval vabilu in se poveselil skupaj z zbranimi.

Ob taki priložnosti še posebej počastijo najstarejše udeležence srečanja. Tokrat sta rožice dobila gospa Terezija Drev, ki je tudi sicer najstarejša krajanja, in pa gospod Stane Srebotnik. Posebnost srečanja sta bila tudi dva para zlatoporočencev, brata Praznik, Jakob in Franc z ženama Ano in Marijo, ki so skupno zlato poroko praznovali letos maja.

Ne glede na to, da Lokovica ni bogve kako velika, se nekateri starejši krajanje srečajo samo ob takih priložnostih. Zato ni dvoma, da si imajo kaj povedati in če je zraven še kaj dobrega na mizi, steče pogovor tudi v večer in noč. ■

Milojka Komprej

Srečanje upokojencev Skornega-Florjana in Lepe Njive

Ko se leto približa koncu, je že kar v navadi, da se srečajo tudi člani Društva upokojencev Skorno - Florjan, ki delujejo v okviru Društva upokojencev Šoštanj. Zbrali so se 8. novembra v gostišču Acman.

Na začetku srečanja je vse prisotne skupaj s predsednikom KS Skorno - Florjan g. Valterjem Pirtovškom in predsednikom DU Šoštanj g. Leopoldom Kušarjem pozdravil g. Rudi Vrčkovnik, ki je srečanje tudi pomagal izpeljati. Poudaril je, da je namen srečanj ta, da v veselem razpoloženju skupaj

1. Srečanje starejših krajanov v Lokovici / Foto: Zdravko Kočevar

2. Domači pevski zbor. Foto: Zdravko Kočevar

3. Srečanje upokojencev Skornega - Florjana in Lepe Njive / Foto: R. Vrčkovnik

4. Dogajanje sta popestrila mlada muzikanta. Foto: R. Vrčkovnik

preživijo nekaj uric, se med seboj pogovorijo in za trenutek pozabijo na vsakdanje težave, ki jih spremljajo v življenju. Dnevi ob vsakdanjih opravilih kar prehitro minevajo, pa kljub temu ostaja še vedno velika želja, pomagati ljudem v stiski, čeprav pravi neki nenapisani pregovor, da upokojenec nima več časa. Prav je, je poudaril g. Vrčkovnik, da še naprej ostajajo aktivni, saj je to dobro tako za posameznika - upokojenca kot za celotno družbo.

Večer ni bil namenjen temu, da bi udeležence seznanjali o političnih dogodkih, naravnih nesrečah, boleznih, tudi o tem ne, da tudi pri nas ni vse tako rožnato ... O pomembnih dogodkih, ki so "pretresali" upokojence Skornega - Florjana in Lepe Njive, pa so se pogovorili kar med seboj. Da je vzdušje postalo tapravo, so poskrbeli pevci in muzikantje. Tisti, ki so jih še ubogale noge, so se ob veselih vižah tudi zavrteli in se razgibali. Društvo upokojencev Šoštanj ima registriranih 185 članov. Vabijo pa še vse tiste, ki še niso včlanjeni v društvo, da se jim pridružijo. Ob koncu naslednjega leta pa se seveda spet dobijo na 5. srečanju upokojencev. ■

Jožica Andrejč

"Še nikoli prej ni bila tako lepa"

"Pa se je le spet nekaj premaknilo!" je bilo čutiti optimizem v neizrečenih besedah Šoštanjčanov in drugih, ki so se udeležili otvoritve "Pibernikove hiše" v začetku novembra.

"Mlajši Piberniki" so sledili tradiciji in po dolgih letih, v katerih so Pibernikovo hišo postavili na novo (nekoč znana gostilna), na novo zastavili tudi življenje v njej. Kavarniški duh je zavel čez obnovljeni Trg bratov Mravljakov in se razširil še čez most na oni kraj Pake. Zaenkrat je še ujet v zidovje lično in dično opremljene kavarnice, poleti pa ga bo čutili tudi na vrtu, ki obeta ravno toliko zasebnosti kot zaželen javnosti. Kavarna v Šoštanju je z vonjem svetovljanstva takoj ujela nekaj stalnih gostov, da se pogreznejo na oblazinjene stole in se predajo vonju kave ali čaja ali česa drugega, ob "prepovedanih" sladkosti Štormanovih slaščic.

Ideja, realizacija, napredek. Sledimo novemu duhu v Šoštanju in vonju kave ter se pustimo "pocrkljati" tudi ob nedeljah. In kadar bo vonj kave le premočan in bo prebil časovno mejo, je rešitev takoj pri roki v Mesnici Sušec, ki v isti hiši ponuja vse za v štedilnik in hladilnik ali pa tudi kar za na mizo. Zato mirno podaljšajte zadnji srk in se predajte sladki usedlini. ■

Milojka Komprej

Tradicionalno srečanje častnikov in veteranov v Lajšah

Vsako leto se v mesecu septembru srečajo v naši občini na letališču v Lajšah člani Združenja slovenskih častnikov in Združenja vojnih veteranov vojne za Slovenijo (ZVVS).

Letošnje srečanje se je začelo z volilno konferenco območnega združenja ZVVS Velenje.

V območnem združenju delujejo enotno veterani treh občin Šoštanja,

Velenja in Šmartnega ob Paki. Dosedanji predsednik združenja Slavko Hudarin je svojo funkcijo predal novo izvoljenemu predsedniku in veteranu Dušanu Ajtniku. Člani so se na konferenci enotno odločili, da bo Slavko Hudarin ostal častni predsednik naše veteranske organizacije.

Novoizvoljeni predsednik Dušan Ajtnik je v svojem programu dela obljubil še naprej enotno delovanje, predvsem pa vlaganje maksimalnih naporov za izboljšanje statusa vseh tistih, ki so v letu 1991 svoja življenja postavili na kocko v obrambo naše domovine Slovenije.

Srečanje se je nadaljevalo v prijetnem vzdušju, v katerem so se vsi prisotni pomerili tudi v preciznosti streljanja z malokalibrsko pištolo. Zmagovalec je bil nagrajen s pečenim jagnjetom, ki ga odlično pripravi na samem srečanju gostitelj Ivan Kavnik.



1. "Še nikoli prej ni bila tako lepa" / Na otvoritvi. Foto: Milojka Komprej
2. / Osebe. Foto: Milojka Komprej
3. / Interier. Foto: Milojka Komprej



1.



2.



3.



4.



5.

Vsi udeleženci so bili prijetno presenečeni, ko sta na letališču pristala vojaški helikopter in transportno letalo Slovenske vojske Pilatus.

Prijazni piloti vojaškega helikopterja so opravili za veterane in častnike kar nekaj panoramskih preletov nad Občino Šoštanj.

Vse prisotne v Lajšah so obiskali visoki predstavniki Slovenske vojske, republiških organizacij veteranov in častnikov, poslanca Kavtičnik in Kontič ter župana občin Velenje in Šmartno ob Paki. Pogrešali smo le župana Občine Šoštanj.

Razveseljivo je predvsem to, da se teh srečanj udeležuje vedno več naših soprog in prijateljic. ■

Zdenko Slatnar

Ukrepaite!

V soboto sem se udeležil 50. obletnice izgradnje planinskega doma – Andrejevega doma na Slemenu. Bilo je veliko ljudi in vsi, z menoj vred, so se zgrozili ob tem, kar so videli.

Na nekdanjem parkirišču pred Andrejevim domom so zrasle skladovnice žaganega lesa, ki niso ograjene in segajo v višino preko 5 m. Skladovnice so zložene tako, da zasedajo parkirišče in so na obeh straneh javne poti, ki poteka po nekdanjem parkirišču, ki je zdaj deponija lesa.

Planinci in drugi turisti, ki prihajamo na to priljubljeno točko, smo tako prisiljeni na hojo in obračanje vozil med temi kupi lesa, ki grozijo, da se lahko vsak čas podrejo. Posebno nevarnost pa ta les predstavlja za otroke, ki prihajajo na Slemo v šolo v naravi ali kot taborniki. Nikakor nihče ne more nad njimi zagotoviti takšne kontrole, da se kdo ne bi izmuznil med kupe lesa in nesreča je lahko tu.

Če je deponija sploh lahko tam, potem bi morala biti urejena tako, da nepoklicanim osebam dostop do nje ni mogoč, in odmaknjena od javne poti na vsako stran najmanj za nekaj metrov.

V prid preprečitve nesreče prosim, ukrepaite, da ne bo prepozno! ■

Anton Hladin

Vrtec se predstavi

V okviru tedna otroka smo vzgojne vsebine v enoti Brina popestrili z ustvarjalnimi aktivnostmi ter predstavami.

V vrtcu so otroci lahko vsak dan uživali ob ogledu različnih lutkovnih iger (Sapramiška, Zrcalce, Dva zmerjavca) ter dramatizacij (Zajčkova hišica, Hankina igla), ki smo jih za otroke pripravile vzgojiteljice ter pomočniki.

Nekaj ustvarjalnih delavnic smo pripravili na prostem in se z njimi predstavili širši javnosti. K sodelovanju smo povabili mimoidoče, ki so želeli ustvarjati.

Nov most smo poslikali z barvnimi kredami, ter nanj izobesili nekaj otroških risbic.

V parku smo se predstavili s pesmimi, plesi in rajalnimi igrami.

V ustvarjalnih delavnicah so otroci lahko slikali, nizali gumbce, slamice, izdelovali obeske iz DAS mase, risali z voščenkami, ustvarjali z lepilom in žagovino ...

Otroci so s svojimi idejami pomagali pri oblikovanju vsebin.

Mislamo, da so se pri vseh aktivnostih počutili dobro, saj so se lahko s svojo ustvarjalnostjo pokazali drugim, ki so njihove izdelke opazovali. Bili so zadovoljni, sproščeni, ustvarjalni, za kar se vsi, ki z njimi delamo, vsakodnevno prizadevamo.

Otroci so ob tem izjavili:

"Bila sem vesela, ker sem lahko delala veliko stvari." - Eva

"Bile so mi všeč predstave, ker so bile fajne." - Tomaž

"Počutil sem se sončno." - Mersudin

"Fajn mi je bilo včeraj, ko smo šli z mamico, pa smo videli tam na mostu obešene risbice na kartonih. Ko sem ji pokazal mojo, ni verjela, da je t'ja moja." - Jaka

"Bilo mi je všeč, ker sem se veliko igral s prijateljem." - Kristjan

"Všeč so mi bile lutke." - Rok ■

Vzgojni delavci vrtca Šoštanj enote Brina

Zanimiv izlet

Bilo je čemerno jesensko jutro, ki vsaj kar se vremena tiče, ni obetalo nič dobrega. In res, ko smo čakali na zbirališču na avtobus, je pričelo deževati. Najraje bi se obrnila in odšla domov, a program izleta, ki sem ga držala v roki, je bil preveč vabljliv. Na njem je pisalo, da Turistično društvo Skorno vabi svoje člane na ogled proizvodnje in trgovine Steklarne Rogaška Slatina, tovarne Mekom in muzeja na prostem v Rogatcu, kje bo zaključek, pa je skrivnost. Najbolj me je zanimal ogled steklarne.

Ko smo posedli po sedežih v avtobusu, o slabi volji ni bilo več sledu. Duhovit pogovor, šale in zelenka "domačega" so hitro naredili prav izletniško vzdušje. Pri tem sem pomislila, da je res zanimivo, da odboru tega delovnega društva, že kar nekaj let je od ustanovitve, še vedno ni zmanjkalo idej in poleta, kot se to v društvih rado dogaja.

Kar kmalu smo bili pred steklarno, kjer nas je pričakal vodič in nas po kratkih uvodnih besedah popeljal na ogled proizvodnje kristalnega stekla, žal pa brusilnica ob sobotah ne dela. Kljub temu da smo potek dela že videli kdaj na televiziji, je seveda resničnost čisto drugačna in neverjetno je, kako iz majhne žareče kroglice nastane krhek kristalni kozarec. Steklopihalec gotovo ni lahek poklic. Po ogledu proizvodnje smo se ustavili še v tovarniški trgovini, kjer smo lahko občudovali (in kupovali) res krasne izdelke rogaških mojstrov.

Po malici smo se podali še na ogled Gorenjeve tovarne Mekom v Rogatcu, kjer je 80 odstotkov proizvodnje kompresorjev namenjenih za Gorenje, med drugim pa izdelujejo tudi cevne radiatorje.

Že med malico se je vreme nekoliko izboljšalo, tako da smo si muzej na prostem v Rogatcu lahko temeljito ogledali. Gre za postavitev tipične subpanonske kmečke domačije s kovačnico in trgovino, pravzaprav starosvetno štacuno. Razdelili smo se v dve skupini, in vsaka je dobila svojo vodičko. Muzej me je navdušil, prav tako pa tudi ostale udeležence, saj je marsikoga s svojo opremo in vzdušjem minulih časov spomnil na njegovo mladost. Prijeten vtis so vsaj pri meni nekoliko zbrisale vodičine besede "volontaristi in entuzijasti", ki jih je

večkrat ponovila, ko je hotela poudariti, da je večina dela v muzeju prostovoljna, pa tudi napis "lavanda" v dišavnem vrtu, ki je označeval rastlino, ki se slovensko imenuje sivka. Sicer pa je muzej res vreden ogleda.

Zadnja točka izleta je bila neznana, zato smo na listkih izbirali med štirimi možnostmi. Vsak je obkrožil en odgovor, ki se mu je zdel najbolj verjeten. Na koncu smo se pripeljali v kraj Podplat med vinograde v tipične gorice in se po kratki, a strmi poti peš povzpeli do zidanice, kjer smo po kosilu naš izlet primerno zaključili. Po ogledu vinskih kleti smo se ob veseli glasbi zavrteli, nato pa so izmed tistih, ki so pravilno uganili, kje se bo končala naša pot, izžrebali tri dobitnike, ki pa so svoje nagrade (viski, čokolada ...) delili tudi z vsemi ostalimi.

Na poti domov pa smo seveda tudi na avtobusu zapeli. Skratka, dobra organizacija, dobro razpoloženje, vračali smo se bogatejši za kar nekaj vtisov in spoznanj. Še si želimo podobnih izletov! ■

Marija Lebar

Že dneve in tedne in leta...

Trideset let je minilo, odkar je generacija osmošolk in osmošolcev leta 1972 zapustilo hram učenosti "Biba Rock" in se podalo s trebuhom za kruhom.

V soboto 16. 11. 2002 so se ponovno zbrali pri Kotniku v Ravnah ter pod budnim očesom razredničark Vunderla Oli in Krajšek Marija obudili spomine na nepozabne šolske dni. ■



1. Zanimiv izlet / Polovica udeležencev izleta. Foto: Marija Lebar

2. Že dneve in tedne in leta... / Osmošolci izpred trideset let. Foto: Ljubica Donko



**Eno mojih načel
je, da je moje
zasebno življenje
pač moje in ga ne
mešam s profe-
sionalnim delom.
Tako bom ravnala
tudi v prihodnje.**

Mirjam Povh

Direktorica uprave občine Šoštanj

Rojena sem bila v Novem mestu, vendar tam nismo živeli niti do prvega leta moje starosti. Potem smo se selili v Laško, iz Laškega pa v Velenje. Tako sem pretežno del svojega življenja prebila v Velenju. V tem mestu sem zaključila osnovno šolo, srednjo šolo pa sem obiskovala v Ljubljani, na Poljanski gimnaziji. Tja sem se vpisala, ker sem v osnovni šoli pokazala precej nadarjenosti za udejstvovanje v kulturnih dejavnostih. Na omenjeni gimnaziji v takratnem sistemu usmerjenega izobraževanja sem končala srednjo šolo in pridobila naziv "organizator kulturnega življenja". Potem sem najprej diplomirala na Visoki upravni šoli, potem pa sem šla na pravno fakulteto v Maribor, kjer sem diplomirala z nalogo: "Mednarodni letalski prevoz potnikov in prtljage."

Pravo v prometu ...?

Mene je takrat bolj zanimal letalski prevoz.

Ste hoteli postati stevardesa?

Ne. Letalo mi pomeni, da odpotuješ nekam daleč ...

Po študiju niste potovali, ampak ste se takoj zaposlili?

V bistvu sem imela srečo, saj sem mesec dni po diplomi že pričela delati na Esotechu. Tam sem opravila pripravništvo in potem sem pri njih delala nekaj več kot leto dni. V tem času sem se prijavila na razpis za prvo delovno mesto pravnik v Mestni občini Velenje, vloge pa so potem posredovali na Komunalno podjetje, kjer sem delala dobro leto. Bila sem samostojni referent za pravne zadeve in tako spoznala vso pestrost pravnega dela v tako specifičnem podjetju, kot je komunala. To je formalno res javno podjetje, vsebina dela pa je popolnoma enaka kot v drugih gospodarskih subjektih. Znanje, ki sem ga pridobila, mi zelo koristi tudi na sedanjem delovnem mestu.

Koliko vam konkretno poznavanje notranjega funkcioniranja komunale kori-

sti na mestu direktorice občinske uprave?

Te izkušnje so bile zelo dobrodošle, saj je ena osnovnih nalog lokalne skupnosti, da zagotavlja nemoteno uporabo kakovostnih komunalnih storitev. Ko se tako pogovarjamo o zadevah, ki jih za občino oziroma občane izvaja komunalno podjetje, mi vsebina sploh ni tuja tudi, kadar gre za bolj tehnično-operativne teme.

Ljudje se včasih kar malce čustveno navežemo na prva delovna mesta. Občinska uprava pa mora po naravi stvari včasih zagovarjati zadeve in stališča, ki niso ravno v interesu komunalcev. Vas kdaj lojalnost do bivšega delodajalca v tem pogledu ovira?

Svoje delo skušam opravljati profesionalno in sem lojalna tistemu delu, ki ga opravljam v danem trenutku. Zaradi tega nisem imela nobenih konfliktnih situacij, saj mi je prvo vodilo vedno strokovnost, zaradi česar v bistvu delam to, kar sedaj delam.

Bistvena razlika med prejšnjim in sedanjim delom je najbrž v tem, da prej niste imeli vodilnih nalog, tukaj pa ste "šefica" in odredite in kontrolirate naloge delavcev v občinski upravi.

Prej res nisem imela nobenih pooblastil niti podrejenih delavcev. Izpolnjevala sem naloge, ki so mi bile naložene. Šele tukaj sem pa ugotovila, kako je vodstveno delo "prijetno"...

To je bilo rečeno malo cinično ...

Hm ... v bistvu je pač tako, da smo na delovnem mestu, kjer imamo "šefa", velikokrat nezadovoljni, čeprav jaz v tem pogledu nimam slabih izkušenj.

Ko pa enkrat sam odrediš in organiziraš delo podrejenih, je situacija predvsem z vidika odgovornosti popolnoma drugačna. Kar naenkrat se pač znajdeš v situaciji, ko moraš sam odgovarjati za stvari in odločitve in ni nikogar, ki bi ti pri tem pomagal. In potem ni nikogar nad tabo, ki bi ga lahko "šimfal"! ▶

Mirjam Povh, glede na to, da ste direktorica Uprave Občine Šoštanj, je vsak občan potencialni obiskovalec vaše pisarne. Zato vas najbrž malo pozno predstavljamo v Listu, pa vseeno ne bo narobe, če nam za začetek zaupate, kod vas je vodila življenjska pot, preden ste prišli na delo v našo občino.

Včasih se ne da uresničiti vsega, kar si "šefica" zamisli, in pride do drugačnih rešitev, ki jih kot vodja predvidite. Kako reagirate v takšnih primerih? Pride kdo od delavcev uprave in vam reče, to ni tako, kot pravite, ampak drugače? Ste tolerantni, fleksibilni...?

To vprašanje bi pa morali zastaviti komu drugemu. Sebe ne ocenjujem rada. Slika najbrž ne bi bila objektivna.

Na mesto direktorice občinske uprave vas je predlagal župan Milan Kopušar. Od tega je skoraj tri leta...

Tu sem od 1. junija 2000.

Spominjam se, nastop na novem delovnem mestu ni bil najbolj prijazen. Na upravi so takrat vladali precej konfliktni odnosi. Vi ste prejeli vabilo tudi kot oseba, ki ni bila obremenjena ne z dnevno politiko ne s preteklostjo. Kako ste sprejeli vabilo na to delo?

Priznam, da me je bilo na nek način malce strah, po drugi strani, ki je prevladala, pa sem sprejela to delo kot strokovni izziv. Priznam, da sem se prejšnjega rutinskega dela rahlo naveličala. Saj takšno delo sicer ni neprijetno, toda meni so ljubši izzivi. Res je, da nisem bila natančno seznanjena, kaj me čaka, in bila zato tudi precej presenečena.

Pozitivno ali negativno?

Vsega v izobilju.

Pozornemu opazovalcu ne uide dejstvo, da se luči v vaši pisarni pogosto prižgane tudi izven rednega delovnega časa ...

Ni mogoče opraviti vsega med delovnim časom, še posebej kakšne bolj poglobljene zadeve, ki terjajo malo več koncentracije in časa. Med delom je zelo veliko obiskov in telefonskih pogovorov, zato je pač treba delati tudi izven tega časa. Drugače preprosto ne gre. Delo je takšno, da ne delam izven rednega časa samo v pisarni, ampak veliko postorim tudi doma.

Iz povedanega razumem, da vas rutinsko delo v bistvu ne zanima ...

Delo je res zelo dinamično, saj pogosto ni mogoče predvideti, kako bo potekal kakšen delovni dan.

Občani še vedno ne poznajo natančnega funkcioniranja občine. Imamo občinski svet kot formalno najvišji organ občine, ki sprejema odloke in druge splošne odločitve, potem imamo župana z njegovo izvršilno funkcijo, nekje vmes pa imamo občinsko upravo ...

Uprava v svojem bistvu ni občinski organ. Uprava je neke vrste podprora županu in svetu za sprejemanje teh stvari, ki ste jih omenili. Uprava strokovno pripravlja gradiva za odločitve in jih preverja v smislu zakonitosti. Potem pa izvaja naloge, ki jih določi občinski svet.

Po upravnem postopku pa odločitve na prvi stopnji sprejema občinska uprava oziroma jih jaz kot direktorica podpisujem.

Na drugi stopnji o upravnih zadevah odloča župan kot organ. On je v upravnih postopkih v bistvu pritožbena instanca.

Teh upravnih nalog je na ravni občine relativno malo. Obeta pa se sprememba predvsem na področju urejanja prostora, saj bi po predvidevanjih občine dobile pristojnosti izdajanja dovoljenj nekaterih posegov v prostor oziroma gradbenih dovoljenj. A bo v teh primerih odločbe tudi izdajala uprava in bo župan pritožbeni organ, ali bo za pritožbe in nadzor pristojno ministrstvo?

To še ni znano, saj bo šele zakon, ki bo urejal to področje, natančno določil tudi prenos pooblastil na občinske strukture. Se bodo pa gotovo stvari tudi po tej spremembi še spreminjale, saj zakonske rešitve pogosto šele v praksi pokažejo, kaj je in kaj ni smiselno. Če sledimo skupnemu cilju, to pa je lažja pot do raznih dovoljenj, ki jih izdajajo upravni organi na različnih stopnjah, bo nova rešitev gotovo boljša.

Če bodo pristojnosti prenesene na lokalno skupnost po naših predvidevanjih, bo sistem urejen tako kot sedaj. Na prvi stopnji odloča uprava, drugostopenjski organ bi bil župan, potem pa ostane še sodno varstvo v obliki Upravnega sodišča.

Zdi se mi, da bo to bistven premik v pristojnostih občin. Je šoštanjaska uprava pripravljena na prevzem takšnih nalog s področja urejanja prostora?

Nas je zaposlenih 13, z novim letom izgubimo eno delavko. Prepričana sem, da teh nalog ne bomo mogli prevzeti brez kadrovskih okrepitev.

Mi bi radi v korist občanov tudi ohranili pohvalno mnenje o hitrosti upravnih

postopkov, ki jih sedaj vodimo na občini. Gre za razna potrdila, mnenja in podobno, ki jih izdajamo v rokih največ treh dni.

Poleg tega je treba poudariti, da država predpisuje precej visoke kriterije za ljudi tako v pogledu izobrazbe kot delovnih izkušenj za vodenje upravnih postopkov in je takšne osebe zelo težko pridobiti za delo v občinski upravi. Samo na primeru inšpektorja za ceste se je izkazalo, da po celi vrsti razpisov človeka z ustreznimi pogoji preprosto ne moremo dobiti.

Kako se kot direktorica, ki mora v prvi vrsti delovati izrecno po kriterijih stroke, soočate s političnimi interesi, predvsem iz vrst različnih članov sveta, ki menijo, da so bili izvoljeni tudi za reševanje konkretnih primerov v svojem okolju. Po zadnjih volitvah se je število takšnih članov sveta še povečalo. Kako rešujete to dilemo, saj člani sveta nimajo nikakršnih izvršilnih pristojnosti, nekateri pa bi radi s te funkcije delovali zelo konkretno?

V glavnem imamo srečo, da je zakonodaja v večini primerov tako striktna, da tisti svetniki, ki bi želeli pomagati upravi, žal ne morejo prevzemati odgovornosti župana in nenazadnje tudi direktorja občinske uprave. Stvari so pač takšne, da se glavne odločitve v svetu sprejemajo skozi občinski proračun, kjer imajo vsi člani sveta možnosti vplivati na višino in vrsto porabe. Mi strokovno pomoč radi sprejmemo, ne glede na to, iz kakšnih političnih interesov se takšna pomoč ponuja. Takšno je moje načelo in skušam pozabiti na politično razporeditev moči v svetu občine. Kdor želi pomagati, je vedno dobrodošel, ne gre pa vedno kar po domače in je treba spoštovati zakone.

Ne morem pa preprečiti, da se ta ali oni svetnik pohvali s to ali ono opravljeno nalogo. Meni osebno je vseeno, kaj ljudje mislijo, kdo je pripomogel k tej ali oni dobrini, ki se je realizirala z občinskim proračunom. Mi moramo te rešitve pripraviti zakonito in v okviru proračunskih možnosti ter v prid občanov.

Proračun je torej tisti inštrument, kjer je mogoče uveljavljati politično voljo ...

Svetniki imajo vedno možnost vplivat na proračun, res pa je, da je veliko porabe določeno z zakoni in ni mogoče vsega poljubno spreminjati v skladu z dnevno političnimi interesi.

Kako se v razmerah, ko je treba določati o

tej ali oni prioriteti, komu dati prednost, temu ali onemu kraju, kako se odločate vi, ki niste "domačinka"?

Jaz sem prepričana, da je to moja prednost, saj mi ni mogoče očitati, da dajem prednost temu ali onemu okolju oziroma projektu.

Mineva tretje leto, odkar vodite upravo. Kaj štejete za uspeh? Kaj se je spremenilo z vašim prihodom? Bi se kakšne stvari, če bi še enkrat začeli, lotili drugače?

Prepričana sem, da so se stvari v tem času v Občini Šoštanj bistveno spremenile. Pa ne gre samo za moje delo, ampak smo po soočenju s finančno situacijo morali sprejeti nekaj odločitev, ki so prinesle skupni uspeh. Tako smo poleg vrste uspešno zaključenih investicij prišli na zeleno vejo tudi pri finančnem poslovanju.

Po moji oceni je največji dosežek vseh zaposlenih na upravi v času mojega vodenja, pa ne samo uprave, temveč tudi župana in verjetno tudi tistih svetnikov, ki so se zavedali resnosti situacije, da smo v celoti zakrpali proračunsko luknjo. Nam ni treba ničesar več skrivati in tudi občasne kritike nekaterih članov sveta, da ne poslujemo transparentno, znamo korektno pojasniti.

Neuspehi?

Kot neuspeh pogosto doživim, ko po urah in urah vložnega svojega dela in dela svojih sodelavcev na tem ali onem konkretnem problemu na koncu ugotovim, da problema ne moremo rešiti, preskočiti zakonske rešitve, da ni ustrezne poti. Tako je včasih naše delo v luči občanov videti povsem jalovo, čeprav je vloženo veliko energije, časa in znanja!

To je pač davek upravnega dela ...

Žal, res in to včasih daje občutek neuspeha, ko vsi želimo tudi po robu zakona pomagati odpraviti to ali ono težavo, pa ne gre. Štejem, da je zakonitost našega dela na prvem mestu, čeprav se nam zakoni včasih zdijo kot ovira pri iskanju rešitev.

V bistvu ste na začetku kariere. Vam je delo na občini takšen izziv, da bi se s tega delovnega mesta tudi upokojili?

O upokojitvi ta trenutek niti slučajno ne razmišljam, saj nameravam še nadgrajevati svoje znanje in se strokovno še usposablja-ti, kar bo nenazadnje koristilo tudi delu, ki ga opravljam, v prvi vrsti pa meni sami.

Prostega časa torej tudi v prihodnje ne bo ravno na pretek. Vem pa, da zelo radi potujete ...

Ah, ne toliko, kot bi si želela. Še najdlje sem bila na Tajski in Maleziji, kjer sem se zelo težko privadila na počasni ritem njihovega življenja. Morda bom pa res lahko več potovala potem, ko bom v "penziji" ...

Potem bo pozno. Prej bo treba. Imam občutek, da ste tipični predstavnik mlajše generacije uspešnih ljudi, čeprav ženska ... Kako doživljate dejstvo, da pretežni del življenja v bistvu podrejate svoji poklicni karieri?

Nisem načrtovala, da bo moje življenje podrejeno karieri. Meni se je to kar samo zgodilo. To je posledica menjave služb, saj tudi če bi v vseh treh okoljih delala isto, se je treba vedno znova prilagoditi okolju in se posvetiti delu, ki ga rada opravi-m profesionalno. Zato se veliko učim, da moram tudi prosti čas žrtvovati za delo. Sama tega ne čutim kot kakšno odrekanje. Enostavno tako se dogaja in jaz sem zadovoljna, da sem si v tem času pridobila toliko strokovnega znanja.

Občani po mojem mnenju od občine v prvi vrsti še vedno pričakujejo bolj materialne dobrine. Jaz to imenujem "asfaltna logika". Malokdo pa ve, da je bil v tem času narejen resen premik tudi na kulturnem področju. Politično je to manj popularno, pa me vseeno zanima, koliko vam je srednješolska izobrazba organizatorja kulturnega življenja koristila ob dejstvu, da zaenkrat opravljate tudi funkcijo v.d. direktorja Zavoda za kulturo v ustanavljanju?

Kar sem se naučila v srednji šoli, mi je pri vodenju Zavoda za kulturo koristilo samo toliko, da dobro poznam vso širino tega segmenta življenja. Drugače pa je bilo težišče mojega dela namenjeno predvsem registraciji zavoda, ki bi naj počasi zaživel v prihodnjem letu.

Drugače bo delo direktorja tako kot povsod veliko bolj obremenjeno s stroškovno politiko, skratka, bolj kot sama vsebina bo njegovo delo to, kako materialno omogočiti nadgradnjo kulturnega življenja predvsem v mestu po tem, ko galerija lepo živi in ko se že kaže povečan obisk prireditve v kulturnem domu v Šoštanju.

Ampak ravno pri zadnjih razstavah v mestni galeriji se na rahlo odpira dilema,

ali kulturne hrame napolnjevati predvsem z uveljavljeno umetnostjo in umetninami ali pa raven kulturno-umetniških dogodkov vendarle prilagajati potrebam povprečnega meščana, ki mu umetnost ni ravno na prvem mestu.

Ne vem, če smo ravno mi poklicani presojati, kaj je bolj ali manj umetniško in kulturno in kaj komu bolj ustreza. Menim, da akademska izobrazba še ni vedno jamstvo za kvaliteto v umetnosti. Ljudem so vseč različne stvari in menim, da jim je treba to razliko ponujati. Treba je zadovoljiti čim več ljudi in ne zdijo se mi prav delitve, ne po izobrazbi ne po narodnosti itd.

Menim, da bo poleg gospodarjenja zavoda naloga direktorja tudi ta, da bo krmaril med temi interesi v korist tistih, ki bodo obiskovali galerijo, kulturni dom in druge prireditve.

Časa in prostora je dovolj, da bo mogoče zadovoljevati različne interese, od bolj preprostih do bolj zahtevnih.

Kultura ne more biti sama sebi namen.

Volitve so minile, za župana in njegovo stranko zelo uspešno. Si vi kot direktorica občinske uprave lastite kaj zaslug za županov volilni uspeh? Nenazadnje je on kot poslanec v Državnem zboru kar precej odsoten in imate vi nekatera njegova pooblastila?

Ne. Za njegov politični uspeh si ne lastim nobenih zaslug. Mislim, da je on sam dokazal s svojim delom, da je vreden zaupanja. Prej sem jaz tista, ki bi mu lahko naredila škodo, saj je moja naloga, da marsikoga postavim na trdna tla in včasih koga obvestim, da se kakšna županova obljuba zaradi tega ali onega razloga ne da takoj uresničiti.

On obljublja, vi pa vlečete nazaj ...

Ja, ... tako da jaz res nimam nobenih zaslug za njegov politični uspeh. Kvečjemu se trdim, da občina deluje zakonito in transparentno. To je pač moje delo in moja odgovornost.

Zahvaljujem se vam za razgovor, čeprav... bojim se, da vas kot osebnost naši bralci ne bodo poznali nič bolj kot prej.

Eno mojih načel je, da je moje zasebno življenje pač moje in ga ne mešam s profesionalnim delom. Tako bom ravnala tudi v prihodnje. ■

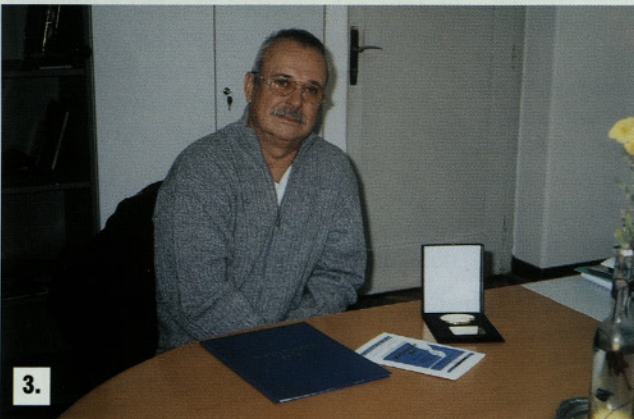
Peter Rezman



1.



2.



3.



4.

Literarni večer z Majo Rančigaj in Slepim potnikom v Mestni galeriji Šoštanj

Petnajstletna Maja Rančigaj je lani izdala pesniško zbirko z naslovom *Nekje mora biti pot*. Svojo knjigo in pesmi je predstavila na literarnem večeru v Mestni galeriji Šoštanj.

V zbirki najdemo veliko različnih vrst pesmi: lahkotne otroške, vesele, žalostne, v zadnjem času pa, kot pesnica sama priznava in kakor se za najstnico tudi spodobi, prevladujejo predvsem ljubezenske pesmi. Svoje pesmi je poslala v oceno svojemu vzorniku Tonetu Pavčku in naletela na zelo pozitivno kritiko, predvsem pa na spodbudo, naj s svojim delom nadaljuje. Avtorico smo spoznali v sproščenem razgovoru s simpatičnim voditeljem večera Sebastjanom Kamenikom. Maja, ki je dijakinja prvega letnika glasbene gimnazije v Celju, pa ne piše samo pesmi - igra tudi klavir, vodi otroški pevski zbor ...

Za popestritev programa je poskrbel glasbeni trio (dve pevki in kitarist) z Zavoda za slepo in slabovidno mladino Slepí potnik. Vidijo sicer ne, zato pa znajo izkoristiti vse ostale čute. V pogovoru z njimi po nastopu pa je lahko vsakdo opazil, da gre za zelo sposobne, srečne in zadovoljne mladostnike. S svojim doživetim nastopom pa so navdušili vse obiskovalce. ■

Zlata paleta 2002 v prave roke Slikar Ivo Kolar

V začetku novembra je bila v Trbovljah slovesna podelitev Zlatih palet za leto 2002 za najkakovostnejše dosežke s področja ljubiteljske likovne ustvarjalnosti. Mag. Ivo Kolar, član Društva šaleških likovnikov, krajan Topolšice, je na podelitvi prejel najvišje priznanje, zlato paletu 2002 s področja slikarstva na tematiko naše kulturne dediščine. Visoko priznanje, ki ga je prejel, je potrditev izbire njegove likovne poti in razpoznavnosti lastnega likovnega izraza.

Mag. Ivo Kolar slika že vrsto let. Njegova delovna področja, ki so bila vseskozi zahtevna in odgovorna, so mu dopuščala le malo prostega časa, ki pa ga je vseskozi zapolnjeval s petjem in slikarstvom. Napredoval je preko Društva šaleških likovnikov in ob vodenem delu pod raznimi mentorji ter skozi likovne delavnice izoblikoval lastno pot. Največ vpliva ima nanj akademski slikar Duško Fišer. Razpoznaven je po posebnih elementih, ki se začnajo že pri pripravi slikarske površine ter nadaljujejo v tehniki slikanja, ki združuje akvarelne kolaž, z različnimi drugimi snovmi, akrilnimi premazi, brušenji in podobnim, tako da je končni likovni izraz zelo podoben pročelju starih kmečkih hiš. Uspeh njegovega raziskovanja je ravno nagrada zlata paleta 2002, ki jo je dobil za sliko *Hlev na Pokljuki*. Prejeta nagrada je velika vzpodbuda za nadaljnje slikanje, katerega Ivo Kolar ne prepušča naključju temveč trdemu delu. Kot pravi sam, niha med irealnim in realnim, kakor je njegovo zadnjo samostojno razstavo (dvanaesto po vrsti) tudi poimenovala umetnostna zgodovinarka Milena Koren - Božiček, ki ga spremlja in usmerja pri njegovem iskanju.

Zlata paleta, ki že kar nekaj let povezuje več kot dvajset likovnih društev, s svojim programom vzpodbudi skoraj tisoč ljubiteljskih ustvarjalcev. Prispevek ustvarjalcev je toliko večji, saj posameznik ustvarja poleg svojega osnovnega poklica. Letos je bilo izmed vseh društev na razstavi na Jesenicah okrog 40 slik. Izmed njih je 12 ustvarjalcev prejelo certifikat kakovosti, najvišje priznanje pa je, kot smo že zapisali, prejel slikar Ivo Kolar. "Zaslužno," kot pravijo njegovi prijatelji iz slikarskih krogov in čemur se pridružujemo tudi ostali, ki smo Iva Kolarja že spoznali preko njegovih platen. ■

Milojka Komprej

1. 2. Literarni večer z Majo Rančigaj in Slepim potnikom v Mestni galeriji Šoštanj

Foto: Tjaša Rehar

3. Zlata paleta 2002 v prave roke / Slikar Ivo Kolar / Foto: Milojka Komprej

4. Razstava Savine Vybihal / Savina Vybihal. Foto: Zdravko Kočevar

Razstava Savine Vybihal

Konec oktobra se nam je v Mestni galeriji Šoštanj s svojimi slikarskimi deli predstavila Savina Vybihal. Ta zanimiva umetnica živi in dela na Polzeli in se poleg slikanja ukvarja še z mnogimi stvarmi.

Prepoznavna je kot športna pedagoginja in strokovna svetovalka, organizatorka prireditev ter televizijska in radijska voditeljica, pomembno mesto v njenem življenju pa zaseda slikarstvo. Njeni mentorji so akademska slikarka Darinka Pavletič-Lorenčak ter slikarja Milan Lorenčak in Franc Košec. Od leta 1988, ko se je prvič predstavila na samostojni razstavi, je sodelovala na dvanajstih skupinskih, na eni izmed njih pa jo je opazil tudi likovni kritik prof. dr. Mirko Juteršek. Prav ta je podal tudi likovno kritiko na razstavi v Šoštanju in med drugim dejal, da je Savina Vybihal obetajoča umetnica, pri kateri se kaže razdvojenost med abstrakcijo in stvarnim svetom na drugi strani, skozi globoko duhovno in poudarjeno žensko doživljanje umetnosti. Otvoritev, ki je bila 29. 10., je bila popestrjena z kulturnim programom, v katerem sta sodelovala Aleš Romih in Milojka Komprej, razstavi na pot pa je spregovoril tudi župan občine Šoštanj Milan Kopušar. ■

M.K.

Matevžkov Miklavž

Branka je od malega vedela, kje raste kruh. Bila je nezakon-ska hči jetične dninarice, ki je drobceno pišče privlekla na ta svet pri svojih štiridesetih letih in kmalu po porodu zaspala v večno spanje. Za očeta male Branke ni hotel biti nihče, čeprav je cela vas vedela, da je bila posredi prepovedana ljubezen med njeno mamo in priletnim birtom, pri katerem je največkrat delala in tudi stanovala v najemniški izbi nas svinjakom. Tam je tudi povila svoje dete.

Kakor koli že, malo Branko je gospodarjeva žena šest tednov po rojstvu odnesla v župnišče in gospod je v sodelovanju s takratno socialno službo, ki pred tolikimi leti niti še ni imela pravih predpisov in zakonov za take primere, kmalu našel primerno družino, ki je bila detece voljna sprejeti, saj je za to prejela vsak mesec nekaj denarja, ki ga je bilo vedno premalo. Branka je rasla med tremi domačimi otroki in ne bi mogla reči, da ji je šlo slabše kot njim. Krušna starša razlik nista delala, ampak slabo je šlo vsem. In ni ji bilo treba posebej naročati, da naj si takoj, ko bo godna, poišče delo in začne sma skrbeti zase in pomagati krušnim staršem na stara leta. Branka se je nekega ponedeljkega jutra poslovila in šla v beli svet. V velikem mestu, ki ga je pred tem videla samo enkrat, ko jo je oče peljal na obisk v bolnišnico, je tavalala od tovarne do tovarne, od gostilne do pekarnice in prosila za delo. Kakršno koli, smo delo. Ko so jo spraševali po izobrazbi, po spričevalih, je samo ponižno odkimavala. Ni se ji zdelo potrebno razlagati, da ni bilo denarja za šolanje, da pa je navajena delati. Usmilil se je je gostilničar, ki je spičlo njene mladosti in nedolžne lepote zavohal zaslužek. Dobro je poznal staro resnico, da čedna kelnarica naredi več prometa kot vsa spričevala skupaj.

Poprijela je, kot je najbolj znala. Hitro se je učila, bila je snažna in spretna. Sobo je imela nad oštarijo in ko je dobila prvo plačo, so se ji odprla nebesa.

Potem je prišlo kot strela z jasnega, česar prej še ni poznala. Ljubezen. Bil je fant, zaradi katerega se je vsako mrzlo jutro zdelo toplo in kipeče. Tisto zimo ga je prvič videla, tisto pomlad se je v njej porodilo novo življenje in za silvestrovo, ko je rodila malega Tevžka, je izvedela, da je on že poročen in srečen oče dveh deklic.

Gostilničar je takoj zaposlil drugo natakario in Branka je iz svoje sobice nad gostilno, kjer je smela stanovati, dokler ne najde druge, z grenkobo v srcu opazovala, kako se je oče njenega otroka vsak konec tedna pripeljal v oštarijo, slonel za šankom in pomeljavno pogledoval novo moč. Branki je zasadil nož v srce, ki je še vedno krvavelo. Ko mu je povedala, da pričakuje otroka, je samo skomiznil, rekoč: "Kaj pa veš, od kod si ga dobila!" Njeno mlado srce je tako brezobzirno uničil, da je najprej pomislila, da bi vse skupaj končala. Samo vrv in nekaj sekund in konec za večno ...

Ko je vse skupaj nekoliko prespala, je začela razmišljati drugače. Predvsem ni hotela prizadeti njegove žene in dveh otrok, nič krivih in dolžnih. In takrat je prvič pomislila, kako hitro se ljubezen lahko sprevrže v sovraštvo. "Če je kje bog, naj ga kaznuje," je po tihem molila.

Potem se je začel zagrizen boj za Tevžka, za to, da bi mu omogočila čim lepše otroštvo. Ona ga že ne bo dala v rejo, kot so ji prigovarjali na Centru za socialno delo. Tudi očeto-

vega imena ni hotela izdati, zaradi česar jo je socialna delavka nekam čudno pogledovala, a nazadnje je izjavila, da je to njena pravica, če misli, da je tako prav.

Branka je spet našla delo. Čistila je osnovno šolo, kar niti ni bilo tako slabo. S sodelavkami se je razumela, Tevžka pa ji je pazila starejša gospa, pri kateri je najela kletno sobico. Čeprav ji je to pobralo dobršen del plače, sta s Tevžkom nekako živela. Od malega ga je učila: "Tevžek moli, če ti je težko pri srčku. Zmoli Sveti angel, pa ti bo lažje!"

To je bila popotnica njene krušne matere, ki jo je večkrat držala nad vodo, kadar ni bilo nikjer več luči.

Tevžek pa je rasel in začel hoditi v šolo. Bil je bister fantek, s prelepimi mandljevimimi očmi in temnimi kodri, ki so tako spominjali na očeta. Kako rada ga je gledala, kadar je spal ...

"Čisto take obrvi ima kot on. Pa malo znamenje na vratu ..." Dober teden pred Milavževim zvečerom, ko ga je mama poljubila za lahko noč, jo je iskrivih oči vprašal: "Mama, a veš, da so moji sošolci že vsi pisali Miklavžu?" Mama ga je pobožala po ličkih: "Kar ti tudi piši. Pa tudi če ne bi pisal, Miklavž dobro ve, kako si bil ti celo leto priden. Vse si je zapisal v zlato knjigo!"

Z velikim upanjem v srcu je zaspal. Preden je potonil v globoko spanje, je potihem žebal: "Ljubi Miklavž, prinesi mi sanke, ker jih še nikoli nisem imel, da se mi sošolci ne bodo več smejali. Saj bom drugo leto priden."

Na Miklavžev večer so izpod neba začeli igrivo naletavati beli kosmi snega. Tevžek je stal pri edinem okencu kletne sobice in hrepeneče pogledoval proti luni. Morebiti bo vsak hip ugledal samega Milavža, kako se pelje proti mestu. V sedmem letu starosti je verjel v vse.

Ko se je storilo jutro, je Tevžek šinil iz tople postelje in s pogledom objel sobico. Na mizi v kotu je ležal omot. Z naglico je razkopal papir in v roki so mu ostali pisani, toplo podloženi škorenjci, v njih pa vrečka bonbonov in čokolada. Tevžek je obstal kot vkopan. Tedaj se je zbudila tudi mami-ca. Ko je videla, kako s težavo požira solze, ga je objela. "Tevžek, sveti Miklavž dobro ve, da ti potrebuješ škornje, ker je zunaj sneg. Sanke ti prinese drugo leto, ne zmore vsega naenkrat, ker je toliko pridnih otrok!"

Z veliko kepo v glavi in z novimi škornji na nogah je potem korakal proti šoli.

Po končanem pouku je tekel vso pot domov in solze so kapljale z rdečih ličk na lepe nove škornje. Planil je mami v objem in hlipal. "Zakaj je pa Blaž dobil računalnik? In Jan kolo? In Tinkara rolerje?"

Mati je obupana iskala odgovor, a besede so težko šle z jezika.

Tevžek je čisto tiho pristavil: "Le zakaj je Branko dobil od Miklavža sanke, pa sem ga še včeraj videl, da je v trgovini ukradel liziko? Jaz pa nisem kradel, čeprav so drugi rekli, da moram!"

Mati ga je vzela v naročje, ga trdo stisnila k sebi in s težavo iztisnila: "Ne vem, Tevžek, najbrž se je letos Miklavž zmotil. Mogoče ni prav pogledal v zlato knjigo. Vseeno pa nikdar, Tevžek, nikdar ne smeš česa ukrasti!"

Tesno objeta sta sedela na razmajanem kavču in tiho pestovala vsak svojo bol ... ■

Marjana Kotnik

Moji spomini na življenje v Šoštanju med obema svetovnima vojnama

Maks Dvornik / uredil prof. Tone Ravnikar



Planinsko društvo je bilo ustanovljeno že pred prvo svetovno vojno, leta 1904 kot šaleška podružnica Slovenskega planinskega društva.

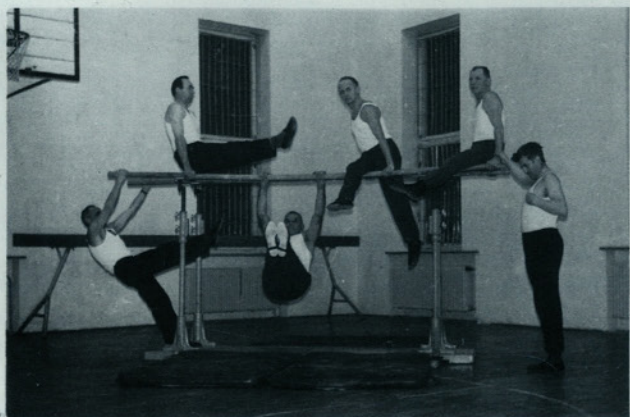
Planinarjenje je počasi dobivalo simpatizerje starejših kakor tudi mlajših članov, ki so uživali ob lažjih sprehodih in turah po naših hribih in gorah kot so Sv. Križ, Smrekovec, Uršlja gora in Savinjske planine - Golte. Za nas je bil Smrekovec najbolj privlačen in tudi največ obiskan. Pri vsakem letnem občnem zboru je bila izražena želja o gradnji planinskega doma na Smrekovcu. Končno so navzoči odločili, da se preskrbijo načrti in določi zemljišče s kočo. V stik so stopili z lastnikom gozda Zgornjim Berložnikom, ki je ugodil želji in podaril Planinskemu društvu Šoštanj za gradnjo koče s potrebnim okoljem del gozdne površine. Takratni predsednik planinskega društva g. Lucijan Korycki, ravnatelj Mestne hranilnice v Šoštanju, se je posvetil zbiranju sredstev za gradnjo koče. Seznanil je sosednje planinske podružnice o gradnji koče ter prosil za podporo. Te podružnice so bile: Savinjska, Mariborska in SPD Peca-Mežica. Ko je bilo dovolj sredstev, se je leta 1932 začela gradnja koče in je bila čez eno leto že dograjena, tako da je bila 3. septembra predana svojemu namenu ravno na dan proslave 30-letnega obstoja društva. Koča je bila poi-

menovana po najbolj agilnem in zaslužnem članu društva "Koryckega koča". Prvi oskrbnik koče je bil Franc Sevcnikar, ki je začel z delom 1. julija 1933 ter je bil zelo vesten in gospodaren oskrbnik. Sredi avgusta so prišli prvi trije gostje, in to profesor Gustav Šilih z dvema kolegom iz Maribora. Njihova pot je bila iz Črne preko Smrekovca, Raduhe v Logarsko dolino. To leto je sneg zapadel že 15. oktobra in to je bil začetek zime. Vsako leto je prihajalo več obiskovalcev - turistov, tako da je število preseгло 1200. V okolici koče so bili primerni tereni za smuko, zato so prihajali smučati iz vseh krajev: Črne, Mežice, Velenja, Mozirja in Celja. Ker je bilo smučanje zahtevna športna panoga, sta Sokolsko društvo celjske župe smučarski odsek in Sokolsko društvo Šoštanj na Smrekovcu organizirala začetni smučarski tečaj v času zimskih počitnic pod vodstvom zveznega učitelja smučanja Majnika. Tečaj je uspel na splošno zadovoljstvo udeležencev brez poškodb, razen par zlomljenih smuč. Tujska-prometna zveza Putnik Maribor je izdala karto smučarskih tur za Savinjske planine, na kateri je bila vključena tudi tura Koryckega na Smrekovcu. Zima v letu 1935 je bila mila, zato tudi ni bilo pravega zaslужka. Namestnik načelnika je bil Anton Potočnik, tajnica Toni Stopar, blagajnik Anton Arzenšek,

gospodar pa Ivan Theuerschuh (?), profesor na meščanski šoli. Ostali odborniki so bili: Leopold Furlani, Milovan zelen, oba iz Velenja, Ivanka Mravljak in Ivan Šarner iz Šoštanja, namestnika sta bila Krista Jeromelj in Ivan Gruber, oba iz Šoštanja. Predsednik mladinskega odseka je bil Franc Burdijan, predsednik markacijskega odseka pa je bil Božo Mravljak, predsednik zimsko-športnega odseka je bil Srečko Robinščak, vsi iz Šoštanja. Za delegata za glavno skupščino sta bila izvoljena Anton Potočnik in Ivan Theuerschuh. Z Ivanom Sevcnikarjem so sklenili novo pogodbo, ki mu je nudila več ugodnosti, ter mu dali možnost oskrbe na Mozirski koči.

Odbor je razmišljal o povečavi koče, vendar je to misel začasno opustil. Predlagali so tudi znižanje članarine, vendar so to odklonili z utemeljitvijo, da je z ugodnostmi na koči povrnjena članarina. So pa zvišali cene za prenočnino za nečlane. Odbor je tudi sprejel sklep za prenovitev vseh markacij, posebno na Uršljo goro in Goro Oljko.

S 1. julijem je Ivan Sevcnikar odpovedal službo oskrbnika koče, ker odbor ni sprejel zahteve o plačilu. Franc Burdijan je nato prevzel oskrbo koče. Načelnik Ivan Šušelj je bil službeno premeščen, njegove posle je zato vodil dr. Jože Goričar vse do občnega zbora,



Telovadna vrsta Sokola Šoštanj.

Foto: Arhiv



Prvo in drugo nogometno moštvo Šoštanj leta 1933.

Foto: Arhiv

ko je bil za predsednika izvoljen Anton Potočnik. Med tem sta tudi odšla odbornika Leopold Furlani in Tine Vrečko. Za novega oskrbnika je bil izbran Ignac Kocijan, ki je nastopil službo s 1. julijem. S podporo, ki so jo dobili od Občine Šoštanj, so v koči opravili več popravil: pleskanje, popravilo peči in drugo. Predvidevali so večji obisk zaradi gradnje nove ceste Črna-Šentvid. Naročili so tudi letne prospekte in zimske razglednice smrekovške kočice. Oskrbeli so izletniški zemljevid na železniški postaji v Šoštanju.

Na občnem zboru je bil za načelnika izvoljen dr. Jože Goričar, za namestnika pa prejšnji načelnik Anton Potočnik. Novi načelnik je poročal, da je finančno stanje društva zelo dobro. Odplačan je bil dolg obrtni hranilnici. K temu je pripomogla banska podpora po priporočilu banskega svetnika Marka Novaka, višjega uradnika v tovarni usnja. V letu 1940 se je promet v koči precej povečal. Smrekovec je postal privlačna izletniška točka za mlade in stare, tudi lovci so se radi zbirali v koči, saj je bila udobno opremljena in je imela sanitarije s tekočo vodo in baterijski radio aparat. Konec januarja je zasvetila tudi električna luč. Montirali so ameriški generator, ki je dajal v zvezi z akumulatorjem, delujočim na veterini pogon, električni tok. Ob koči je bil tudi bazen velikosti 5 x 6 metrov, primeren za osvežitev v poletni vročini. Poleti so radi prihajali nabiranci naravnih dobrin: gobarji, nabiranci malin, borovnic, brusnic in zdravilnih zelišč. Vsako leto je Planinsko društvo Šoštanj priredilo planinski ples. Februarja 1940. leta je bil zadnji, saj je vse kazalo, da bo druga svetovna vojna in res je leta 1941 okupator razpustil društvo in ustanovil nemško planinsko društvo. Koča na Smrekovcu je postala last Štajerske domovinske zveze.

Smučarska sekcija, ki je bila vključena v telovadno društvo Sokol Šoštanj, je imela precej

članov, ki so se udeleževali vseh smučarskih tekmovanj sosednih društev, npr. v Celju, kjer so vsako leto priredili veleslalom pri Celjski koči in patroljni tek s streljanjem v župnem merilu, kjer smo dosegli 3. mesto. V Trbovljah smo se udeležili tekmovanja v veleslalomu z Mrzlice, dosegli smo četrto mesto med posamezniki. Tudi tekmovanja v veleslalomu na Smrekovcu smo se udeležili. Prireditelj je bil Smučarski klub Črna - uspeh ekipno 2. mesto. V Velenju smo sodelovali na patroljnem teku s streljanjem, dosegli smo 2. mesto. V zveznem merilu smo se udeležili tekem v Kranjski Gori (med člani veleslalom) in tekme s Črne prsti - gromozanski veleslalom (na tej tekmi sem si polomil smuč, vendar kljub temu dobro nastopil) ter veleslaloma na Pohorju. Pri nastopih smo bili vedno uspešni. Tudi smučarsko skakalnico smo napravili na Borjanovem hribu. Inicijator je bil g. Železnik, ki nam je pokazal tehniko skakanja. Kmalu je bila ta skakalnica premajhna, saj je dovoljevala skoke samo od 12 do 15 metrov, zato smo poiskali nov teren za drugo skakalnico. Našli smo ga na Goricah in ga krstili za "Monte Grapo". Tu smo dosegali skoke od 25 do 30 metrov, kar je bilo za nas, začetnike lep uspeh.

Nekega pomladanskega dne leta 1927 je na Haukejevem travniku v Metlečah pri Šoštanju pristalo letalo italijanske družbe Junkers F-13, ki je bilo na poti na Dunaj. Presenečeni Šoštanjčani, predvsem šolska mladina, so kar drveli na kraj pristanka letala. Seveda je dal župan dr. Majer takoj zastražiti letalo z orožniki. Pilot je znal samo italijansko, zato se je za prevajalca ponudil g. Galof. Pilot je izjavil, da ga je zavedla megla. Že drugi dan je letalo odletelo proti Ljubljani v spremstvu rezervnega letalca g. Srečka Robinščaka. Čez štiri leta pa je v Lajšah pri Šoštanju na travniku, kjer je sedaj letališče, pristalo letalo last

industrialca Bata s Češke, ki je imel tu tudi trgovski lokal z Bata proizvodi. Popoldne je odletel nazaj.

Morda je bil to povod, da sta se Drago Mlakar in Valter Muhovec odločila in leta 1936 pisala gospodu Ivanu Mihevu v Turiško vas za napotke za izdelavo jadralnega letala. Najbrž je dal kakšne nasvete, da se obrneta za pomoč k Jadralnemu športnemu društvu v Maribor. Kontakt sta navezala z jadralnim pilotom Žarkom Majcnom, ki jima je obljubil pomoč in že v mesecu februarju leta 1939 je bil sklican ustanovni zbor, ki so se ga udeležili simpatizerji letalskega športa, predvsem mladina. Zbora se je udeležil tudi referent za jadralstvo gospod Edgar Košak. Spregovoril je o smotru in nalogi organizacije ter obljubil denarno pomoč. Na zboru je bilo sklenjeno, da se izdelata jadralno letalo. Izvoljen je bil tudi odbor in za predsednika je bil izvoljen Valter Muhovec.

Kmalu smo dobili iz Maribora od jadralnega kluba načrte in navodila za izdelavo jadralnega letala Zö-35. Začeli smo z zbiranjem potrebnega materiala ter začeli izdelovati rebra za krila in ostale dele letala. Delati se je začelo pri Medvedu in Kumru. Ker nam je bil potreben večji prostor za sestavljanje delov letala, nam je g. Rajšter dovolil uporabo prostora v sušilnici hmelja. Trgovec Mravljak je podaril platno za prevleko kril in ostalih delov letala, kolar g. Jevšenak in g. Medved st. sta prispevala les za gradnjo letala ter pomagala z nasveti in orodjem. Gospod Edgar Košak je priskrbel lak za impregnacijo platna ter gume za vzmetenje in startno gumo. Zavedni Šoštanjčani so nam pomagali s prostovoljnimi prispevki. Komaj smo čakali, da bo letalo končno dograjeno. Bil je čas, da preidemo na teoretični del priprav za letenje, zato so kandidati morali opraviti še trening na "balanserju", to je uporaba krmilne palice (knip) in nožnega vzvoda.



Nogometna tekma na igrišču v Šoštanju pred 2. svetovno vojno.

Foto: Arhiv



Smučarsko tekmovanje na Smrekovcu.

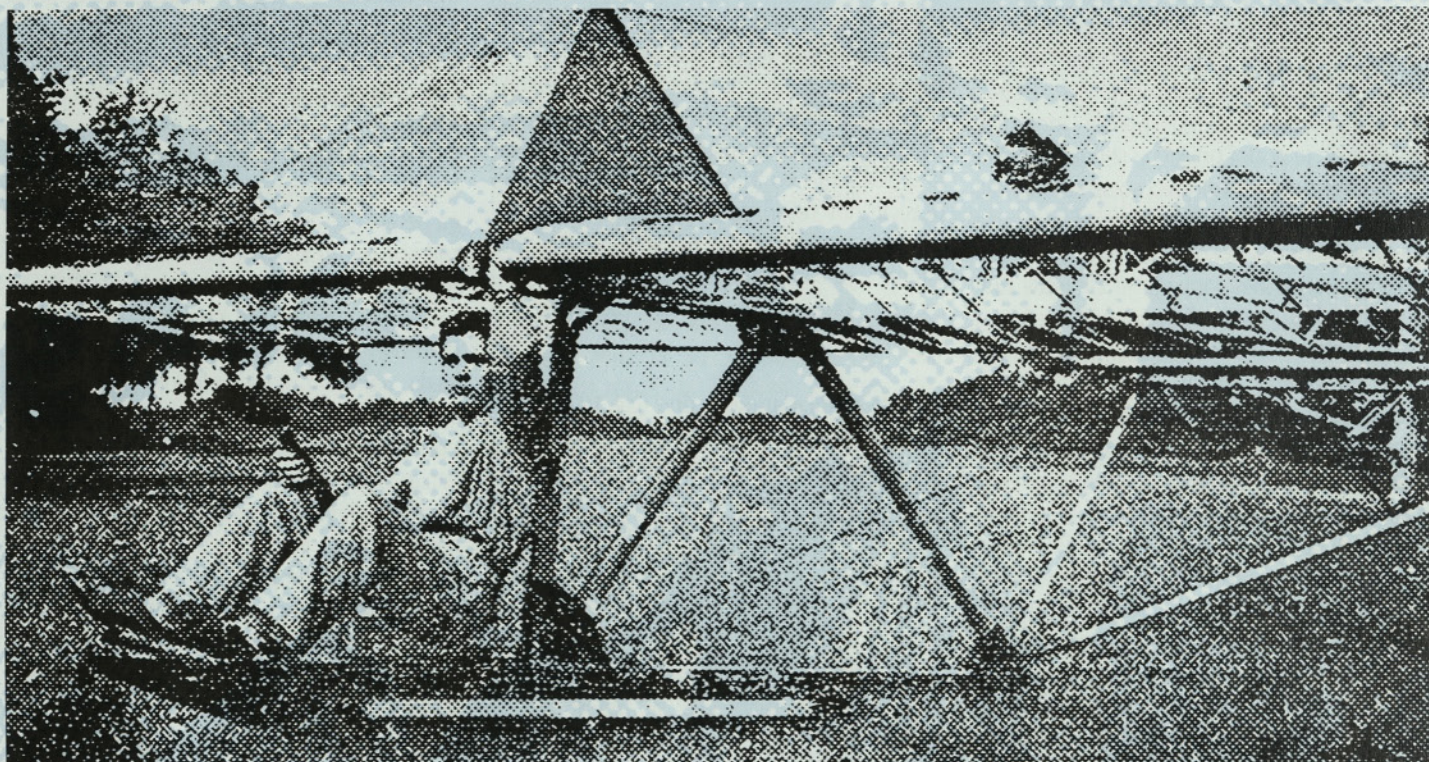
Foto: Arhiv

Po večmesečnem delu jadralne skupine, med katerimi so bili: Valter Muhovec, Maks Medved, Alojz in Zdravko Jevšenak, Herbert Končan, Janko Vrabič, Tonči Kosi, Boris Kurnik, Maks Dvornik, Hanzi Platzer, Cita Grundšrajber, Ivan Hliš, Zdenko Zavadlav, Krista Jeromel, Drago Mlakar, Antonija Stopar in Jože Fece, je bilo letalo izdelano. Za delo smo porabili 1500 delovnih ur. Poimenovali smo ga "Bolha". V nedeljo, 24. septembra, popoldan smo v Lajšah pri Šoštanju imeli jadralno letalski praznik, ker se je v zrak dvignilo jadralno letalo "Bovha". Še pred tem je bil opravljen krst letala, ki ga je opravil predsednik jadralnega društva dr. Stane Medič, tako da je razbil steklenico šampanjca na leta-

nagibom (last Sevčnikarja) z lastnikovim dovoljenjem začeli s krajšimi poleti. Za jadralni izpit "A" je pilot Majcen našel primeren teren v Lokovici pod Sušem blizu Zapuška. Tam smo nadaljevali praktično učenje letenja. Ko smo bili že večji letenja, smo začeli z izpitnimi poleti. Izpite "A" so opravili naslednji kandidati: Tone Kosi, Valter Muhovec, Herbert Končan, Drago Mlakar, Alojz Jevšenak, Jože Fece, Milan Šoln, Maks Dvornik, Vlado Skubin in Maks Medved. To je bila prva skupina. V mesecu decembru je bil sklican občni zbor z željo, da se ustanovi aeroklub, ki bi zagotovil širše in boljše delo, ker so jadralci načrtovali gradnjo še enega jadralnega letala "zö-35". V odbor so bili

mejilo na železnico, na južni pa na reko Pako. Nogometaši so bili zelo aktivni, saj so se vključili v tekmovanje severne nogometne cone, kjer so tekmovali klubi kot: Športni klub Celje, Atletika Celje, Olimp Celje, Slovan Celje, S.K. Trbovlje, Železničar Maribor, Drava Ptuj, S.K. Guštanj. Leta 1937 je takratni predsednik društva g. Vrenčur na zadnjem občnem zboru rekel: "Razpuščam nogometni klub, ker ni vidnih uspehov." S tem dnem je klub prenehal z delom na veliko žalost nogometašev, ki pa so se vključili v sosednje klube.

Nadvse uspešna je bila odbojbarska sekcija. Ko so študenti imeli počitnice, so organizirali udarniško delo za ureditev odbojbarskega



Jadralno letalo pred poletom.

Foto: Arhiv

lu in nazdravil navzočim. Potem smo letalo naložili na voz ter zapeljali na Vrhovnikov hrib, kjer smo določili primerno štartno mesto. Nato smo pritrdili natezalno gumo in se pripravili na start. Ko je bilo vse na red se je jadralni pilot Žarko Majcen usedel za krnilo, dal nam je znak za start, nategnili smo gumo in ko je prišlo do kritične točke se je letalo odlepilo od tal in že je bilo v zraku. V lepem loku je pristalo na travniku, kjer je danes letališče. Vsi smo bili presrečni in veseli uspeha, najbolj pa pilot Majcen in zbrani gledalci.

V začetku meseca oktobra so kandidati za letenje, ki so že opravili vaje na "balanserju", začeli z drsi in kratkimi skoki. Ko smo te začetne vaje obvladali, smo na travniku z

izvoljeni predsednik dr. Stane Medič, podpredsednik Srečko Robinščak, tajnik Vlado Skubin, blagajničarka Cilka Trobej, odborniki pa so bili: Valter Muhovec, Marija Straus, dr. Jože Goričar in Drago Lukman. V jadralno letalsko skupino so bili izbrani: predsednik Valter Muhovec, tajnik Vlado Skubin, blagajnik Herbert Končan, tehnični vodja Tonči Kosi, gospodar Jože Fece, odborniki pa: Karel in Milan Šoln in Maks Dvornik. Po programu predvidena dela se niso izvedla, okupator je prekrizal načrte aerokluba, letalo je odpeljal ...

Uradniki Tovarne usnja Šoštanj, last Vošnjakovih, so ustanovili nogometno športno društvo. Za igrišče je Vošnjak dal prostor pri nekdanji tovarni kleja "Agrarija", na severni strani je

igrišča pred Sokolskim domom. Z marljivim treningom smo uspeli pridobiti znanje tudi o "tolčenju" žoge in "šiku" ter se vključili v župno tekmovanje sosednjih sokolskih društev. Igrali smo s slovenjegraškim sokolskim odbojbarskim moštvom - največkrat zmagali - igrali smo s celjskim sokolskim odbojbarskim moštvom - dobili - v Ljubljani smo se pomerili z najboljšim sokolskim moštvom "Matica" in smo jih premagali, tako da smo se plasirali v zvezno sokolsko tekmovanje, a ker nismo imeli finančnih sredstev, smo njim prepustili nadaljnje tekmovanje v Zagrebu. Bili smo med najboljšimi sokolskimi odbojkaši v Sloveniji. ■

Dogodilo se mi je pred 60 leti...

Maks Lomšek

V prejšnjih številkah Lista sem opisal delček svoje življenjske poti v "petih etapah" med leti 1940 in 1945, ki se je pričela še kar prijazno in prijetno in se končala skoraj tragično.

Ko se sedaj po 60 letih spominjam tistih dogodkov, ki sem jih doživel kot prisilni mobiliziranec v nemški vojaški uniformi, si moram priznati, da se je kljub tedanjim mrakobnim časom tu in tam pripetil kakšen dogodek, ki je za urico ali dve popestril takratni sivi in nepredvidljivi vojaški vsakdanjih.

Spominjam se kar nekaj takšnih dogodkov, ki mi zaradi svoje tragikomičnosti še celo danes privabijo kakšen smehljaj na usta. Pa jih bom v naslednjih številkah vsaj nekaj opisal in "na svitlo djal" ... Mogoče pa se bo kakšnemu bralcu pri branju obraz le oblikoval v malo kiselkast nasmešek.

Namesto bomb - le osvežujoč dežek

Naša enota je bila nastanjena v visoki zgradbi v manjšem francoskem mestu blizu zahodne nemške meje, ki so ga noč za nočjo preletavali angleški bombniki, ki so nosili svoj smrtonosni tovor nad nemška industrijska mesta.. Oficirji so stanovali v pritličju, v prvem nadstropju podoficirji, vojaki pa v višjih nadstropjih. Kleti so bile preurejene v protiletalska zaklonišča, v katera smo se ob pogostih letalskih alarmih morali kar najhitreje umakniti. Ker pa so letala naše mesto običajno le preletavala, kakšne posebne nevarnosti bombardiranja ni bilo, so naši nadrejeni ostali kar v posteljah, kar si pa navadni vojaki seveda nismo smeli privoščiti.

Pa se je neke soparne avgustovske noči leta 1944 zgodilo ...

Nekaj pred polnočjo nas je zavijanje alarmnih siren vrglo s posteli.

V popolni temi, ker med letalskim alarmom ni smela goreti niti najmanjša žarnica, smo se motovili po nešteti stopnicah proti kletnim prostorom. Tam nekje na sredi stop-

nišča pa sem začutil, da se moram nujno znebiti odvečne telesne tekočine ali, kot smo vojaki med sabo to poimenovali: "oditi na minus dva deci". Takoj sem zavil s stopnišča na hodnik, se dotipal do poznanih vrat, kjer so se notri ob steni nahajali pisoarji, in že se je krepak curek usmeril navzdol. Vendar ne za dolgo, kajti naenkrat sem zaslišal nekakšno sopihanje, ki se je sprevrglo v glasno hrkanje in kruljenje ter nazadnje v vreščече preklinjanje.

"Kaj, za hudiča, je zdaj to? Prekleta svinjarija! Kateri prasec mi je to storil?" V trenutku se mi je zablislilo. "To je glas našega špisa!" sem se skoraj na glas prestrašil. Človeško bitje v temi, ki sem ga tako izdatno poškopil, je bil naš glavni narednik, komandir naše čete.

(Spiess je v nemški vojski bil po činu Oberfeldwebel, v enotah za zveze pa Oberwachtmeister, po naše pa bi vzdevek "špis" v prenesenem pomenu označeval malopridneža).

V trenutku, ko sem se zavedel, kaj sem ušpičil, je curek takoj usahlil in že sem kljub temi na stopnišču preskakoval stopnice do kletnih prostorov. Zgoraj nekje pa je še dolgo odmevalo robantenje in grdo preklinjanje našega špisa, ki se mu, na mojo srečo, ni posrečilo odkriti atentatorja na njegovo špisovsko dostojanstvo.

Šele pozneje, ko sem se v zaklonišču ves upehan poveznil na zasilno ležišče, sem skušal analizirati potek celotnega dogajanja. Bilo je zelo enostavno: v trdi temi sem se pač zmotil v stopnišču in mislil, da sem že v pritličju, kjer so bila stranišča, dejansko pa sem bil šele v prvem nadstropju, kjer se je za vrati, kjer naj bi bili pisoarji, v resnici nahajala postelja našega četnega starešine. Pa sem, kljub temu da me je kar močno zaskrbelo, kaj se bo zgodilo jutraj ob jutranjem zboru, le zadremal z zadoščenjem, da sem našega nepriljubljenega špisa požegnal z blagodejnim dežkom in mu tako nekako olajšal tisto soparno avgustovsko noč ...

No, in ob jutranjem zboru sem kmalu dočakal trenutek, ko se je naš Herr Oberwachtmeister razkoračil pred postrojenimi vojaki in mrkega obraza, brez kakršnega koli uvoda, poudarjajoč vsako

besedo posebej, zagrozil: "Tako, gospodje moji, sedaj pa se naj takoj prostovoljno javi tisti umazani, svinjski nemarnež, ki si je sinoči dovolil tisto predrzno dejanje, ali pa bo nastradala cela četa!"

Med zbranimi je zavladala napeta tišina, nobeden ni vedel, za kaj gre, kajti o sinočnjem dogodku nisem nobenemu črhnili besedice. Tedaj pa, o groza, je nekemu uniformiranemu siromaku v prvi vrsti ušel kar glasen in dolg prdec. (Oprostite izrazu! Če pa je komu le premalo domač, ga najde v Slovarju slov. knjižnega jezika na strani 972).

Naš špis je najprej, ko je zaslišal tisto znano "melodijo" kot iz pozavne, kar okamenel, njegov obraz je pozelenel, potem pa se je obarval z vsemi mavričnimi barvami. Skočil je pred nesrečneža in ga pričel obkladati s salvo psovka iz svojega bogatega besednega zaklada, ki je imel svoj izvor bržkone v svinjaku in okolici.

Ko je končno izčrpal svojo zalogo psovka, pa je siromaka, vsega preplašenega, še enkrat nahrulil: "Pa kaj si si, človek božji, pri tem tvojem svinjskem prdču misli!"

"Ja...ja...jaz sem pač mislil, da...da...da bo prišel bolj potih!" je nesrečnež mukoma izjecljal.

Težko je bilo predvideti, kako bi se vsa stvar končala, če se ne bi, to pot k sreči, oglasile alarmne sirene, ki so naznanjale nalet ameriških bombnikov, ki so zopet enkrat odkrili naše položaje in tako posredno končali neprijetno in mučno "smrdljivo situacijo".

Tudi razčiščevanje mojega nočnega delikta je bilo tako odloženo za nedoločen čas.

Toda še preden smo se umaknili pred grozečim napadom v zaklonišče, je naš špis na celoten zbor zdeklamiral svojo priljubljeno poslovilno krilatico:

"Also, meine Herre! Ihr seid aber ja gar keine Herren, weil Ihr alle Schweine seid, meine Herren...! A b t r e t t e n !

Po naše bi se glasilo nekako takole: "Torej, gospodje moji! Sicer pa vi niste nikakršni gospodje, ker ste pač vsi sami prasci, gospodje moji ...! R a z h o d ! ■

Levo od vzhodnega bloka



"Srečne volitve 2002"

Na Velenjskem so se županske in lokalno poslanske volitve "srečno" iztekle. V stilu "na vzhodu nič novega" je v političnem obračunu volitve gladko dobil dosedanji župan MO Velenje Srečko Meh in tako osrečil večino volilcev. Dosedanji podžupan, kandidat LDS Drago Martinšek pa je moral priznati močan preskok "radikalca" Franca Severja z juga Šaleške doline. LDS lista je dobila en sedež več na račun ZLSD v parlamentu mestne hiše velenjske, to pa ne pomeni skoraj nič v primerjavi z ostalimi prednostmi, ki jih je ohranila leva stranka z županskim kabinetom na čelu. V Velenju torej tudi po Kučanu nič novega!

V Šmartnem pod Oljko še drugič kvadrat

Medtem ko se bodo 1. decembra spet brusile mišice za predsednico oz. predsednika Slovenije, pa se bodo sem ter tja po deželi še kresale iskre v drugem krogu županskih volitev. Medtem ko je onkraj gorenjskega klanca donedavni župnik Ivo Suhoveršnik prejel večinski "blagoslov" volilcev in tako izpodrinil dosedanjega župana Jožeta Kramerja, se bo bitka v Šmartnem pod Goro Oljko bila še enkrat. Proti sedanjemu podžupanu Francu Fužirju bo meril kopja Lojz Podgoršek, ki mu je že v prvem krogu levo sredinska drža prinesla simpatično prednost. Sicer pa, kmalu se spet slišimo in vidimo "izpod klobuka"!

Pozabljeni Romi

Na županske volitve pa se požvižgajo Romi s Turna, saj jim je jasno, da so od boga in vseh politikov pozabljeni v tamkajšnji zgodovinski graščini. Še dobro, da imajo okrog Turna gozd (drva) in sadovnjak (hrana) ter trdoživo kožo preživetja. Medtem ko spodaj v dolini teče "ciganska" politika, se Romi ljubijo, ženijo, rodijo in umirajo in po svoje živijo (ne)srečno življenje, Paka pa teče in nobene ne reče.



Tudi Romi se ljubijo, ženijo, rodijo in umirajo...

Foto monografija Velenja 2002

Pred nedavnim je zagledala luč sveta še ena knjižna uspešnica Velenje in color, nekakšen kolaž dokumentarne fotografije s spremnim tekstom Iva Stropnika. Ob občinskem prazniku je bila "pro-dana" na šaleškem tržišču predvsem v kulturno-promocijske namene kot presečni trenutek Velenja, ko je odhajal in prihajal Srečko Meh.

Vendar pa smo iz zanesljivih virov izvedeli, da se je Srečko Meh odrekel samoreklamiranju v tem slikovnem almanahu, saj so mu politični nasprotniki že vnaprej očitali, da si bo natisnil monografijo. Že v fazi končne priprave na tisk je "Srečko" s svojim nedvomnim vplivom "zmetal ven" vse slike, kjer bi ga lahko kdo vlekel za brke.

Jezero zasuto - Načrti v mapi

Medtem ko so orjaški stroji kar nekaj mesecev zasipali legendarno rekreacijsko jezero ob restavraciji Jezero v Velenju, da bi pripravili "gradbeno parcelo" za novo rekreacijsko dejavnost "aqualuna &", so pri Premogovniku Velenje izračunavali ceno za m2 novega gradbenega zemljišča. Zdaj ko je znana, je ne bodo objavili, saj bi na kakšni drugi lokaciji lahko zgradili za enak denar celotni rekreacijski center, je dejal nek nepooblaščen predstavnik sanacijskih del. Iz pepela bo zrasel moderni športni objekt, izpod katerega bo stalno sevalo in "grelo" domačine in turiste. Jezero so namreč zasuli z odpadki iz TEŠ-a. ■



Z 11. posvetovanja o prehrani domačih živali

Vsa pretekla posvetovanja kot tudi letošnje so namenjena predstavljanju rezultatov raziskovalnega dela in strokovnih rešitev na področju prehrane živali. Svoje delo predstavljajo raziskovalci in strokovni delavci iz Slovenije in priznani predavatelji iz tujine, kar omogoča prenos svetovnega znanja v naše razmere.

Na Inštitutu za kmetijstvo v Gumpensteinu so izdelali tabele za ocenjevanje energetske vrednosti krme, ki zavisi od števila košenj, časa košnje, vremenskih razmer ob spravilu ter botanične sestave travne ruše. Tabele so nadgradili še s kriteriji za senzorično oceno krme (vonj, barva, struktura, onesnaženost itd.). Skupna ocena kakovosti predstavlja krmno vrednost neke krme, ki jo lahko kmetje in strokovnjaki uporabijo pri načrtovanju prehrane živali. Ta način ocenjevanja krme smo v preteklih letih izvajali tudi na področju Šaleške doline in se je izkazal kot primeren pripomoček za izračun okvirnih krmnih obrokov in hkrati tudi opozoril kmete na napake, storjene pri spravilu krme. Predavatelj z univerze v Bonnu je spregovoril o ekoloških problemih na kmetijah z mlečno proizvodnjo, ki imajo za krmljenje krav na razpolago pretežno travinje. Takšne kmetije kupijo za večjo proizvodnjo velike količine močnih krmil. Pri tem se izkoristi le 15 % hranil (dušik, fosfor, kalij) in kar 85 % hranil ostane na kmetiji v živalskih izločkih kot je gnoj ali gnojevka. Poudaril je pomen visoke kakovosti pridelane krme na travinju, saj lahko le v tem primeru dosežemo visoko proizvodnjo mleka ob

nakupu močnih krmil v takšnih količinah, ki ne predstavljajo nevarnosti za okolje. Na univerzi v Hohenheimu so se ukvarjali z ukrepi krmljenja krav molznic v različnih proizvodnih fazah in ugotovili, da je uravnotežena prehrana krav v prehodnem obdobju 3 tedne pred telitvijo in 6 tednov po njej odločujoča za vse obdobje laktacije. V ta namen so preizkusili dva načina krmljenja: prvi skupini krav so osnovnemu obroku od 17. dne pred telitvijo do 6 tednov po telitvi dodali 3 kg močnega krmila poleg krmil, ki so jim pripadale glede na mlečnost po telitvi. Drugi skupini krav so 14 dni pred telitvijo do telitve v osnovni obrok dodajali propilenglikol v količini 200 g. Po telitvi so količino povečali na 400 g in jo dodajali kravam 6 tednov. Oba načina sta v prvih 6 tednih laktacije zvišala zauživanje krme, prirejo mleka in izboljšala preskrbo krav z energijo. Oba ukrepa sta priporočljiva pri krmljenju visokoproduktivnih krav. S preskusi so potrdili tudi, da je za boljše izkoriščanje beljakovin v krmi in prebavljivost krme zelo pomembna uravnoteženost obroka z energijo in beljakovinami. Boljše je tudi delovanje mikroorganizmov v vampu. Še posebej je uravnoteženost obroka pomembna pri proizvodnji od 30 l mleka dalje. Pri tem je pomembno tudi, da je krma primerno razrezana. Najbolj problematična je na drobno sesekljana travna silaža z dolžino delcev pod 1 cm, ki ne daje več strukturne vlaknine. S krmljenjem takšne krme se skrajša čas prežvekovanja in količine izločene slin, ki je nevtralizator kislosti vampa. Nastanejo presnovne motnje. Pojavijo se tudi, če je v krmnem obroku 50 % suhe snovi v obliki močne krme.

Botanična sestava travne ruše je eden od dejavnikov, ki vplivajo na kvaliteto pridelane krme. Ko se odločamo za setev travno deteljne mešanice, pogosto ne vemo, koliko hranilnih snovi lahko pridelamo s posamezno mešanico. Na Kmetijsko gozdarskem zavodu Maribor so zato izvedli preizkus 14 različnih mešanic dveh dobaviteljev semen pri zmerno intenzivni rabi in štirih košnjah na leto. Najvišji pridelek zelinja na hektar je bil dosežen pri TDM Njiva, sledita ji mešanici TDM 3 in TDM 1. Največ surovih beljakovin so vsebovale mešanice Tetraturbo 1 in 4. Največ surove vlaknine je bilo v mešani-

cah Univerzal, Tetraturbo 11 in Tetraturbo 6. Energetsko najbogatejše so bile mešanice Tetraturbo 6, Lolimix in Ruša. Pri spravilu pridelane krme s travnikov kmete pogosto ovira vreme. Občutno se lahko čas sušenja na travniku skrajša z uporabo rotacijske kosilnice z gnetilnikom. Negativna plat njene uporabe pa je večja poraba energije in povečana onesnaženost krme, če so na travniku krtine. Priporočana je tudi teoretična višina košnje 5 do 7 cm. Važna je sušina, pri kateri siliramo travo ali koruzno silažo. Pri travni silaži je potrebno upoštevati dejstvo, da je pri sušini, ki je višja od 40 % slabše prebavljiva in jo tudi težje stlačimo ter zagotovimo pravilen proces vrenja. Koruzna silaža z visoko vsebnostjo sušine je slabše obstojna in je podvržena naknadnemu gretju in kvarjenju. Če ustrezne sušine ne moremo zagotoviti, je pri izbiri in uporabi silirnih dodatkov potrebno biti pazljiv, saj si z neustrezno izbiro silirnega dodatka lahko še poslabšamo obstojnost silaže.

Ker v Sloveniji narašča število ovac, je tudi ponudba klavnih telet večja. Ker je krog porabnikov celih trupov za peko na ražnju omejen, je nujno meso ponuditi tudi v maloprodaji v obliki manjših kosov. Za tak način trženja so primerni le mladi, težji, dobro omišičeni in manj zamaščeni trupi. Na Razvojnem centru Emona so preizkusili različne tehnologije vzreje jagnet različnih pasem in ugotovili, da pasma pri vzreji jagnet za zakol ne igra pomembne vloge, važna pa je začetna teža in spol jagneta. Zelo dobro se je izkazalo dokrmeljevanje jagnet na paši. S tem se skrajša čas vzreje, boljši so dnevni prirasti in končno tudi senzorične lastnosti mesa. Za prodajo mesa v kosih je potrebo uporabljati energetsko manj bogato krmno mešanico, da ne pride do zamaščenosti mesa. Bolj zamaščeni jagenjčki trupi, ki jih dobimo s krmljenjem energetsko bogate krmne mešanice, pa so primerni za peko na ražnju.

V prispevku sem predstavila le del ugotovitev, ki so bile predstavljene na posvetovanju in jih je mogoče uporabiti tudi pri vsakdanjem delu na kmetiji, kot je krmljenje krav molznic, priprava krme, varovanje okolja. Ostala dognanja bom predstavila v enem od naslednjih prispevkov. ■

Lidija Diklič, kmet. inž.

Novi državni prvak v razredu 125 ccm

Mitja Strožič iz Šoštanja, voznik gokarda pri Avto sport klubu iz Velenja, je zadnjo vožnjo v letošnji sezoni v Portorožu zaključil s prvim mestom in s skupnim številom 99 točk postal državni prvak v razredu 125 ccm. Z očetom Bojanom, ki mu je trener, avtomehanik in tudi sponzor, sta po sedmih napornih dirkah zaključila sezono z zmago, ki sta si jo lahko le želela. Seveda pa sta zanj tudi garala in zato je uspeh toliko bolj zaslužen.

Lani septembra smo v našem Listu že predstavili Mitja Strožiča, ki je v razredu 100 junior uspešno prašil tekmovalne steze s svojim gokardom. Takrat smo tudi zapisali, da se naslednje leto seli v konkurenco 125 ccm. Kot se je izkazalo, je bila selitev uspešna. Mitja priznava, da je imel sprva nekoliko nelagoden občutek, vendar ga je že prva tekma v Portorožu, kjer je dosegel drugo mesto, vzpodbudila in mu vlila samozavesti. Na ostalih šestih tekmah je bil nato vedno prvi ali pa tretji, z enim odstopom. Vmes si je v septembru nabiral izkušnje tudi na evropskem prvenstvu, kjer je edini zastopal Slovenijo. Tam je bila konkurenca res huda, saj se jih je od 57 tekmovalcev, ki so bili na startu, v finale uvrstilo 32, od teh pa je Mitja na koncu zasedel 20. mesto. To si oba z očetom štejeta za uspeh. Predvsem ugotavljata, da je bilo mnogo tekmovalcev bolj opremljenih, pa še Mitja je v tej konkurenci najmlajši, saj šteje šele dobrih 16 let.

Mitja, ki hodi v srednjo šolo, smer avtomehanika, še vedno trenira v glavnem na Ptuj, saj je v Velenju steza prekratka. Še vedno se bolj ali manj trudita sama z očetom, ki mu res stoji ob strani. Tudi za novo opremo, ki jo je potreboval za letošnjo sezono, je denar v večini zbral sam in tudi kakšen servis že sam opravi na svojem vozilu, čeprav se tu bolj zanese na očeta. Ekipo na tekmovalnih sestavlja z očetom, z razširjeno pomočjo Janka Špeha in še nekaterih, ki zaupajo v Mitjeve sposobnosti. Med njimi je tudi predsednik kluba Zdenko Lah. Mitjeva vožnja na teh malih avtomobilčkih se zagotovo ne bo končana na tej stopnji in zna prerasti v kaj večjega. Pomagajmu mu, da nas preseneti. ■

M. K.



Celje-Ljubecna, avgust 2002.

Foto: Bojan Strožič

Prvi iz Topolšice v Zavodnje

Kolesarstvo je izrazito individualni šport, po drugi strani pa je vožnja oziroma delo v ekipi pomembna za kolesarja predvsem zato, ker samo delo ekipe lahko povzdigne posameznika na piedestal. Tipičen primer tega je gotovo eden najboljših šprinterjev vseh časov Mario Cipolini, ki bi brez dobre ekipe nikakor ne mogel pokazati in dokazati svoje kvalitete.

Sanje o vrhu ali vsaj prebiti se v eno od boljših evropskih ekip so gotovo sestavni del kariere vsakega kolesarja, najbrž tudi Boštjana Rezmara, za katerim je zadnja sezona v kategoriji do 23. let. Letos je vozil za mlado ekipo Krke - Telekom, naslednje leto pa so ga ponovno povabili v svoje vrste, kar si je prislužil z nekaterimi odmevnimi rezultati to leto. Bo pa drugo leto ponovno neke vrste prelomnica, saj mu bo leto 2003 z dobrimi vožnjami odprlo vrata med profesionalce.

Prvo polovico minule sezone je zaznamovala petdnevna dirka po Sloveniji. Boštjan si je obetal precej visoko uvrstitev, vendar je ravno v etapi, ki vodi mimo Šoštanja (Slovenska Bistrica-Ljubljana; čez Črnivec), nekoliko precenil svoje moči in je potreboval kar precej psihične moči, da je nadaljeval, prevozil tudi kraljevsko etapo čez Vršič in se uvrstil na 32. mesto. Da je tekma res težka, pove podatke, da je od približno 150 kolesarjev, ki so dirko začeli, petdnevni "tour" prevozila dobra tretjina, torej približno petdeset kolesarjev, ki so se zadnji dan podili okoli Novega mesta.

Kljub temu da Boštjan uspešen zaključek dirke po Sloveniji ne šteje za uspešen, je vseeno pustil dober vtis in si privozil mesto v ekipi, ki je neposredno po "slovenski pentlji" odpotovala na devetdnevno tekmo na Nizozemsko. Žal mu ravninske proge ne ustrezajo, zato tiste tekme ni končal. Po njegovi oceni pa je bil zelo dober zaključek sezone, ko je zasedel 2. mesto v kategoriji do 23. let na državnem prvenstvu v gorski tekmi na Pohorju. Absolutno pa je bil na tej tekmi peti. Ravno ta rezultat mu je po njegovi sodbi odprl vrata vsaj še za dve sezoni v ekipi Krke, ki je ena od štirih najmočnejših ekip v Sloveniji. Uspeh je toliko večji, saj je prišel po kar hudi poškodbi, ki jo je staknil na spustu ene močnejših dirk na Dolenjskem, kjer mu je do padca tudi zelo dobro kazalo.

Boštjan pa se še vedno rad dokazuje tudi na bolj rekreativnih tekmah, posebej ljub mu je vzpon iz Topolšice v Zavodnje, kjer je letos že drugič zapovrstjo premagal vse tekmece. Letos je tudi popravil absolutni rekord proge, za katerega pa trdi, da bo zdržal samo eno leto. Naslednje leto ga namreč namerava popraviti. ■

P.R.



Ptuj, maj 2002, kronometer.

Foto: Igor Rezman

Odlični uspehi veteranov v jubilejnem letu

50 let rokometa v Šaleški dolini

Letošnje jubilejno leto, katerega soustvarjalci smo tudi veterani ROKO-METNEGA KLUBA Šoštanj, je bilo zelo aktivno. Že januarja smo na veteranskem turnirju v Radečah osvojili 3. mesto. V Dolu pri Hrastniku smo bili 5., v Zagorju ob njihovi 50-letnici pa smo osvojili 2. mesto. Največji tekmovalni uspeh pa nam je uspel na 10. mednarodnem turnirju v Izoli, kjer smo v starostni skupini nad 45 let bili 1., v skupini nad 30 let pa smo osvojili 2. mesto. V okviru praznovanja smo že maja v Šoštanju v sodelovanju z RK Gorenjem organizirali veteranski turnir z udeležbo ekip iz Zagorja, Radeč, Slovenj Gradca in domačih veteranov.

V Rdeči dvorani se je odvijal tudi "Jarnovičev memorial", kjer so sodelovale ekipe: Prule, Pivovarna Laško, Prevent in Gorenje. Srečale so se tudi vse generacije rokometašev, ki so delovali v Šaleški dolini. Srečanje v dvorani CSŠ v Velenju je bilo zelo prisrčno in kljub letom najstarejših veteranov je bil športni duh še zmeraj prisoten, čeprav rezultati niso bili v prvem planu. Praznovanje obletnice pa je doseglo vrhunec zvečer v Rdeči dvorani na Gala večeru, kjer je župan Velenja g. Srečko Meh v sodelovanju z g. Kavtičnikom, predsednikom Športne zveze Velenje, in generalnim sekretarjem RZS Poldetom Kalinom podelil diplome in priznanja ob jubileju. Posebne zlate plakete so dobili začetniki rokometa v Šaleški dolini: zlate plakete trenerja Štefan Kac in Miro Požun ter igralci Marjan Stvarnik, Zoran Kompan, Ivan Vajdl, Borut Plaskan, Jože Silovšek in Avgust Oblak. Srebrne plakete pa so prejeli Ivan Vačovnik, Jože Hajsek, Matjaž Klemenčič, Anton Skornšek, Rudi Lesjak, Robi Lesjak, Bojan Požun, Marko Ojsteršek, Dominik Pejovnik, Oto Gradišnik, Roman Kac, Dore Melanšek, Martin Slatinšek, Mitja Bubik, Robi Čater, Miti Vrečar in Alojz Kemperle. Bronaste pa sta zaslužila Jože Javornik in Anton Skok. Priznanja RZS pa so dobili Franc in Borut Plaskan, Miro Požun in Štefan Kac. Srečanje je ob dobri glasbi, druženju ter dobri volji trajalo vse do zgodnjih jutranjih ur.

Ob jubileju je avtor Mitja Gavrilovski predstavil tudi knjigo "50 let rokometa v Šaleški dolini", v kateri je na 192 straneh opisana celotna zgodovina najuspešnejšega športa v dolini z veliko slikami iz obdobja, ko je roketmet še kraljeval v Šoštanju. Veseli smo, da je delež roketmetnih uspehov šoštanskih veteranov v 50-letni zgodovini zelo viden in da še tudi sedaj v veteranskih vrstah večina le-teh aktivno in uspešno nadaljuje tradicijo rokometa v Šoštanju. ■

Marjan Stvarnik



Srečanje veteranov Šoštanj, Slov. Gradca, Zagorja in Radeč.

Foto: Arhiv

Zaključek četrte sezone malonogometne lige v Florjanu

V teh mrzlih jesenskih dneh je bil zaključek malega nogometa na prostem. Začel se bo dvoranski nogomet.

Zaključek lige smo imeli tudi v Florjanu, kjer liga v malem nogometu poteka že 4 leta. Sodelovalo je 15 ekip, a jih je do konca prispelo le 11. Ekipa so bile dokaj izenačene, tako, da se je vrh razpletel šele v zadnjih dveh kolih. Letos sta kraljevali ekipi iz raven pri Šoštanju in sicer: 1. mesto so zasedli stari levi: ekipa Mušketirji Cigrad, 2. mesto pa ekipa Cigler. Tretja je bila ekipa iz Florjana - ekipa mladih fantov, ki se je poimenovala James Bond Team. Ta ekipa je prejela tudi pokal za fair play. Seveda pa v ligi ne gre brez nekoga, ki je uspel največkrat spraviti žogo za hrbet vratarjev - najboljšega strelca. Najboljši strelec lige je bil Zoran Kočnik, igralec ekipe Avtoprevoznitvo Sovič, ki je zasedla četrto mesto. Do naslednjega leta pa lep športni pozdrav! ■

Urška Kurnik

Zaključek kolesarske transversale

V zadnjih letih postaja kolesarjenje v Sloveniji zelo popularen šport. Kar pa ni slabo, saj je kolesarjenje zelo zdravo za krepitev telesa in duha. Z manjšo uporabo jeklenih konjičkov pa priznavaš tudi okolju.

V športnem društvu Gaberke smo se zato odločili, da bi med svoje aktivnosti vključili tudi kolesarjenje. Zaradi zelo različne populacije ljudi, njihovih različnih sposobnosti ter same zmogljivosti koles so sestavili dve kategoriji kolesarskih transversal - A in B. V kategorijo A je bilo vključenih 10 težjih vzponov. Med njimi Graška gora, Sleme, Kozjak, Gora Oljka, Razbor, Naravske ledine, Smrekovec, Mozirska koča ... Za tiste, ki so se čutili manj sposobne, pa je bila bolj primerna kategorija B, ki je vsebovala točke Plešivec, Šoštansko jezero, Velenjsko jezero, zgornji Florjan ...

Tako so se eni manj, drugi pa bolj skozi poletje trudili in pobirali žige po gostilnah in planinskih postojankah. Zaključek transversale je bil 30. september, zato smo se 29. septembra vsi udeleženci transversale zbrali pred gasilskim domom v Gaberkah in se napolnili še na zadnjo postajo - gostilna Rihter v Spodnjem Razborju. Bili smo zelo pestra skupina, tako po starosti kot po tipih koles. Medtem ko so nekateri poganjali škripajoča stara kolesa, so se drugi ponašali s pravimi vrhunskimi gorskimi kolesi. Dan je bil kljub soncu zelo hladen in vetroven, tako da smo se le počasi premikali skozi sotesko potoka Velunje. Zato nam je še toliko



1. mesto: Mušketirji Cigrad.

Foto: Arhiv

bolj teknil golaž, ki so nam ga skuhal v gostilni Križnik. Tam sta nam predsednik športnega društva Peter Bolha in idejni vodja transversale Zvone Kaš podelila majice z logotipom športnega društva in priznanja. Za pogum smo letos vsi udeleženci transversale prejeli priznanja, ne glede na število osvojenih točk. Kljub temu tisti, ki smo osvojili vse točke, nismo bili razočarani, saj smo na izletih s kolesom spoznavali do sedaj še neznane koticke v bližnji okolici, na ta način aktivno preživeli poletje ter si tako nabrali moči za dolgo zimo. Naslednjo sezono bo organizirana nova transversala, tako da se bomo v čim večjem številu veselo pognali na kolesa in si nabrali nove točke ter kondicijo. ■

Zdenka Mazej, Aleksander Grudnik

Zahvala

Ljudje imamo v življenju veliko želja. Nekatere se izpolnijo, nekatere ne. Včasih pa se s pomočjo tudi želje, ki se zdijo prav nemogoče, uresničijo. Stanovalci na Aškerčevi ulici 5 v Šoštanju smo si zaželeli nekaj velikega. Pravzaprav smo si starši zaželeli nekaj za naše otroke - otroško igrišče. Vendar sami te želje nismo mogli uresničiti. Zato smo se obrnili s prošnjo na samostojne podjetnike in podjetja v upanju, da nam bodo lahko pomagali. In so nam. Po svojih močeh. Toda vsak prispevek nam je ogromno pomenil. Pomagali so nam uresničiti in izpolniti željo, ki se nam je zdela skoraj nemogoča. Zato se vam zahvaljujemo. Hvala vam za vašo nesebično dobroto, hvala v imenu staršev predvsem pa v imenu otrok. ■

Hvala vsem:

Nataša Jaklin v imenu staršev in otrok

DONATORJI

Peter Skaza, Skaza trans Avtoprevozišstvo, **Šurlan & CO**, Šurlan Dragan s.p., **Energoterm d.o.o.**, **Fotostudio center**, **Sandi Zakošek**, **Mravljak Branko**, **Cigrad d.o.o.** **Gradnje**, **Združena lista Socialnih Demokratov Velenje**, **Občinski Odbor Šoštanj**, **PIANO**, Saša Piano s.p., **Marko Lihtineker**, Lima, **Osmica d.o.o.**, Podjetje za proizvodnjo in trgovino, **Frizerski salon Špica**, Alenka Zaluberšek, **P&B Krško d.o.o.**, **Šmerc Anton**, Bio Blisk d.o.o., **Vrčkovnik Rudi**, Vulkanizerstvo servis avtogum, **Rotovnik Peter**, Obutev in galanterija, **MALES**, Žagarstvo in trgovina, **Rile Remont**, Jaupovič refik s.p., **Mins NO1 d.o.o.**, Avtocenter Mlakar servis Ford, **ESOTECH d.d.**, Družba za izvajanje projektov v energetiki in industriji, **PLP**, Lesna industrija d.o.o., **Danica Turinek s.p.**, Frizerski salon Danica, **Andrej Matilda s.p.**, Gradbena mehanizacija, **VEL VAR d.o.o. Velenje**, Specialno varilstvo in montaža, **Rednak**, Proizvodnja in trgovina, **Riemer d.o.o.**, Franc Riemer, **Veplas d.d.**, **P.E Trgovina elektro Čas**, **Uranjek s.p.**, **Milan Ferk Avtoprevozišstvo**, **Map Trade d.o.o.**, **Artes d.o.o.**, **ELEK**, Svetovanje d.o.o. Ljubljana, **Občina Šoštanj**, **TEŠ d.d.**



Zaključek kolesarske transversale.

Foto: ŠDG

Nogometna

Čeprav se nogometna jesen skorajda preveša v drugo polovico, postaja na prvoligaški sceni vse bolj vroče. Bolj živo. Bolj številčno. Bolje. Končno se premika! Pa kaj, če je vzrok temu ostareli zvezdnik, ki je povrh vsega še hrvaški ostareli zvezdnik. Glavno je, da se premika. Da se govori. Da se piše. Da se prihaja na nogomet. Da se navija. Že res, da se vse premika po tisti črti, ki jo rišejo zeleno-beli. A vsaj to! Čeprav, ko pogledamo še enkrat, vidimo, da ostaja pod bliščem še vedno veliko bede. Veliki štart nove Olimpije je bil ravno pod velenjskimi žarometi, ki so ravno prav obsijali njegovo veličanstvo. Da so se do onemoglosti razgibale novinarske čeljusti. Vse tja in še čez do enkrat v prvenstvu zopet fantastično polnega Bežigrada in koprskke Bonifike. Vmes enkrat je velika mašina bolj kot ne komaj izločila male vijolice v pokalu. In beda pod bliščem je v tem, da je za slabo igro pač kriva previsoka trava in slaba nogometne površina. Logično. Si sploh ne pustimo razmišljati o čem drugem. Smo pozabili, da so v prvem krogu isti mali za Bežigradom iste velike ujeli po zaostanku z dve proti nič in z igralcem manj, da bi lahko bilo tudi v Velenju čisto drugače in da je nabito poln Bežigrad v sedmem krogu videl kaj več od nogometa od letos pač nesrečnih Celjanov? A to so obrobne misli. In če je to cena za napredek slovenskega klubskega nogometa - potem z veseljem! Predolgo je ta naš mali voz vlekel vijolični konj. Sedaj se očitno obetajo derbiji drugačnih barv. Bati se je le, da bodo barve čez čas zopet zvodenele in bodo ostali le konji. Kar pa definitivno ni dobro, če želimo vsaj še nekaj časa uživati ob pravkar prebujenih nogometnih strasteh. ■

Moja Ažman

Šport ob zaključku poletja

Poletje je čas dopustov, počitnic in aktivnega preživljanja prostega časa. Tudi šport najde svoje mesto pod poletnim soncem, a je le-ta v veliki meri zunaj različnih organiziranih aktivnosti in tekmovanj. Poznamo tudi izjeme, kot so nogomet, planinstvo, taborništvo, jamarstvo, odbojka na mivki ipd., za katere je to glavna sezona.

Čas po koncu kolektivnih dopustov je namenjen tudi prvim sestankom in začetkom dela v novih tekmovalnih sezonah in novih sezonah rekreacijske vadbe. Potrebno se je spopasti s "papirnato vojno", urediti stvari v lastnih vrstah in pričeti pripravljati programe.

Športna zveza Šoštanj se je na svojem prvem popočitniškem sestanku



Gradnja igrišča na Aškerčevi.

Foto: Sandi Zapošek

lotila vroče teme: Letnega programa športa Občine Šoštanj za leto 2003, katerega določa nov pravilnik za področje športa. Na osnovi letnega programa, ki ga sprejema Svet Občine Šoštanj, so navedene višine finančnih sredstev, ki jih bo občina namenila za posamezne športne programe v prihodnjem letu. Tako kot na drugih področjih, tudi na športnem nikoli ni dovolj denarja, a je kljub temu uspelo pripraviti kompromisno rešitev. Praksa v letu 2003 pa bo pokazala, kako pravično so bila sredstva razporejena.

Največja športna prireditev v Občini Šoštanj so vsako leto Dnevi rekreacije. Opis in seznam le-teh je objavljen v posebnem prispevku.

V juliju in avgustu je bil javno objavljen razpis za koriščenje Doma TVD Partizan Šoštanj, na katerega se je odzvalo kar nekaj društev. Prostih je še nekaj terminov, predvsem v dopoldanskem času ter ob sobotah in nedeljah.

Na seji je bil imenovan tudi nov Strokovni svet Športne zveze Šoštanj, katerega delovno področje je zelo široko. Člani sveta so Boris Plamberger (šolski šport), Nikolaj Pozniak, Borut Cerar in Robi Lah (tekmovalni šport), Vid Novak (specifični šport), Peter Bolha (športna rekreacija) in Anton Rehar (športni novinar).

Še vedno velja poziv vsem športnim društvom, da na naslov: Športna zveza Šoštanj, p.p. 26, 3325 Šoštanj, el. pošta: info@sportna-zveza-sostanj.si, posredujejo podatke o športnih prireditvah in aktivnostih, ki se bodo objavili v Šoštanskem športnem napovedniku. ■

Bojan Rotovnik

Dnevi rekreacije 2002

Največja športna prireditev v Občini Šoštanj je vsako leto prireditev z nazivom Dnevi rekreacije. Le-te organizira Športna zveza Šoštanj v sodelovanju s posameznimi športnimi društvi. Letos je načrtovanih kar 17 različnih aktivnosti, ki bodo potekale od 21. septembra do 6. oktobra 2002. Točen razpored aktivnosti je objavljen v tej številki Lista, na spletnih straneh <http://www.sportna-zveza-sostanj.si>, na posebnih plakatih, na KTV Šoštanj ter na zadnji strani zloženke, ki jo je izdala Občina Šoštanj ob praznovanju občinskega praznika.

Letošnji Dnevi rekreacije so namenjeni predstavitvi posameznih športnih panog. Na vseh aktivnostih bodo prisotni ustrezno usposobljeni demonstratorji, ki bodo:

- predstavili posamezno športno panogo,
- pokazali različne vrste in načine uporabe športne opreme,
- predstavili pravila športne panoge ter
- spremljali udeležence ob izvajanju aktivnosti in jim nudili strokovno pomoč.

Vsak, ki se bo udeležil katere od aktivnosti, bo lahko tudi sam izvedel nekaj vaj pod nadzorstvom demonstratorjev ter tako spoznal športno panogo. Na vsaki aktivnosti bodo predstavljene tudi možnosti včlanitve v posamezna društva in načini kasnejšega izvajanja oz. redne vadbe v posamezni športni panogi.

Udeležba na vseh aktivnostih v okviru Dnevov rekreacije 2002 je brezplačna, potrebna pa je aktivnosti primerna športna obleka in obutev.

Vsa dodatna pojasnila so dostopna pri vodji Dnevov rekreacije in sekretarju Športne zveze Šoštanj Ninu Ošlovniku (041/759-435).

Vabljeni k aktivnemu preživljanju prostega časa! ■

Analiza

1. AKTIVNOSTI OB DNEVIH REKREACIJE 2002

Ob 10. obletnici največje rekreativne prireditve v Občini Šoštanj je Športna zveza Šoštanj v sodelovanju s športnimi društvi pripravila 15 različnih aktivnosti. Vodja in koordinator Dnevov rekreacije 2002 je bil sekretar SZŠ Nino Ošlovnik.

Večina izmed aktivnosti je bila v znamenju predstavitve posameznih športnih panog. Tako so lahko udeleženske in udeleženci spoznali pravila posameznih športnih panog in izvajali vaje pod nadzorstvom demonstratorjev.

Preglednica 1: Pregled aktivnosti ob Dnevih rekreacije 2002

	Datum	Aktivnost	Kraj	Organizator
1.	21. 9. 2002	Dan ribištva	Družmirsko jezero	RD Paka
2.	22. 9. 2002	Dan jamarstva (izvir Ljubije)	Konečka jama	Šaleški jarnski klub Podlatica Topolšica
3.	25. 9. 2002	Dan rokometu (srečanje generacij)	Športna dvorana Šoštanj	RK "Veterani" Šoštanj
4.	27. 9. 2002	Dan košarke (turnir trojk)	Igrišče ob OŠ Bibe Roecka	ŠD Šoštanj
5.	28. 9. 2002	Dan odbojke (za mešane ekipe 3+3)	Telovadnica OŠ KDK	ŠD Šoštanj
6.	29. 9. 2002	Planinski pohod na Smrekovec	Bele Vode-Smrekovec	PD Šoštanj
7.	30. 9. 2002	Dan zdravja	Štadion Šoštanj	ŠD Šoštanj
8.	1. 10. 2002	Dan kolesarjenja	okoli Občine Šoštanj	ŠD Šoštanj
9.	2. 10. 2002	Turnir veteranov v malem nogometu	Športna dvorana Šoštanj	ŠD Šoštanj
10.	3. 10. 2002	Dan konjeništvu in lokostrelstva	okolica Družmirskega jezera Velenje in taborniški rod Pusti grad	Konjeniški klub
11.	4. 10. 2002	Dan namiznega tenisa	Dom TVD Partizan	Namiznoteniški klub SPIN Šoštanj
12.	5. 10. 2002	Dan kegljanja in fitnesa	kegljišče TEŠ	Kegljaški klub Šoštanj in ŠD Šoštanj
13.	5.10.2002	Dan badmintona	Dom TVD Partizan	ŠD Šoštanj
14.	6.10.2002	Dan šaha	Gasilski dom Šoštanj	Šahovski klub Šoštanj
15.	26.10.2002	Dan tenisa	tenis igrišče Topolšica	Samo Zakeršnik s.p.

2. UDELEŽBA

Organizatorji aktivnosti so zbrali podatke o udeležencih posameznih aktivnosti. Namen zbiranja podatkov je bil, da Športna zveza Šoštanj kot glavni organizator Dnevov rekreacije 2002 pridobi podatke o udeležencih in da se na podlagi zbranih podatkov po potrebi dopolni ali spremeni program Dnevov rekreacije v prihodnjih letih.

Udeležba na vseh aktivnostih je bila brezplačna in vsak udeleženec je brezplačno prejel spominsko športno majico prireditve.

Skupno se je vseh aktivnosti udeležilo 439 rekreativcev (25% žensk in 75% moških), izvajanje aktivnosti pa je vodilo 51 organizatorjev (12% žensk in 88% moških), kar je skupno 490 udeležencev Dnevov rekreacije 2002 (23,3% žensk in 76,7% moških). V skupnem seštevku še niso upoštevani udeleženci in vodstvo Dneva tenisa.

Upravni odbor Športne zveze Šoštanj

na podlagi 5. člena Pravilnika o podeljevanju priznanj SZŠ in na podlagi sklepa 4. seje z dne 19. 11. 2002 objavlja

JAVNI RAZPIS ZA PODELITEV PRIZNANJ ŠPORTNE ZVEZE ŠOŠTANJ

1. Z namenom popularizacije športne dejavnosti in z namenom nagrajevanja naporov ter dosežkov posameznikov, ekip in društev, Športna zveza Šoštanj (v nadaljnjem besedilu: SZŠ) vsako leto razglašča in podeljuje priznanja najboljšim posameznikom, ekipam in društvom na območju občine Šoštanj.
2. Za dosežene športne uspehe se lahko podelijo naslednja priznanja:
 - A. priznanje najboljšemu športniku/športnici oz. dvojici na območju občine Šoštanj;
 - B. priznanje najboljši športni ekipi na območju občine Šoštanj;
 - C. priznanje perspektivnemu športniku/športnici;
 - D. priznanje perspektivni športni ekipi;
 - E. priznanje najboljšemu športnemu trenerju za strokovno delo;
 - F. priznanje za športno-tekmovalne uspehe;
 - G. priznanje za najboljšo športno društvo;
 - H. priznanje zaslužnim športnim delavcem za organizacijsko delo.

Priznanje zajema obdobje koledarskega leta in se praviloma podeljuje v mesecu januarju za preteklo leto. SZŠ vsako leto podeli največ pet priznanj.

3. Za podeljevanje priznanj se upoštevajo še naslednji pogoji:
 - v točkah A in B se upoštevajo tekmovalni dosežki v olimpijskih panogah, pri tem pa se upošteva nivo tekmovanja (olimpijske igre, svetovno prvenstvo, evropsko prvenstvo oz. sodelovanje v evropskih tekmovanjih, državna prvenstva ter kategorije članov, mladincev...);
 - rezultati v točkah A in B se vrednotijo na podlagi primerjalne tekmovalne vrednosti njihovih dosežkov v mednarodnem in državnem merilu upoštevajoč razvitost, priljubljenost in pomembnost športne panoge tako doma kot v svetu;
 - za ekipe (točka B) velja, da štejejo 3 ali več članov;
 - za mladinske ekipe (točka C) in mlade športnike (točka D) se upoštevajo uvrstitve na področnih in državnih šolskih športnih tekmovanjih ter na tekmovanjih panožne športne zveze in mednarodnih tekmovanjih. Priznanji se podeljujeta mladim do 18. leta starosti;
 - za najboljšega športnega trenerja (točka E) se dosežki vrednotijo po enakih principih, kot za točki A in B;
 - za športno-tekmovalne uspehe (točka F) se upoštevajo športni dosežki v neolimpijskih panogah;
 - priznanja športnim društvom (točka G) se podeljuje za celoletno aktivnost in športne uspehe, pri čemer na ocenitev celovite uspešnosti vpliva tudi stopnja organiziranosti, amatersko delo, racionalnost delovanja, številčnost članstva ter vsesplošni vtis o izjemni uspešnosti napram drugim podobnim športnim panogam;
 - za športne delavce (točka H) se upošteva vso organizacijsko delo na področju športa, ki v pozitivni smeri močno izstopa iz povprečja.
4. Kandidate za posamezna priznanja lahko predlagajo športna društva, organi SZŠ, javni zavodi s področja vzgoje in izobraževanja, Občina Šoštanj ter športniki in občani občine Šoštanj. Predlog mora poleg osnovnih podatkov o kandidatu, vsebovati tudi podrobno utemeljitev in ustrezno dokumentacijo.
5. Rok za oddajo pisnih predlogov je **10. januar 2003**. Pisne predloge pošljite na naslov:

Športna zveza Šoštanj, p.p. 26, 3325 Šoštanj

V Šoštanju, 20. novembra 2002 Predsednik SZŠ: Drago Skornšek

Preglednica 2: število udeležencev in članov vodstva, razdeljenih po spolu in z navedeno povprečno starostjo na posamezni aktivnosti

Aktivnost	UDELEŽENCI				VODSTVO			
	Ženske	Moški	Skupaj	Povp. starost	Ženske	Moški	Skupaj	Povp. starost
Dan ribištva	1	24	25	39,5	1	3	4	49,0
Dan jamarstva	3	12	15	27,9	0	6	6	36,5
Dan rokometa	0	21	21	42,8	0	3	3	57,7
Dan košarke	0	15	15	24,5	0	1	1	52,0
Dan odbojke	24	21	45	25,8	0	1	1	52,0
Pohod na Smrekovec	38	44	82	43,0	1	3	4	31,3
Dan zdravja	0	40	40	28,8	0	1	1	52,0
Dan kolesarjenja	9	22	31	36,5	0	2	2	47,5
Turnir vet. v malem nogometu	0	32	32	39,3	0	1	1	52,0
Dan konjen. in lokostrelstva	9	25	34	27,6	3	16	19	33,5
Dan namiznega tenisa	4	24	28	37,4	0	1	1	60,0
Dan kegljanja in fitnesa	8	17	25	44,3	1	4	5	52,4
Dan badmintona	6	4	10	32,6	0	2	2	33,0
Dan šaha	6	30	36	44,8	0	1	1	55,0
Dan tenisa*								
Skupaj:	108	331	439	36,28	6	45	51	41,1

* podatki do oddaje prispevka za objavo še niso bili znani

Udeleženci in člani vodstva so za lastno rekreativno oz. športno aktivnost namenili preko 2100 ur. Člani vodstva pa so za organizacijsko delo pri pripravi in izvedbi aktivnosti ob Dnevih rekreacije 2002 porabili preko 220 ur prostovoljnega dela.

Preglednica 3: Porabljen čas za rekreativno dejavnost

Aktivnost	UDELEŽENCI		VODSTVO	
	Trajanje h	Št. udeležencev	Št. vodstva	Porabljene ure
Dan ribištva	4	25	4	116
Dan jamarstva	4	15	6	84
Dan rokometa	3	21	3	72
Dan košarke	4	15	1	64
Dan odbojke	6	45	1	276
Pohod na Smrekovec	8	82	4	688
Dan zdravja	2	40	1	82
Dan kolesarjenja	2	31	2	66
Turnir vet. v malem nogometu	3	32	1	99
Dan konjen. in lokostrelstva	3	34	19	159
Dan namiznega tenisa	3	28	1	87
Dan kegljanja in fitnesa	3	25	5	90
Dan badmintona	4	10	2	48
Dan šaha	5	36	1	185
Dan tenisa*				
Skupaj:		439	51	2116

* podatki do oddaje prispevka za objavo še niso bili znani

3. ZAKLJUČEK

Dnevi rekreacije 2002 so minili v znamenju povečane zainteresiranosti občanov in občanov za lastno rekreacijo in v znamenju spoznavanja novih športnih panog.

Športna zveza Šoštanj bo zbrane podatke skrbno preučila in jih dopolnila z mnenji in komentarji udeležencev ter članov vodstva Dnevo rekreativne 2002. Vse skupaj bo predstavljalo dobro popotnico prihodnjim prireditvam. ■

Bojan Rotovnik



Savudrija 2002

tretji del

Torek. Po že rutinskih jutranjih opravilih smo pred vročino zbežali na plažo in hop v morje. Po kosilu nas je mučila žeja in Gilti je začel mešati pijače. Nastal je polilitrski koktejl "Jerry", ki smo ga pili vsi, eni za lušte, večina pa za žejo.

Kar naenkrat pa je v tabor vstopila posebna gostja: Irena Vrčkovnik, s katero smo zvečer skupaj prepevali. Večer se je nadaljeval v duhu 6pack Čukurja in zaključil z nemško senzacijo, s skupino Rammstein. Po divjem večeru smo zaspali še hitreje kot dneve poprej.

Sreda. Jutro kot vsako, le zajtrk je bil krepkejši, saj smo potrebovali energijo za naporene dopoldanske aktivnosti. Šaljivi mnogoboj je bil za svoje ime kar naporen. Poligon je vključeval tako hojo s hoduljami in plavutkami kot streljanje na gol. Postavljanje šotorke z zavezanimi rokami in nogami je bilo vse prej kot enostavno. Pri streljanju z zračno puško ni prišlo do zapletov sploh, čeprav so jo nekateri prvič držali v rokah. Lov na lisico je bil dokaj enostaven, vendar pa ga je sestavljalec uspešno otežil, tako da so zaradi postavitve potnih znakov nekatere ekipe prehodile ne tako kratko progo tudi po trikrat.

Pri kosilu smo izpraznjene baterije ponovno napolnili, saj so nas po počitku v delavnicah (likovni, pravljicni in novinarski) čakali še tju lenji (Navy seals). Vojak Berni je s svojim intenzivnim priganjanjem pripomogel skupinam zvišati rezultate. Na suhem pesku se je pod vročim soncem dogajalo marsikaj. Plazenje pod šotorkami, pribitimi na tla, tek čez gume, prenašanje surfa, sklece, trebušnjaki ...



Delali smo tako pridno, da smo premnoge poškodbe opazili šele pri večernem tuširanju. Takrat so že potekale priprave za večerno poroko. Začelo se je z ločitvami, saj nekatera dekleta enostavno niso pozabila nekdanjih "grehov" svojih fantov. Ko je bil nesrečen del za nami, smo se posvetili tistemu, bolj veselemu. Okusi so različni, zato so se nekateri poročali z miškami, s sončkom, naš zloglasni Ploh (znan tudi po "binglovnu olju", ampak to je že druga zgodba) se je poročil celo z desko. Pod streho smo spravili nekaj dokaj normalnih obredov (saj morsko vodo vsi pijemo, kajne?), od katerih je bil vsak malce daljši in zahtevnejši od prejšnjega.

Potem, ko je bilo že precej temno, pa se je začela še čisto prava šranga za čisto pravega taborniškega snubca in čisto pravo taborniško nevesto. Obred je bil dokaj tradicionalen, z gorčico na glavi in koncentriranim sokom v trebuhu, vse skupaj pa dobro zalito z mrzlo vodo. Bodoči mož je odplačal doto (celi dve kuni!), nato pa jo je po (ja, običajni) prisegi lahko poljubil, tedaj že kot ženo.

večina taborečih je že lahko zasmrčala, ko sta si mladoporočenca "privoščila" temeljito tuširanje, osredotočila sta se na izpiranje gorčice z glave.

Četrtek. Jutranji ritual nam je že dobro zlezel pod kožo in ponovili smo vse kot vsako jutro. Pred nami je bil zadnji dan taborjenja. Nekoliko kislih obrazov smo se malce počasneje zapodili na plažo, saj smo hoteli, da bi skupni trenutki trajali ...

Zadnja olimpijska disciplina je bil Gladiator. To je bilo bojevanje dveh tekmovalcev s peno. Da ne bi bilo tako enostavno, smo dogajanje postavili na surf in vse skupaj na vodo. Borbe so bile odlične, fizičnih poškodb ni bilo, za poražence pa je bila v Kevdru še vedno na voljo čokolada.

Po kosilu smo se prestavili v senco, kjer so najmočnejši (in najmočnejše) pokazali svoje mišice. Začela se je namreč sklecomanija. Nekateri so se pridno urili že čez leto, drugo so samo parkrat globoko vdihnili in že so bili "pripravljeni". Kmalu se je pokazalo, da se je splačalo celo leto trenirati, saj je zmaga pripadala nogometašu.

Ko se je vroča kri poražencev ohladila, smo bili priča še finalom črnogorskega fitnesa. Finalisti so se soočili s precej zahtevno nalogo: stati so morali nepremično na eni nogi, medtem, ko jih je Marjan iz naših vrst spravljal v smeh. Tekmovalci so eden za drugim klonili, ostala je le še Maruša ... Stala je in stala, ni se premaknila, ni se smejala, na trenutke smo hoteli preveriti, če je dekleta sploh kdaj vdihnilo. Zaradi nje smo uvedli novo pravilo desetih minut. Če kdo zdrži tako dolgo, je zmagal. In ona je. Edina.

Popoldne je minilo, kot bi trenil, in sonce je že vleklo svoje žarke za obzorje. Mi pa smo se, sedaj ko smo vsi postali taborniki, odpravili h krstu. Dogajal se je na plaži in spet nas je obiskal Pozejdon. Enega za drugim je malce poškopil z vodo, nekateri so morali počepniti na veji borovca in obljubiti, kako zelo pridni bodo. Starejši so dobili zgoraj omenjenega v večjih količinah, nekateri so še malce poplavali v morju. Prizanešeno je bilo le mladoporočencema (ki sta že prejšnji dan utrpel precejšno dozo posmeha) in fotografu, saj brez njega ne bi bilo slik. Nekateri so si spet privoščili tuširanje, medtem ko so drugi že spali.

Petek. Jutro kot vsako, le dopoldanske aktivnosti je nadomestilo pakiranje. Ko so imeli vsi vse svoje stvari, ko smo si vsi izmenjali naslove in telefonske številke in ko smo se vsi še zadnjič objeli, je bil avtobus že tu. Vodniki smo ostali, saj je bilo treba še pospraviti in ko smo pomahali veselemu avtobusu v slovo, smo imeli pred očim vseh sedem dni. Veseli, da se je tako dobro izteklo, in utrujeni od izjemno pestrega programa smo se ulegli kar v senco pod borovce in ... zaspali. ■

Za RTV: Maja Goličnik

POTOPIS

KAIRO

Dejan Tonkli

Mesto je eno največjih prestolnic Afrike, v katerem prebiva večina prebivalcev

Egipta. Teh je kar okoli 18 milijonov, po neuradnih podatkih pa številka sega preko 20 milijonov. Nas Slovencev pa je komaj za eno ulico v Kairu. Žal pa tega mesta ne morem primerjati z nobeno evropsko ali svetovno prestolnico. Poskušal vam ga bom opisati kar najbolje, tako da si ga boste lažje predstavljali in dobili delni vtis življenja in navad Kairočanov.

Kljub temu da je mesto podobno deponiji smeti in vlada kaos s podporo hrupa, ki se odlično zliva z arhitekturno ureditvijo

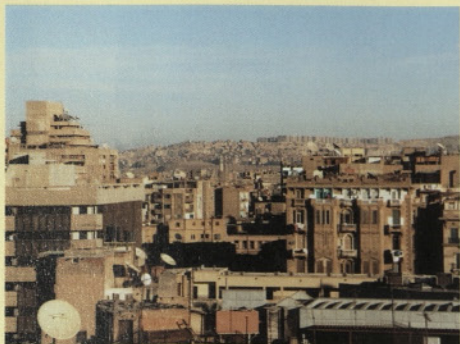
mesta, misliš, da v mestu ne funkcionira niti ena sama zadeva. To je čisto zmotna predstava. Ljudje v mestu so maksimalno fleksibilni. Prvi dokaz za njihovo fleksibilnost so dogodki na cestah. Skozi mesto so po večini speljane dvo- ali tropasovnice. Te ceste niso rezervirane samo za avtomobile, ampak tudi za domače živali, kot so na primer: osli, koze, krave ipd. Lahko bi še našteval, kaj vse se sprehaja po njihovih cestah, vendar si lahko semi predstavljate, če svojo domišljijo prilagodite njihovim razmeram. Ceste niso prilagojene za sožitje domačih živali in avtov. Domačini se hitro prilagajajo trenutnim razmeram: če je gneča, pač iz dveh pasov naredijo tri ali štiri in je stvar rešena. Policisti in njihova vlada se zelo trudijo, da bi vse te voznike

nekako prevzgojili na evropski način vožnje, zato so začeli pošiljati policiste na križišča. Imel sem priložnost opazovati preboj policista na sredino križišča. Po kakšnih petnajstih minutah mu je končno uspelo. Vendar je kaj kmalu ugotovil, da to ni kraj, na katerem bi kazal in izvajal svoja junaška dejanja. Z maksimalno hitrostjo jo je popihal na najbližji pločnik. Šel sem malo pokramljat z gospodom. Vprašal sem ga, če kdaj katerega kaznuje. Zagotovil mi je, da je zaplenil tri vozniška dovoljenja. Sam pri sebi se zamisliš, koliko izpitov dnevno zaplenijo. Kaj moremo, to je njihov sistem kaznovanja.

Kaj kmalu me je naključje pripeljalo do spoznanja, kako pridobivajo dovoljenja. Verjetno mi ni treba posebej razlagati našega načina pridobivanja vozniškega dovoljenja. Peljal sem se s taksijem proti bazarju Khan-al-Khalili, do koder je bil kar zajeten kos poti. V ceno vožnje je bila všteta velika količina andrealina, saj vozijo, koliko pač zmore njihov avto, in to brez prižganih luči. Nič posebnega, bi rekli, če se seveda te stvari ne bi dogajale ponoči in če bi se tistemu lahko reklo avto. Prej švicarski sir! Nadaljujmo z vožnjo. Taksista sem opazoval, kako vozi, pa sem ga vprašal, kateri norec mu je dal vozniško. Z velikim nasmeškom mi je odgovoril, da nobeden! "Pri nas kupimo vozniško, to je že moja tretja." Policisti so mu jo že dvakrat zaplenili. "Se zelo ekonomsko obnašam, saj je ceneje kupiti novo vozniško, kakor pa plačati kazen, pa še veliko poti mi je prihranjenih. Veš, prijatelj moj ima brata, ki ima zelo dobrega prijatelja, ta prijatelj ima soseda, ki se dobro razume z bratranecem. Bratranec pa pozna enega, ki ureja preko vez vozniška dovoljenja." Hotel sem si tudi jaz kupiti vozniško, toda preden bi našel tistega, ki ureja stvari, bi mi v Sloveniji zdavnaj podarili izpit. Ni kaj, zelo prilagojeno trenutnim potrebam voznikov.

Pa opravimo tehnični pregled vozila. Luči ne delajo! Smerniki ne delajo. Zavore delajo. Hupa dela. "Zakaj bi luči morale delati? Luči se ne morejo primerjati s človeškim vidom," mi je zagotovil voznik.





Uporaba smernikov, no, to pa je že druga zgodba. Peljal sem se proti Gizi, pa moj voznik pravi, da je dobro, če bi imel okno odprto. Sam pri sebi si mislim, da ni slaba ideja, saj je bilo tako vroče, kot bi v peklju dobili novince za ogrevanje. Kmalu mi je postalo jasno, da za odpiranje okna ni kriva vročina, ampak smo odprli z določenim namenom. Jaz in smernik sva bila združena v eno. Bil sem uporaben samo za desno. Malo sem pomahal skozi okno in že smo zavijali na desno, šofer pa je poskrbel za levo stran. Samo malo pomahaš skozi okno, pa te vsi upoštevajo. Spet mi je zagotovil, da se ti smerniki najbolje obnesejo, saj nikoli ne zatajijo. Edini problem je zvečer. Če voziš črnca, je ta smernik zelo slabo viden. To je bil le delček njihove vozniške kulture.

Pa še parkiranje jeklenih konjičkov. Kljub številčnosti to za njih ne predstavlja nobenega problema. Na ulici stoji sedem avtomobilov v vrsti kakor hiše v Trsti. Zraven vrste pa odlična kavarna, kjer rentajo ŠIŠE (vodna pipa). Častna gosta jaz in lastnik parkiranega avta v vrsti. Lepo tekoče kramljava v zlomljeni angleščini. Kar se je pripelje avto, ki hoče parkirati. Sam pri sebi si mislim: "Poglej tega optimista." Voznik je lepo nežno s svojim vozilom potisnil sprednji avto naprej, se vrinil, porinil zadnjega malo nazaj, nato pa lepo poravnal in se nama pridružil na šiši. Po krepkem razmišljanju sem dognal, da so vsi avti v leri zato, da lahko ostali parkirajo brez problema, sicer malo poklepaš, najvažnejše pa je, da parkiraš. Lastnika sem vprašal, če mu ni škoda avta. Pa mi je vrnil vprašanje, če sem slučajno iz Slovenije. Pojma nisem imel, kaj je s tem mislil. Vsakič kaj novega.

Kot sem že prej napisal, je hrup sestavni del mesta. Če samo poslušáš, se ti zdi vse brez pomena. Toda skozi desetletja so razvili govorico, ki jo razumejo samo v Egiptu. Če potrobiš enkrat pomeni lep pozdrav, če potrobiš dvakrat, pomeni: "Daj, umakni se že enkrat!" Če trikrat potrobiš, pomeni isto kot prej, samo dodaš eno kletvico. Neprekinjeno pipkanje pa je velik slovar najbolj pikantnih kletvic. Egipčanska vlada z določenimi ukrepi skuša odpraviti preklinjanje na ulicah, vendar je uspešnost enaka nuli. Pa pustimo malo prometno ureditev na strani, saj o tem lahko

napišem celo komedijo.

Malo se bomo posvetili preživetju ljudi v mestu. Ljudje se preživljajo mestu primerno. Eni gojijo gosi kar na strehi svojega bloka, tudi druge domače živali niso izključene, kot so kokoši, ovčke ipd. Ko sem pohajkoval po mestu, sem zagledal možakarja na oslu s približno petdesetčlansko čredo kozlov. Čudil sem se, kam jih bo peljal na pašo sredi dvajsetmilijonskega mesta. Vam bom kar zaupal, kam. Kozli so bili specializirani za brskanje po smeteh. Po vsem tem vidiš, zakaj je njihovo meso tako okusno. Kot bi gledal oddajo Čari začimb. Vse ostale kulinarične trike pa bi raje prihranil zase, kot je na primer nadevani golobček ali ocvrti polži. Vse to je zelo okusno, seveda, če ne veš, kaj daš v usta. Drugače pa je hrana ekstremno poceni. Najceneje je seveda na ulicah, kjer tudi vidiš ne preveč higienski način priprave. Ob prevelikem zaužitju ulične hrane je v ceno všteta tudi kvalitetna driska, česar pa nobenemu ne privoščim. Sama driska ni problem, problem so njihove toalete. Za te zadeve pa potrebuješ veliko poguma in odličen prehlad s kvalitetno zamašenimi sinusi. "Toaletni papir, kaj je to?" so me vprašali. Oni mislijo, da je to zvezek v roli. Se vam dozdeva, kako si čistijo zadnjico? Preprosto. Ko opraviš tisto največjo potrebo, imaš na izbiri kanglico za zalivanje rož ali pa školjko, ki je prirejena posebej za te namene. Iz sredine školjke je usmerjena cev, ki je anatomsko oblikavana za te zadeve s šobo na koncu cevi. Na desni strani je dodan ventil, s pomočjo katerega reguliraš pritisk v cevi. Po opravljenem higienskem minimumu imaš občutek, kot da bi zapustil ročno avtopralnico.

Mogoče ob naslednji priložnosti predstavim še kaj. Drugače pa vam povem, da ni vse tako črno, kot je zgoraj opisano. Nekateri si po tem članku ne boste želeli obiskati Kaira, a vam povem, da se ga splača obiskati kljub hrupu in zmedi, da besedam dodate občutke. Kairo je res pravi magnet, ljudje se ne zavedajo, da jim priraste k srcu. Še sam sem podlegel tej neozdravljivi bolezni, ki se ji reče KAIRO. ■



Drugi del

LANGTANG

Andreja Žak

Ta dan nas čaka pot navzgor na Langtang Village, dvig na 3307 m, kjer bomo prenočevali.

Pot se strmo vzpenja navzgor, za sabo smo pustili že vse gozdove in prihajamo v osrčje gora.

Vidijo se že tisočaki, ki ob jasnem dopoldnevu obrobajo dolino Langtang. Počasi se dvigamo na višino, ko se zopet pojavi nekaj lodgov in vsi izmučeni čakamo na hrano pri mlademu paru, kateremu se je komaj rodil otrok. Mamica mi pokaže dojenčka zavitega v deko in položenega v pleteno košaro, sredi "kuhinje".

To je že pravo gorsko domovanje in ljudem tukaj se vidi na obrazih, tista tiha hvaležnost za vse, tudi za nas, ki jim bomo omogočili da lažje preživijo v teh gorah. Na njihovih obrazih je "nekaj" kar je - ne igrajo, so to kar so, se tega ne sramujejo in z nami to delijo, ni jim važno od kod smo in koliko denarja imamo, tudi če ne bi imeli, bi nam dali, to je njihova naravnost iz njih sije sočutje.

Kar pa na žalost ne morem reči za naju z Danijem, ker sva na tej višini, že čisto preparirana z redkim zrakom, utrujenostjo in tečnariva; še sreča, da je Harka vesel dečko in obrne vse na smeh, in nosač je vseskozi kar tiho, edini, ki ve.

Ker pa sva že "utrjena tovrstno" in veva, da na tej višini prihajajo iz človeka vsi skriti paraziti, ki jih je treba obelodaniti in kje, če ne tu, torej zaveš se jih in to je tisto, ko rečemo, da se nam tu dogaja, kar se nam v dolini ne. Tu zlahka ločiš seme od plevela, in tako imamo možnost oplet vrčiček. Kakšen dan molka za razmislek ne škodi in pot ti teče po hrbtenici od vsega skupaj, kar se je nabralo v času dolinskega bivanja. Ja to je tisto po kar grem v te kraje: pogledat vase, v kakšnem stanju sem. Nadaljujemo proti Langtang Village, kjer spimo. Proti večeru rahlo naletavajo snežinke in precej se je ohladilo. Iz nahrbtnikov smo pričeli vleči obleko za mraz.

Naslednji dan nas pot pelje do Kyanjin Gompe, 3750 metrov visoko. Občutno se je spremenilo ozračje: o kaki toploti ni več duha in sluha. Tu pa tam še srečamo kakšne jake - gorsko govedo in vstopimo v pravo kraljestvo belih očakov, res prava paša za oči. Vendar je takšno stanje do 12 ure, potem pa se začno

vleči megle in padati sneg. Tu niso več heci in tudi ljudi tod okoli ni več veliko. Prispemo v hotel "Jeti guest house", kjer je lastnica starejša gospa, sicer gostobesedna, vendar iz nje veje nekakšna žalost. Pozneje izvemo, da jo je zapustil mož, ker ni mogla imeti otrok. Hiša je zvečer polna ljudi različnih domovin. Od Japonske, Francije, Nizozemske, ... in kurimo v edini štedilnik sredi sobe, ter se menimo. Prinesem še zadnji konec slovenske salame, ki jo skoraj obredno vsi pojemo in ker je to na tako častni višini, je še bolj "dobra", kot sicer. Zunaj sneži in zjutraj se odpravljamo v hrib Tserko Ri 5033 m. Popoldne sta šla Dani in Harka gledat, po kateri strani bi bil boljši pristop do vrha. Jaz pa sem v spalno zavita ležala na svojem pogradu, kajti bilo je mrzlo kot sam peklenšček. Pripravila sem si vse potrebno za odhod zjutraj od derez, plastičnih čevljev do čelne lučke...

Pred odhodom v hrib te vedno preveva nekakšna napetost ali spoštovanje do nečesa, kar ne poznaš.

Odidemo zgodaj zjutraj, odcepimo se v sneženo flanko (strmino) in tako se vzpenjamo počasi proti vršacu, ki se koplje zlat v soncu. Povsod so sami sneženi vrhovi, kot čipke obdajajo dolino Langtang in razgled je prečudovit. Vidi se vse tja do Dorje Lakpa (6990 m), kjer so lani plezali Slovenci (tragično, na žalost).

Vzpenjamo se in prično se vleči megle ter počasi snežiti. Tako nadaljujemo pot in se dvignemo na levo ramo Tserku Ri. Ura je že kar precej, in glede na vreme, ki se vidno slabša, se odločimo za pot v dolino, ker v primeru, da nas dobi noč na gori se nam ne bi dobro pisalo.

Dosegli smo, kar smo, kar nam je bilo dano. Naslednjič mogoče vrh, ali pa ne - v Himalaji nikoli ne veš, kaj boš lahko naredil, zato se vrne toliko skreganih odprav, ker so želje drugačne od možnosti. V Himalajo ne smeš z željo, preprosto greš, ne smeš izsiljevati, ne smeš delati po svoje, sprejeti moraš, kar ti je odmerjeno za zdaj. Potem imaš še možnost priti nazaj, če si pohlepen, pa lahko tam za večno ostaneš. Velik nauk je Himalaja.

Spust do hotela, proslavljanje za srečno vrnitev in utrujeni zaspimo.



Tserko ri.



Marihuana - nebesa in pekel.



Kathmandu.



Dani si je domač z domačimi - vsake vrste.



Kathmandu.



Direktor agencije.

Naslednji dan se počasi pričnemo vračati po že prehojeni poti navzdol. Preko vseh prej omenjenih postojank kjer prenočujemo. Vreme se prične vidno spreminjati, saj že dežuje po cele dneve, tako da smo na nek način zadovoljni, saj nas ni močilo že pri vzponu. Spuščamo se do doline Langtang Khole in skupaj z Japonko Akiko San in njenim nosačem Ngabijem zaključimo trekking v umazani vasi Syabru Besi. Okoli te vasi je polno marihuane in verjetno je zato temu primerno tudi vedenje ljudi tukaj in umazanija, da ji ni para. Od tu dalje nas bo peljal do Kathmanduja avtobus. Za slovo zvečer prepevamo japonske, nepalske in slovenske pesmi in proslavljamo srečno vrnitev. Naslednje jutro se odpeljemo v civilizacijo po ovinkasti cesti in zvečer pridemo v Kathmandu, mesto dišečih palčk, trgovin in hrupa.

Ostane nama še s 5 dni pohajkovanja po budističnih templjih, voženj s rikšami, zajtrkov pri Tibetancu in večerij pri Čakri (vse te ljudi že od prej pozna in vsi se naju spominjajo in meni se zdi, da se poznamo že celo večnost, ker, ko bom prišla naslednjič, bodo spet tam... Skratka po naporu si zaslužiš tudi počitek in to je res bil. Obisk ogromnih knjižnic, kjer lahko zdržiš tudi po cele ure, cyber - kafiči in e - mejlanje domov, da smo O.K. in tako dalje. Čeprav se jaz nisem spomnila telefonske številke moje hčere, ker se mi je glavi vse nekam prestavilo in nič več nisem natančno doumela: še to ne, da moram nazaj v Slovenijo, kajti zdelo se mi je, da sem že celo večnost v Kathmanduju in kje sploh je Slovenija in jaz bi najraje v Aziji kar ostala (te občutke je težko opisati). Pa vendar oditi bo treba in zadnje dni sem še kar najbolje izkoristila za nakupovanje, jutranje pohode po blatnih uličicah Kathmanduja, kjer je vse pisano, kičasto, hrupno, dišeče in to me ful prevzame, tega tu ni. Potem najamem rikšo in se peljem v Budhanath in nekje na pol poti se srečam z Danijem, ki prihaja ravno od tam - od kje

pa!

Povabiva na večerjo celo družinico g. Bhuwana t.j. ženo prečudovito Hindujko, s katero se takoj zaštekava, čeprav ne zna kaj dosti angleško in štiri hčerkice (4,5,6 in 7 let), ki so zelo ljubke in vse presrečne, da lahko gredo ven jest, kajti sam pove, da si tega niti kot direktor agencije ne more pogosto privoščiti. Deklice se kar prerivajo katera mi bo sedela v naročju in učim jih slovenskih pesmic - presenetljivo hitro se učijo. Potem pridejo še lokalni muzikantje in začne se žur s "plesom" koliko lahko na to glasbo sploh plešeš, finta je v tem, da muzikante plačaš in vsi smo zadovoljni, kajti za vse skupaj z muziko vred je bila cena 2500 rupij t.j. okoli 6000 SIT.

Ponedeljek 7.5.2001 - rojstni dan Bude - (prva polna luna v maju).

Zajtrkujeva pri Tibetancu, ki je budist in tudi njegova žena. To so plemeniti ljudje polni sočutja do človeka, to takoj zaznaš. Velika slavljenja v čast Bude po vseh budističnih templjih po Nepalju in praznik vseh budistov, pa tudi hindujcev, kajti med njimi ni sporov, spoštujejo drug drugega ne glede na vero. Obiščeva Svayambunath, kjer je vse praznično in za srečno vrnitev obesiva molilne zastavice ob vhodu v tempelj. Ob vrtenju molilnih mlinčkov, majhnih, velikih začutiš drugače. Odhod je tukaj in ne veš, kdaj zopet prideš, čeprav veš - čutiš da boš.

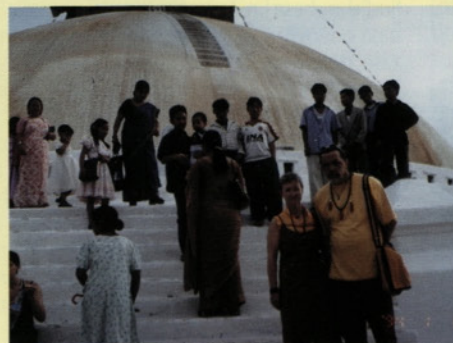
Naslednje jutro: odhod na letališče Thribhuvan prijateljski stisk roke v slovo, kate (nekakšen šal) okrog rame v znak prijateljstva in ponovnega snidenja.

V sebi čutim mir, spet sem doživela delček sebe na drugačen način in vračam se domov, če lahko temu tako rečem. ■

(Konec)



Coca Cola povsod.



Budhanath.



Gorovje Karakorum.

SVETLOBA

Meditacija

Samo kdor je bil v peklu, ve kako je tam. Zato tisti, ki nikoli niso začutili pekla, mnogokrat sledijo lažnemu, a zato niso nič krivi.

Smo Svetloba. Rodili smo se zato, da smo srečni, da uživamo in se veselimo. Naša prava narava je čudenje, raziskovanje življenja, bivanje v miru in radosti. Žal mnogo ljudi danes ne cveti, se ne odpira soncu in Svetlobi, ampak slavi trpljenje.

Ljudje smo skozi zgodovino in evolucijo nasanjali sanje in se programirali v vsesplošno trpljenje. Živimo v prepričanju, da je trpljenje naravno dano in da je potrebno trpeti. Mnogi verjamejo splošno znanim lažem, da naj potrpite še danes, kajti po smrti bo bolje, saj bomo dobili nagrado. Potovali bomo v nebesa ali pekel. Kmalu pa lahko uvidimo, da sta edini pekel in nebesa tukaj na Zemlji. Nebesa in pekel obstajata edino na ravni uma. Če trpimo zdaj, bomo trpeli tudi po zaključku življenja. Um bo še naprej sanjal iste sanje, ki jih sanjamo vsak dan in tako sploh ni potrebno, da bi za doživetje pekla ali nebes umrli.

Kar sanjamo, prenašamo na naše otroke, naši otroci pa bodo svoje sanje prenesli potem na svoje otroke. Naši starši so bili udomačeni od svojih staršev in so sebe prenesli na nas. Tako se sanje vrtijo v začaranem krogu brez konca, vse dokler človek ne spregleda in jih poskuša odpraviti. Vsak sanja svoje sanje in nihče ni kriv, da je sanjal, kar je pač sanjal. Lahko sanjate, da ste dobri, slabi, ljubosumni, jezni, doberdelni. Vse je popolno, saj je v sanjah vse mogoče. Nasanjamo lahko tudi pekel. Kdo pravi, da pekel ni v redu? Morda je pekel potreben za spregledanje, za dvig iz pepela. Mnogi sanjajo agresijo, vojno in trpljenje. Sedijo v toplih sobah lepih belih hiš, na fotelju, siti in mogočni, ter sanjajo o velikem zmagoslavju, osvajanju, vojskovanju. Sanjajo, kako bi bili še bolj bogati, močni, slavni in kako bi vsemu vladali. Največji pomen dajejo znanju, ki pa nas na vse načine prepričuje, da nikoli nismo popolni. Tako ostajamo ujeti v zanko lastnega ne spoštovanja, vedno smo premalo vredni in največkrat destruktivni. V resnici pa je znanje samo nepomemben dejavnik, s katerim komunicira šest milijard posameznih sanjajočih umov. Vsak vidi samo svoje sanje, ki pa so tako močne in zapeljive, da je vse kar sanjamo, tudi res. Z znanjem, ki je omejeno in ga predstavniki zahodnega prevladujočega mentalnega sveta širijo po našem planetu, se čedalje bolj oddaljujemo od tega kar iščemo - sami sebe, način biti to kar smo, kako živeti svoje življenje, ne pa živeti življenja naučenega in programiranega. Biti to, kar smo in ne kaj drugega, je osnova in ne zahteva od nas nobenega napora. Si že kar si in izražaj samo ljubezen. To pa lahko naredi vsak, tudi tisti brez znanja, samo srce je potrebno odpreti. Nikomur ni potrebno slediti, le sebe mora človek poiskati in se izraziti na primeren način. Danes pa je ravno nasprotno, saj jih čedalje več sledi vsesplošnemu kolektivnemu sanjanju. Načrtovalci teh velikih sanj so tisti, ki vodijo celotno strategijo Zemlje. Prihajajo k nam s svojo močjo, s sistemom vsiljenih in črednih sanj. Ko njihov predsednik, ki pa je seveda samo lutka v rokah še večjih voditeljev, izreče besede, da bo proti teroristična vojna trajala točno deset let in to nič več in nič manj kot

deset let, lahko takoj razberemo naslednje. Izjava pomeni, da vodi črne in bele figure eden sam. To je tisti, ki vojno načrtuje, jo pričenja, vodi in tudi konča, ko se mu zahoče. Našim domačim politikom ne moremo zameriti, da tega ne uvidijo, saj se nikoli niso ukvarjali z meditacijo, da bi spregledali. Lahko bi videli, kar je fizičnim očem skrito. Tako ostajajo ujeti v sanje velikih monopolnih mogotcev, ki jih vabijo v svoj lažni svet. Veliki režiserji svetovnega teatra na oder pošiljajo vse tiste, ki radi igrajo. Držijo se za roke, se klanjajo drug drugemu in prisegajo NA TO, kar hočejo njihovi nadrejeni. Zasepljeni so z bliščem lažnega, ki jim ga ponujajo in ga nosijo že v sebi. Mi kot posamezniki lahko sedaj presodimo to, kar nam bodo poskušali predstaviti naši voditelji, ko nas bodo z argumenti vodili v lažno in "potrebno". Prišel se bo boj teme in luči, a na koncu bo zmagala tema, saj večina sanja temo. Svetloba bo še naprej ostajala znotraj, neprepoznava za mnoge. Svetlobe se ne da ugledati, vse dokler človek v sebi nosi strahove, sovraštvo in se ne ukvarja s področjem zavedanja. Če hoče človek videti prav, mora pričeti z meditacijo. V meditaciji se odpirajo prave slike, da lahko ločimo pravo od lažnega. Kakšna je bila na primer resnica po razpadu Jugoslavije? V Bosni si ljudje niso želeli nobene vojne. Rajši so še naprej plesali in prirejali koncerte. Družili so se ljudje vseh narodnosti in se imeli radi. Kljub velikemu medijskemu pritisku, predvsem srbskemu, ki je bil v rokah podtalnega srbsko ameriškega delovanja, da bi sprli ljudi med sabo, so le ti ostajali mirni in složni. Režiserji prihodnje vojne na jugoslovanskem teritoriju so sprevideali, da bo treba narediti še mnogo več. Na skrivaj so v Bosno pripeljali specialce za mučenje in seveda ostrorelce. To so bili trenirani ljudje roboti, ki so brutalno pretepali ljudi, posiljevali ženske in pohabili nekaj otrok. Spet druga skupina profesionalcev pa je streljala iz stolpnic na mimoidoče, zdaj na ene, potem na druge ali tretje narodnosti. Ljudje so počasi pričeli dvomiti v vse in prijemali so za orožje. Tako se je pričela vojna, vojna za razkosavanje dežele, ki je bila pozneje rešene s pomočjo prav tistih, ki so to vojno tudi povzročali. Povzročitelji vojne so pozneje sprte in v vojno pahnjene dežele prisilile v Daytonski sporazum. Le ti sedaj te in še druge dežele priključujejo v svoj stroj, kajti države bodo morale kupovati izključno njihovo orožje, sami pa bodo vodili strategijo, kot so jo do sedaj. Ljudje pač pristanejo na to, saj dobijo za to večjo materialno blaginjo, navidezno varnost, a žal izgubljajo tisto prvenstveno notranjo bogastvo, spontanost, klenost, samosvojost in predvsem notranji mir, ki pa je odločilen. Notranji mir se ruši vedno, kadar odstopamo od notranje Svetlobe. Tako izgubljamo ljudje nebesa in še naprej sanjamo pekel. Kakšna je naša odgovornost pri vsem tem? Odgovorni smo samo zase, zato je zelo pomembno, na kakšne sanje pristajamo. Resnica je vredna največ, saj lahko le takrat živis svoje naravno dano življenje, ne pa življenja, ki ga vodijo drugi, posebno če so to tisti, ki o meditaciji in človeka vrednem življenju ne vedo nič. Pomembno je, da razmislimo, kakšne so naše odločitve, kajti mi smo posameznik in ves svet hkrati. To kar nasanjamo, potem tudi gledamo. Vedno imamo na izbiri sanjati nebesa ali pekel. Upam, da so vaše sanje nebesa, čeprav vsak trenutek lahko ostanemo brez telesa.

Zen Aj

NAGRADNA
KRIŽANKA

Pravilna rešitev prejšnje križanke se glasi:
ŠOŠTANJSKI GASILCI; VETERANI TEKMUJEJO.

Za pravilno rešitev križanke v 10 številki Lista, smo izžrebali naslednje nagrajence:
Gasilni aparat na prah (6 kg), prejme:
Miran Jančič,
Lajše 207, Šoštanj;

Gasilni aparat za osebni avto prejme:
Mojca Svatina,
Šalek 62 b, Velenje;

Razgled z avtomobilske gasilske lestve pa smo prižrebali sledečim reševalcem: **Jelka Levar,** Goriška 65, Velenje; **Peter Horvat,** Cesta talcev 19, Šoštanj; **Andreja Slemešek,** Gavce 42a, Šmartno ob Paki; **Gabriela Bebernak,** Metleče 64, Šoštanj in **Danica Bakula,** Tovarniška 2c, Šoštanj.

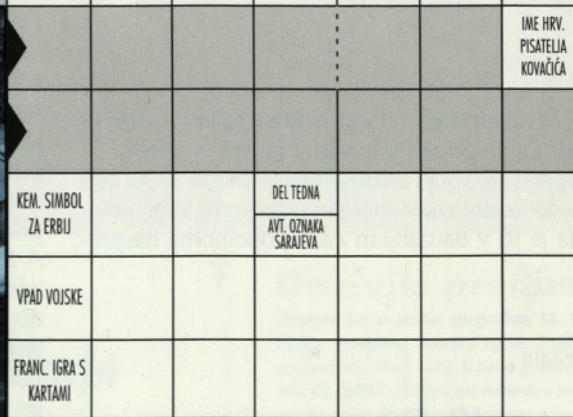
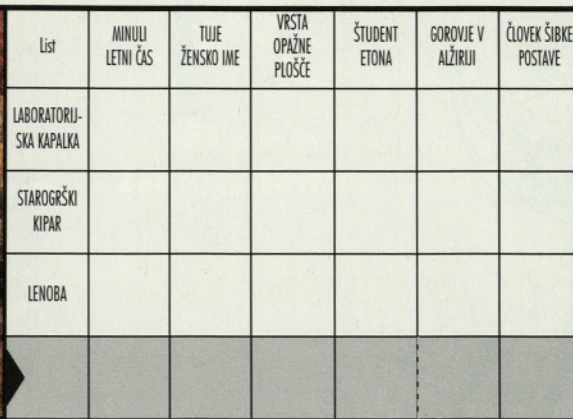
Vse nagrajence obveščamo, da bodo nagrade lahko prevzeli oziroma doživeli v nedeljo, dne 8. 12. 2002 tako, da se ob 10. uri dopoldne zglasijo pri Gasilskem domu v Šoštanju.

Izmed pravih rešitev NOVEMBERSKE KRIŽANKE bomo izžrebali sledeče nagrade:

par vstopnic za gledališko predstavo po lastni izbiri v Gledališču Celje,
dva para vstopnic za obisk filmskih predstav po lastni izbiri v Velenju in tri knjižne nagrade.

SLOVARČEK:

AKONITIN - strupen alkaloid v preobjedi;
EAST RIVER - Vzhodna reka, preliv do pristanišča New Yorku;
EIL - pristanišče v Somaliji;
LEIN - tuj izraz za laneno seme;
TASSILI - gorovje v Tesaliji;
VENLO - nizozemsko mesto.



Izpolnjen kupon pošljite na naš naslov do 20. 12. 2002.

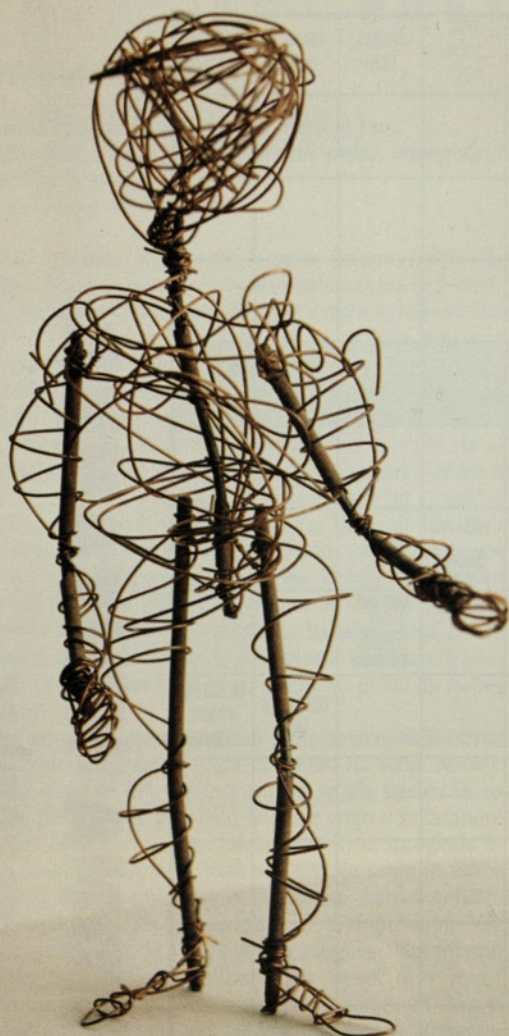


Foto: pijong wing

28. maj 2002, 18:23

Pozdravljeni!

Kot občan Občine Šoštanj zastavljam javno vprašanje: Zakaj je potrebno v Zdravstvenem domu Šoštanj čakati na zdravnika kar ŠTIRI DNI? Če se prijaviš v torek, si na vrsti v petek. Mogoče bi na to vprašanje vodja zdravstvenega doma ali pa tam zaposlene medicinske sestre znale (hotele) odgovoriti Vam, novinarjem. Mislim, da je to v današnjem času popolnoma nesprejemljivo.

Lep pozdrav!
Občan Občine Šoštanj
Jaka HREN

KL IKA

Spoštovani!

Prejeli smo vaše vprašanje in ga bomo objavili, vendar vas prosimo za poln naslov.

LP
Peter Rezman

KL IKA

29. maj 2002, 21:38
Pozdravljeni!

Veste, ne bi se rad zameril zdravnikom - saj veste, kako je to - kljub vsemu nikoli ne veš, kdaj ga rabiš. Prosim, naj ostanem anonimen oziroma pod psevdonimom: Jaka Hren
Objavite pa le - pomagali boste mnogim občanom.
Pa še nekaj - LIST je res izreden. Zaslužite si vso pohvalo. NAŠ ČAS se lahko skrije za devet gora in voda.

LP
Jaka Hren

KL IKA

Dragi "Jaka", ki bi rad malo "zepekeli" kot hren ...

Ne vem, če boš/boste s "hvalo" Lista kaj vplivali na "objavo" ... Ja, List je res "dober", tega se zavedamo na uredništvu, pa je dober tudi zato, ker spoštujemo nekatera načela, med njimi to, da "nepodpisanih" prispevkov ne objavljamo ...
Drugo načelo pa je, da na željo "anonimnih piscev" ohranjamo anonimnost v javnosti, dolžnost odgovornega urednika pa je, da VE, kdo so v resnici avtorji objavljenega.
Tvoj/vaš problem pa je "zaupanje" odgovornemu uredniku, da "anonimnosti" ne bo izdal, kot velewa etika tega opravila ...

"Problem", če se bojiš/bojite pustiti pisno sled, lahko rešiva tudi telefonično. Moj mobi: 041-987-634 ...

Peter Rezman

KL IKA

3. junij 2002, 22:25
Dragi urednik!

Mislim, da se nisva razumela že od začetka. Vem, da nepodpisanih (anonimnih) prispevkov ne objavlja noben časopis. Ampak jaz nikoli niti nisem mislil, da bi objavljali moj članek oziroma pismo bralca. Če bi želel to, bi vsekakor napisal članek, ki bi bil odprto pismo vodju zdravstvenega doma in bi seveda bil podpisan z mojim pravim imenom.
A želel sem le to, da obvestim Vas - urednika, kaj se dogaja v zdravstvenem domu, nato pa Vi presodite, ali se Vam zdi vredno, da to raziščete, pošljete tja novinarja, ki bi povprašal o tej temi. Vse moje pisanje je bil le namig Vam, da Vi raziščete in obdelate perečo temo, ki bi morebiti zanimala občane (koristnike uslug ZD) Občine Šoštanj.

Če pa se Vam ne zdi potrebno oziroma se Vam zdi normalno, da je delo ZD tako, kot sem Vam ga opisal - potem to e-pošto vrzite v elektronski koš in pozabite na vse skupaj.

Lep pozdrav
Jaka

... odgovornega urednika



List

DECEMBER JE TU

in List z Vami



Nagrajujemo dolgoročno varčevanje

Pri vezavi tolarjev nad **1 letom** vam bomo ob že tako ugodni obrestni meri podarili še **+0,5 odstotne točke**, pri vezavi tolarjev nad **2 letoma** pa celo **+1 odstotno točko**. Ponudba velja za novo sklenjene pogodbe do 20. novembra 2002. O možnostih varčevanja se posvetujte z našimi svetovalci v poslovalnicah po vsej Sloveniji.



**Raiffeisen
KREKOVA BANKA**

www.r-kb.si

SKUPAJ USPEŠNI



Doživite predbožični Dunaj!

Izpolnjen kupon pošljite **do petka, 13. 12. 2002**, na naslov: Raiffeisen Krekova banka - marketing, Slomškov trg 18, 2000 Maribor, ali ga prinesite v našo najbližjo poslovalnico. Med vsemi, ki boste pravilno odgovorili na nagradno vprašanje, bomo **16. 12. 2002** izžrebali pet dobitnikov enodnevnega izleta na predbožični Dunaj za dve osebi. S praktičnimi darilnimi paketi bomo obdarili še 50 srečnežev.

Kakšen je nov slogan Raiffeisen Krekove banke?

(označite ustrezen odgovor)

☐ Skupaj uspešni. ☐ Po jutru se dan pozna. ☐ Nasmeh je pol zdravja.

Ime in priimek:

Naslov:

Telefon:

E-pošta:

Dovoljujem, da me obveščate o novostih v banki.

☐ DA

Sklenitev posla z Raiffeisen Krekovo banko ni pogoj za sodelovanje v nagradni igri. V igri lahko sodelujejo vsi, razen zaposleni v Raiffeisen Krekovi banki. Pravila in dodatne informacije: www.r-kb.si.

Podpis:

NAGRADNA IGRA

Prihodnost je predvidljiva

Velenje
SP Do 35
LIST
2002
352(497.4 Šoštanj)
9001755.11

KUŽIŠNICA KULT. CENTRA
I. NARODNIK VELENJE

COBISS 0



Osebno posojilo z nespremenljivo mesečno obveznostjo

Ponujamo vam osebno posojilo, pri katerem je mesečna obveznost ves čas trajanja posojila nespremenljiva. Posojilo je obrestovano z ugodnimi nominalnimi obrestmi, ki se v času odplačila ne spremenijo. Tako že ob najemu posojila natančno veste koliko boste mesečno odplačevali in koliko vas bo posojilo stalo. Osebno posojilo vam bomo odobrili hitro in brez dokazil

kako boste denar porabili. Višina posojila je odvisna od vaših rednih mesečnih prejemkov, najdaljša doba odplačevanja pa je do 3 let. Posojilo po svoji meri si lahko izračunate tudi sami na spletni strani <http://www.nlb.si>.

V poslovalnicah NLB d.d., Ljubljana, Divizije Velenje pričnemo z odobravanjem osebnih posojil s 1. decembrom 2002.



Ljubljanska banka

Nova Ljubljanska banka d.d., Ljubljana

Divizija Velenje